

รวมเรื่องสั้น ร้าน Run...วันพຼ່ງนี้

ร้าน Run...วันพຼ່ງนี้

การ ‘กระโดด’ สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดข้ามสิ่งกีดขวางที่ปิดบังเส้นทางสู่ถนนสายหลัก

เท้าในรองเท้าผ้าใบเหยียบย่ำลงบนแอ่งน้ำ ไม่แยแสต่อสิ่งสกปรกที่กระเด็นมาเลอะต้นขา เสียงฟ้าผ่ารวมถึงม่านฝนที่ตกลงมาราวฟ้ารั่วทำให้เด็กสาวสำเนียงได้ในวินาทีนั้น

เธอกำลังเผชิญกับอุปสรรคแรก เพียงแค่เม็ดฝนที่ตกลงมาจนมองไม่เห็นสิ่งรอบข้างยังทำให้ย่อท้อ แล้วในอนาคตจะสามารถแบกรับอุปสรรคที่หนักกว่าได้อย่างไรกัน?

แพรว ล้มลุกคลุกคลานไปตามถนน เบื้องหน้าคือกำแพงสูงที่ตั้งตระหง่าน ขวางกั้นซอยเล็กแคบที่เธอยืนอยู่ เด็กสาวไม่รู้ว่าด้านหลังมันเป็นอะไร เพราะเพียงแค่นี้ ความรู้สึกท้อถอยไม่อยากป็นก็ประเดประดังจนเธออยากยกมือยอมแพ้เสียให้รู้แล้วรู้รอด

“อย่าหยุดสิ กระโดดข้ามมันไปเลย นี่คือนะเหตุผลที่หนูมาหายายไม่ใช่หรื?”

เสียงตะโกนดังขึ้นจากด้านหลัง ครั้นหันไปมองก็พบหญิงชราชุดขาวยืนอยู่ท่ามกลางสายฝน น้ำแปลกที่ใบหน้าและเสื้อผ้ากลับไม่เปียกตามไปด้วย แพรวเห็นดังนั้นจึงย่อตัว ก่อนจะเงยหน้ามองขอบกำแพงซึ่งมีร่างของ ‘ใครบางคน’ ยืนอยู่ บนหน้าของอีกฝ่ายพราวเลือนด้วยม่านฝนและบรรยากาศที่มีดครึม

แพรวมองร่างตะคุ่มที่อยู่สูงขึ้นไปหลายสิบเมตรด้วยความประหวั่น ทว่ายังไม่ทันได้ทำอะไรอื่น หญิงชราที่เดินเข้ามาใกล้ก็ยกมือขึ้นและผลักเธอเบาๆ น้ำแปลกที่มันกลับทำให้ร่างเล็กกระเด็นไปกระแทกกำแพงอย่างแรง เด็กสาวสลั๊ก จุกจนพูดไม่ออก ทำได้เพียงชันตัวลุกขึ้นแล้วสบตากับอีกฝ่าย

“จำได้ไหม เหตุผลที่หนูมาหายาย หนูจะละทิ้งความฝัน จะทำให้ทุกอย่างพังทลายเพียงเพราะสิ่งกีดขวางเล็กๆ นี้นะหรื?”

แพรวหันกลับไปมองกำแพงสูงใหญ่ รู้สึกว่าคำพูดของหญิงชราผิดจากความจริงไปมาก

“หนูจะยอมแพ้ไม่ได้ จำชื่อร้านของยายได้ไหม? Run...วันพຼ່ງนี้ มันมีคำก่อนหน้านั้นอีก สิ่งที่ยายอยากบอกคือ Jump วันนี้ Run วันพຼ່ງนี้ และ Run faster มะวันนี้ต่างหาก!”

เด็กสาวไม่เข้าใจคำพูดของอีกฝ่าย ตรงกันข้าม เธอกลับรู้สึกหงุดหงิดที่หญิงชราเลือกใช้ภาษาอังกฤษที่ต้องนำมาแปลรอบสอง แพร่อยากบอกให้อีกฝ่ายพูดออกมาตรงๆ หรือไม่ก็ตะโกนตอบกลับไปว่าเธอขอยกเลิกภารกิจ

“ไม่ หนูจะยกเลิกภารกิจตอนนี้ไม่ได้!” หญิงชราตะโกน รวากับอ่านความคิดของลูกค้านอก “ภารกิจเพิ่งเริ่มแค่นี้เดียว จะล้มเลิกง่ายๆ ได้อย่างไร อย่างน้อยหนูก็ต้องวิ่ง ต้องกระโดดข้ามกำแพงนี้ให้ยายเห็น ใครจะรู้ ด้านหลังอาจเป็นทางเดินที่โรยด้วยกลีบกุหลาบ ไม่มีเมฆฝนหรือกำแพงสูงอีกต่อไป!”

“หยุดเถอะคะ! หยุด!! หนูไม่อยากทำภารกิจแล้ว!”

“ยายจะหยุดก็ต่อเมื่อหนูยอมทำในสิ่งที่ตกลงกันได้”

“หนูไปตกลงกับยายตอนไหน?”

“หนูตกลงโดยที่ไม่รู้ตัว ตั้งแต่ย่างเท้าเข้ามาในร้านของยายแล้ว”

หญิงชรายังไม่วាយพูดต่อ แพร่ก็อยากเข้าไปทำร้ายอีกฝ่ายเสียให้รู้แล้วรู้รอด ทว่าความจริงที่เกิดขึ้นก็ดูตลกขบขันของเธอเอาไว้ เด็กสาวมาที่ร้าน *Run...วันพຸ່ງนี้* ด้วยตัวเอง หาได้มีคนบังคับให้มาไม่ เธอผิดเองที่มักใหญ่ใฝ่สูง อาชีพนักร้องที่วาดฝันเปรียบเสมือนยอดเขาอันสูงใหญ่ ในขณะที่เธอเป็นเพียงมดปลวกตัวเล็กๆ กว่าที่จะไปถึงคงใช้เวลาหลายสิบปี

ย้อนกลับไปเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน แพร่ก็เดินกึ่งวิ่งเข้ามาในร้านขนาดเล็กแห่งหนึ่ง มันคล้ายกับร้านโชห่วย ทว่าด้านในกลับไม่มีชั้นวางสินค้าใดๆ ตรงกันข้าม มันว่างเปล่า มีเพียงเคาน์เตอร์ขนาดใหญ่ที่ตั้งชิดผนัง หญิงชราชุดขาว ท่าทางไร้พิษภัยนั่งสัปหงกอยู่บนเก้าอี้ ข้างกันนั้นคือรูปปั้นหินหน้าตาประหลาด มันคล้ายกับชายคนหนึ่งที่ย่อตัว แหงนหน้า เตรียมกระโดดข้ามบางสิ่งที่อยู่สูงขึ้นไป

ทันทีที่กระดิ่งเหนือประตูดังขึ้น เจ้าของร้านก็สะดุ้งพร้อมเงยหน้า แพร่เดินเข้าไปหา รู้สึกไม่มั่นใจ อย่างไม่บอกไม่ถูก หรือว่าเธอจะเข้าร้านผิดกันนะ?

ไม่ เรื่องแบบนี้ไม่มีทางเกิดขึ้น ในเมื่อป้ายหน้าร้านก็ปรากฏเป็นประโยคเด่นชัด *‘Run...วันพຸ່ງนี้’* มันคือร้านที่เพื่อนแนะนำ หากแต่โลกโซเซียลกลับตาแป้นถาม บ้างก็ว่าเป็นร้านต้มตุ๋น บ้างก็ว่าเป็นร้านของยายแก่หลงโลกที่หากินกับความสิ้นหวังของผู้คน ร้าน *‘Run...วันพຸ່ງนี้’* จะทำให้ความฝันของเธอเป็นเรื่องจริงได้หรือไม่? แพร่ไม่รู้ ถึงอย่างไร เด็กสาวก็ยืนอยู่ตรงนี้แล้ว ลองดูสักหน่อยก็คงไม่เสียหาย

หญิงชราหลังเคาน์เตอร์ลูกมาต้อนรับลูกค้า หล่อนกระวีกระวาดหยิบสมุดมาจดสิ่งที่พรตต้องการ เธอฝันอยากเป็นนักร้อง ทว่าอุปสรรคมีมากมาย เด็กสาวโตขึ้นในกรอบการเลี้ยงดูของแม่ ผู้ต้องการให้ลูกสาวทำงานที่มั่นคง หาไร่นักร้องที่มีเกิดก็ยอมมีดับ คำเกลี้ยกล่อมสารพัดถูกยัดเยียดเข้ามาในหัวของเธอ ตั้งแต่เล็ก ประหนึ่งเป็นการจับพู่กันเพื่อวาดความฝันหลอๆ ให้เด็กสาว พรตเติบโตขึ้นท่ามกลางค่านิยมและความเชื่อผิดเพี้ยน เด็กสาวพยายามทำลายกรอบนั้น เธอโตขึ้น ย่อมตัดสินใจเองได้ มือที่จับพู่กันวาดฝันอันสวยหรูควรเป็นมือของเธอ หาใช้มือของบุพการี

แต่มีหรือที่แม่จะรับฟัง คำพูดจากใจของลูกเปรียบเสมือนเสียงกระซิบไร้ค่า ความฝันที่แท้จริงคือหมึกจางๆ ที่ถูกลบออกจากสารบบ เพราะหัตถ์ที่พรตยังอดทน เธอต้องการเป็นตัวของตัวเอง นั่นทำให้เด็กสาวมายืนอยู่ตรงนี้ สบตากับหญิงชราที่อ้างว่าการทำตามความฝันก็เปรียบเสมือนการกระโดดข้ามอุปสรรค เป็นคำอุปมาที่ตรงตัวและได้ยีนจนชินหู ไม่คิดเลยว่าหมายความว่าตามนั้นจริงๆ

เจ้าของร้านบอกให้เธอสบตากับรูปปั้นชายหนุ่มที่ยอดตัวเตรียมกระโดด เมื่อเด็กสาวทำเช่นนั้น ร้านขนาดเล็กที่ยืนอยู่ก็สั่นคลอน ก่อนจะแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แผ่นไม้ แผ่นปูน กระຈกหน้าต่างกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง เผยให้เห็นดินแดนปริศนา พื้นเป็นลูกรังแข็ง ไม่มีสิ่งก่อสร้างอยู่ในบริเวณใกล้เคียง เห็นเพียงท้องฟ้าที่มีดหม่น ฝนโปรยลงมาเป็นสาย อาบย้อมร่างกายของแพรจนเปียกชุ่ม หญิงชราที่เมื่อครู่ยังสุขุม บัดนี้กลับวางม่านาเกรงขาม ในมือถือไม้เท้าราวกับผู้พิเศษในภาพยนตร์

นั่นคือวินาทีแรกที่เด็กสาวออกวิ่ง เธอไม่รู้ตัวตัวเองต้องวิ่งไปถึงไหน รู้เพียงว่าหญิงชราคนนั้นกำลังวิ่งตามมาห่างๆ เสียงหัวเราะและคำถากถางของแม่เกี่ยวกับอาชีพนักร้องปรากฏขึ้นในหัวความคิด หากมองไม่ผิด แพรคิดว่าเมฆดำบนฟ้าก่อตัวขึ้นเป็นใบหน้าของบุพการีที่กำลังฉีกยิ้มเย้ยหยันตลอดเวลา

เด็กสาวล้มตาศั้นอีกครั้ง เสียงไม้เท้าของหญิงชราที่กระแทกลงบนพื้นปลุกให้เธอตื่นจากวังค์ ใบหน้าของอีกฝ่ายอาบด้วยรอยยิ้ม ไม่ใช่เย้ยหยัน หากแต่เป็นให้กำลังใจ

“กระโดดเถอะ ยายอยากให้นูลองดูสักครั้ง การกระโดดไม่ยากอย่างที่คิด เพียงแค่ย่อตัว บอกตัวเองว่าจุดหมายคือขอบกำแพง ฟังระลึกละลึกเสมอว่าหากโดดไม่ถึงก็จะตกลงมาบาดเจ็บ โดดเถอะ ลองดูสักครั้งนะ”

คำพูดของหญิงชราทำให้เด็กสาวส่ายหน้า ไม่ เธอไม่กระโดดหรอก ใครจะโดดสูงถึงยอดกำแพงได้กัน ไหนจะร่างตะคุ่มที่จ้องเขม็งลงมาเบื้องล่าง สัญชาตญาณบอกแพรว่า ‘อีกฝ่าย’ ไม่น่าไว้ใจ หากเธอขึ้นไปถึงขอบกำแพงเมื่อไหร่ก็อาจถูกผลักตกลงมาเมื่อนั้น

ทว่า ทันใดนั้น เจ้าของร้านที่ยืนอยู่ด้านหลังก็เริ่มกรีดร้อง ชุดขาวแปรเปลี่ยนเป็นสีดำ ใบหน้าขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นใบหน้าของคนี่แพรวู้จัก แม่ของเด็กสาวนั่นเอง! ใบหน้านั้นขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ปากสีแดงที่แสดงออกถึงความเยะหยันอ้าออก ก่อนจะเปล่งคำพูดที่แพรวคุ้นเคยในหัวสำนึก

“แกมันไม่ได้เรื่อง! คิดแต่จะทำอาชีพโง่ๆ ไม่ແກຕາດູສາຣູບຕົວເອງ!” เสียงของแม่ແຕດລ້ນຈນเด็กสาวใจสั่น เธอคว้าตัวลงกับพื้น ยกมือปิดหู แต่ก็ไม่สามารถป้องกันคำพูดทำร้ายจิตใจนั้นได้ “หน้าตาทุเรศทุรังขนาดนี้เป็นนักร้องก็จะมีแต่คนรังเกียจ แกมันโง่เง่า ไม่สมควรเป็นลูกฉัน เอาแต่ร้องเพลง สร้างความอับอายให้พ่อกับแม่!”

“หนูไม่เคยต้องการแบบนั้น หนูแค่ต้องการให้แม่ภูมิใจ”

“ແກທຳໃນສິ່ງທີ່ຕ່ຽງກັນຂ້າມ!” อีกฝ่ายตะคอกกลับด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมล้นไปด้วยพลังอำนาจ แพรแทบทรุดลงกับพื้น ประโยคสุดท้ายอาจฟังดูธรรมดา แต่เชื่อเถอะว่ามันสามารถทำร้ายจิตใจให้บอบช้ำได้ยิ่งกว่าคำผรุสวาททั้งปวง

“แม่เคยรักหนูบ้างมั๊ย แม่เห็นหนูเป็นอะไรกันแน่? เป็นเครื่องมือเพื่อกอบกู้หน้าตาและค้ำยกายของแม่ฉันหรือ!” โทสะของแพรระเบิดออกมาในวินาทีนั้น ร่างบางนอนแผ่หลาลงกับพื้น สบตากับเมฆที่ก่อตัวขึ้นเป็นใบหน้าของบุพการี ความทุกข์ระทมตั้งแต่วัยเด็กหวนกลับเข้ามาในหัววงความคิด...แม่ไม่เคยภูมิใจในตัวเธอ ไม่แม้แต่จะกล่าวชื่นชม มีเพียงการพยักหน้าตอบสนองเมื่อเห็นว่าลูกสาวทำสิ่งที่ตนต้องการ และการดูด่าลงโทษเมื่ออีกฝ่ายขัดคำสั่ง เธอเดินตามรอยเท้าของแม่มาตลอดชีวิต มีสภาพเหมือนหุ่นยนต์ ยามออกนอกกลุ่มทางก็จะถูกกลบไล้งโปรแกรมาแล้วบือนคำสั่งใหม่เข้าไป

ตอนนี้ เธอพร้อมแล้วที่จะเป็นเจ้าของชีวิต ทว่าผู้เป็นแม่กลับยังไม่ยอมเลิกรา หล่อนหมายมาดจะคุมขังลูกสาวให้ตกอยู่ในคำสั่ง แม่บอกว่าเธอออกนอกกลุ่มทาง แต่ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้น แพรเดินตามเส้นทางรอมมาตลอดชีวิต ถึงเวลาที่จะกลับสู่ทางหลักอันเป็นการตัดสินใจของตน เธอต้องการเห็นแม่ภูมิใจในแบบที่แม่คนหนึ่งจะมอบให้กับลูก ภูมิใจจากการตัดสินใจของเธอ หาใช่ภูมิใจจากคำสั่งและการควบคุมของตนไม่

“แกมันไม่รักดี! แกไม่เคยทำให้ฉันภูมิใจ!”

“แม่ต่างหากที่เป็นแบบนั้น!” แพรตอบกลับอย่างเหลืออด เธอยื่นขึ้นพร้อมเงยหน้าสู้กับสายฝน “แม่ก็ไม่เคยทำให้หนูภูมิใจเหมือนกัน! แม่บังคับให้หนูอยู่ในกรอบ ไม่เคยปล่อยให้หนูเป็นอิสระ นั่นคือแม่แบบที่หนูควรภูมิใจฉันหรือ”

ลื่นน้ำเสียงกราดกรี้ยว แพรก็ย่อตัว ก่อนจะกระโดดสุดแรง ดวงตาจับจ้องไปยังส่วนบนสุดของกำแพง มันอยู่ห่างเพียงแค่อี๋ม เด็กสาวยื่นมือออกไป หมายถึงจะไขว่คว้า แต่กลับไม่เป็นผล ร่างบางอืดกระแทกกำแพงอย่างจัง ก่อนจะร่วงลงมาจากความสูงสิบเมตร น้ำแปลกที่แพรยังไม่ตาย ไม่สิ เรื่องเหนือธรรมชาติเกิดขึ้นตั้งแต่ที่เธอกระโดดถีบตัวขึ้นสู่ความสูงเทียบเท่าตึกสามชั้นแล้ว

เด็กสาวนอนแผ่หลายอยู่บนพื้น...ไม่ มันไม่ใช่พื้น จุดที่เธอนอนอยู่นุ่ม ลื่นและเปียก คล้ายกับผิวหนังของมนุษย์ ครั้นหันไปมองก็ต้องกรี๊ดร้องออกมาด้วยความตกใจ เมื่อพบว่าตัวเองกำลังนอนอยู่บนใบหน้าขนาดยักษ์ของผู้เป็นแม่ ใบหน้าที่ฉีกยิ้มและพนาคำถากถางออกมาไม่หยุด!

“หยุด...หยุดซะที!!” แพรกรีดเสียง แต่ก็ไม่สามารถทำให้อีกฝ่ายสงบปาก ตอนนั้นเอง เด็กสาวก็เลื้อยไปเห็นใครบางคนที่กำลังโบกมือมาให้จากที่ใดที่หนึ่งไกลๆ หญิงชราในชุดขาวยืนอยู่ท่ามกลางสายฝน ดวงตาปรากฏประกายแรงกล้า ขณะตะโกนออกมาด้วยถ้อยคำที่แพรคุ้นหูเป็นอย่างดี

“อย่าหยุด! ก้าวต่อไป Jump วันนี้ Run วันพรุ่งนี้ และ Run faster มะรีนนี!”

ความกล้าอันไร้ที่มาปรากฏขึ้นในจิตได้สำนึก แพรยืนขึ้นเต็มความสูง ก็มองดวงตาของผู้เป็นแม่ที่อยู่ในสภาพคลุ้มคลั่งไร้สติ ตะโกนคำดูถูกออกมาอย่างไม่ขาดสาย

“แถมไม่ใช่แม่ของฉัน แม่เกลียดในสิ่งที่ฉันอยากเป็นก็จริง แต่ก็ไม่เคยพูดจาเหยียดหยามขนาดนี้”

ความทรงจำสุดท้ายเกี่ยวกับแม่ยังคงติดตรึงอยู่ในหัว หญิงวัยกลางคนที่มักส่ายหัวด้วยความเอือมระอา ทุกครั้งที่เธอพูดถึงอาชีพในฝัน ถึงกระนั้น ก็ยังคงเสแสร้งยิ้มพร้อมสนับสนุนอย่างเต็มที่ แพรเพิ่งสำนึกได้ว่าเธอก็ถูกรบชังตัวเองเช่นกัน ชังตัวเองไว้ในอดีตบนใบหน้าและคำพูดของบุพการี!

พอกับแม่ไม่เคยดูถูกถากถาง เธอต่างหากที่มโนคำพูดแบบนั้นขึ้นมาเอง เด็กสาวเพียงแค่มองเข้าไปในดวงตาของพวกท่าน...ดวงตาที่ฉายแววผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด เพียงแค่แววตา ก็ทำให้แพรถึงกับเสียสติ เธอคิดว่าตนเองถูกรังเกียจโดยพ่อแม่ ทั้งที่จริงๆ หาได้เป็นเช่นนั้นไม่

แพรก็ลงสบตากับร่างใต้ฟ้าเท้า นี่ไม่ใช่พ่อแม่ของเธอ มันคือพ่อกับแม่ที่เธอสร้างขึ้นในจิตได้สำนึก เด็กสาวจมอยู่กับอคติมาโดยตลอด ภาพบุพการีอันหยาบคาย บดบังภาพความจริงที่ตรงกันข้าม เธอเห็นทุกอย่างแล้ว เด็กสาวเพิ่งสำนึกได้ว่าเธอทำผิดพลาดแค่ไหน

แพรหันไปมองกำแพงสูงใหญ่ มันปรากฏอักษรสีแดงเด่นชัด

...ตัวเธอ

ใช่ อุปสรรคที่แท้จริงคือตัวเธอที่ขัดขวางตัวเองไม่ให้เดินตามความฝัน ทั้งหมดเป็นเพราะความกังวลว่าพ่อกับแม่จะไม่ชอบ

เด็กสาวก้มมองใบหน้านั้นแต่นั้นอีกครั้ง ก่อนจะยกเท้าขึ้นเหยียบขยี้ลงบนลูกตาของอีกฝ่ายด้วยความขะแยง ขณะเดียวกันก็ย่อขา ก่อนจะถีบตัวเองขึ้นด้วยแรงทั้งหมดที่มี ไม่แยแสต่อเสียงกรีดร้องของใบหน้าด้านล่างเลยแม้แต่น้อย ขอบกำแพงใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เม็ดฝนสาดปะทะใบหน้า ในจังหวะเดียวกับที่มือของเด็กสาวคว้าของแข็งบางอย่างเอาไว้ได้...

แพรวลืมตาอีกครั้ง และพบว่าตนเองกำลังเกาะอยู่บนขอบกำแพง! ด้านล่าง ใบหน้าขนาดยักษ์เริ่มบวมสลาย มันส่งเสียงร้องโหยหวน ก่อนจะจมลงในผิวน้ำ หญิงชราออกมาที่เธอพร้อมรอยยิ้ม เป็นรอยยิ้มภูมิใจที่แพรวไม่เคยเห็น หรือไม่ก็อาจเห็นมาตลอด เพียงแต่หลอกตัวเองว่าไม่เคยก็เท่านั้น ในตอนนี้ แพรวไม่รู้ว่าพ่อกับแม่คิดอย่างไรกับเธอ ความทรงจำหลอกๆ ที่จิตใจสร้างขึ้นทำร้ายความทรงจำเดิมจนแทบกลืนไม่เป็นชิ้นเป็นอันอีกต่อไป

เด็กสาวรวบรวมแรงทั้งหมด ดึงร่างของตนขึ้นไปยืนบนขอบกำแพง สายฝนยังคงเทลงมาไม่หยุด ด้านบนกว้างหลายสิบเมตร อีกด้านของปราการคือสิ่งที่ยิ่งงามที่สุด มันคือทุ่งหญ้าและทุ่งดอกไม้ที่ผลิบานสะพรั่ง แสงแดดอ่อนๆ และลมเย็นๆ ไชยพัดผ่านรูปปั้นของ 'ใครบางคน' ที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า รูปปั้นของเด็กสาวที่กำลังถือไมโครโฟนพร้อมขับร้องเพลงอย่างมีความสุข

ทว่า แพรวยังไม่ทันได้ก้าวขา ฝนระลอกใหญ่ก็เทลงมา พร้อมกับบุคคลในชุดดำที่ยืนจังก้า ขวางทางเธอเอาไว้ ใครคนนั้นสวมหน้ากากที่เด็กสาวคุ้นตา หน้ากากที่แพรวสร้างขึ้นมาจากจินตนาการ หน้ากากรูปแม่ของเธอที่กำลังจิกยิ้มเย้ยหยันนั่นเอง!

“แกหลอกฉันไม่ได้หรอก!” เด็กสาวคำรามลั่น ก่อนจะพุ่งเข้าไปใส่ร่างปริศนา อีกฝ่ายยกมือปกป้อง ทว่ากลับถูกแพรวอัดกระแทกจนล้มลงไปกับพื้น เด็กสาวไม่รอช้า กระโดดขึ้นคร่อมอีกฝ่ายแล้วกระชากหน้ากากออก มันหักเป็นสองท่อนในวินาทีแรกที่ถูกสัมผัส เธอจับจ้องมันพร้อมรอยยิ้มเย้ยหยัน ก่อนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงอย่างผู้ชนะ

“ฉันสร้างแกขึ้นมา ถึงเวลาที่จะถูกทำลายแล้ว!!” สิ้นคำพูดหนักแน่น หน้ากากดังกล่าวก็ถูกปาลงไปยังฝั่งที่เธอเพิ่งกระโดดขึ้นมา มันแตกละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเมื่อกระแทกพื้นแข็ง ไหลไปตามแอ่งฝนที่เย็นเฉียบและหลากเขียว แพรวหันกลับมามองบุคคลตรงหน้า ก่อนจะอุทานขึ้นมาด้วยความตกใจ

“แม่...”

“แม่ภูมิใจในตัวลูก” แม่...ที่แท้จริงของเธอพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน นี่คือนี่ที่เด็กสาวปรารถนาจะได้ยินมาตลอด และแล้ว แพรก็หันกลับไปมองด้านหลัง หญิงชราในชุดขาวกำลังยืนอยู่บนขอบกำแพง เสือคลุมปลิวไสว ดวงตาดำดีปรากฏขึ้นเด่นชัดจนเด็กสาวรู้สึกได้

“หนูรู้ค่ะ คุณยาย Run faster แล้ว Jump higher ต่ไปเรื่อย ๆ”

ใบหน้าเปี่ยมสุขของอีกฝ่ายคือสิ่งสุดท้ายที่แพรเห็น ก่อนที่เธอจะโอบกอดแม่ แล้วกระโดดจากกำแพงขนาดยักษ์ ลงสู่พื้นหญ้าอาบแสงแดดด้วยความนุ่มนวล จุดมุ่งหมายต่อไปคือรูปปั้นนักรบที่ตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า

ทว่า วินาทีนั้น กำแพงขนาดใหญ่กว่าเดิมก็ปรากฏขึ้นจากอากาศ บดบังจุดหมายปลายทางของเธอเอาไว้ ฉับพลัน ท้องฟ้าที่เคยสว่างก็แปรเปลี่ยนเป็นมืดหม่น แม้จะไม่เท่าครั้งก่อน แต่ก็ทำให้ดอกไม้เหี่ยวเฉา สายฝนตกลงมาอย่างไม่บันยะบันยัง

แพรมองตรงไปยังกำแพงสูงใหญ่ รู้ทันทีว่าต้องทำอะไรต่อ

.....

เสียงนกร้องทำให้เด็กสาวลืมตาตื่น เธอพบว่าตนเองกำลังนอนอยู่บนเตียง ภายในห้องเดี่ยวของโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง แม่ของเธอนั่งอยู่ตรงนั้น เคียงข้างหญิงชราที่แพรรู้จักเป็นอย่างดี

“ลูกไปทำอะไรมา? จู่ๆคุณยายคนนี้ก็อุ้มมาส่ง แอ้มบอกว่าลูกไปสลับอยู่ในร้านของเขาด้วย”

“ร้าน...”

“ร้านโซห่วยของยายไงจ๊ะ” หญิงชราพูดอึ้งๆ แวดตาเรียบนิ่ง แผงความใจดีอย่างเห็นได้ชัด หล่นกระซิบชุดขาวที่สวมใส่ ไม่เท่าขนาดใหญ่ว่างพาดอยู่บนตัก

แม่หันมามองเธออย่างตั้งคำถาม ทว่าแพรกลับชิงพูดขึ้นมาเสียก่อน

“แม่ภูมิใจในตัวหนูมั๊ยคะ?”

“ภูมิใจ...ภูมิใจอะไรลูก? ลูกเป็นอะไรไปหรือเปล่า ที่ผ่านมานี้ไม่เคยพูดอย่าง...”

“ภูมิใจมั๊ยคะถ้าหนูบอกว่าหนูอยากเป็นนักรบ ไม่ได้อยากเป็นหมอแบบที่แม่หวัง”

“ลูกหมายถึง แม่...”

“ภูมิใจมั๊ยคะ?”

ในที่สุด หญิงวัยกลางคนก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ “แม่ภูมิใจในสิ่งที่ลูกเป็น แม่พยายามอธิบายกับลูก แต่ลูกไม่เคยฟัง เอาแต่เดินหนีและบอกว่าแม่รังเกียจหนูตลอด แม่ไม่เคยคิดอย่างนั้นเลย แพร แม่อาจจะผิดหวังบ้าง แต่ก็ไม่เคยรังเกียจ แม่อาจจะแสดงออกชัดไปหน่อยจนลูกเอากลับไปคิด แต่แม่...แม่ยืนยันได้เลยว่าแม่ไม่เคยโกรธ แม่ไม่เคยไม่ชอบในสิ่งที่ลูกเป็น”

แพรได้ฟังดังนั้นก็ถึงกับนิ่งเงียบ เป็นอย่างนั้นจริงๆ เธอเอาแวตาคัดหวังของอีกฝ่ายมาหลอกตัวเอง อุปสรรคที่ขวางกั้นความฝันไม่ใช่สิ่งใดอื่น หากแต่เป็นจิตใจอันสับสนวุ่นวายของเธอต่างหาก!

...ราวกับการเปิดใจช่วยสมานทุกสิ่ง สองแม่ลูกเผลอเข้ากอดกันอย่างที่ไม่เคยทำมาตลอดหลายปี วินาทีนั้น แพรพยายามมองหาหญิงชรา แต่อีกฝ่ายไม่อยู่ในห้องอีกแล้ว คุณยายคนนั้นจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรือไม่? เหตุการณ์ในความฝันเกิดขึ้นจริงหรือเปล่า? เด็กสาวไม่อาจหาคำตอบ มีเพียงความทรงจำที่ช่วยยืนยันทุกสิ่ง แม้จะไม่ใช่ความเป็นจริง แต่ก็เคยเกิดขึ้นในจิตใจของเธอแน่นอน

“แม่ภูมิใจในตัวลูกเสมอ ขอให้เดินตามความฝันอย่างถึงที่สุด แม่จะเอาใจช่วยนะจ๊ะ” คำพูดของแม่ทำให้แพรฉุกคิด การวิ่งและกระโดดเป็นเพียงจุดเริ่มต้น นับจากนี้เธอจะบิน...บินผ่านอุปสรรคทั้งปวงเพื่อไปให้ถึงจุดหมาย

ชั่ววินาทีนั้น เธอมองเห็นนกตัวใหญ่บินขึ้นไปบนฟากฟ้า หายลับไปในกลุ่มเมฆท่ามกลางแสงแดดที่สาดส่อง จุดหมายอันแน่วแน่ปรากฏขึ้นในจิตได้สำนึก

ถึงเวลากะโดดและออกบินเหมือนกับนกที่สง่างามตัวนั้น

-จบ-

เมล็ทมพิพ

การ ‘กระโดด’ สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดเข้าไปทำร้ายปีศาจที่ต้องการเช่นฆ่าเราให้หมด
สิ้น

รถเมลล์คันนั้นอัดแน่นไปด้วยปีศาจ เพียงแค่เห็น คลื่นความเจ็บปวดและความสิ้นหวังก็ประเด
ประดังจนแทบทรงตัวไม่อยู่ กระทั่งยานพาหนะบุโรทั่งแล่นมาจอดหน้าป้าย นั่นคือวินาทีที่ผมตั้งสติกลับคืน

ผมสูดหายใจเข้าลึกๆ บันไดเหล็กขึ้นสนิมล้นได้ฝ่าเท้า บรรยากาศรอบตัวเริ่มแปรเปลี่ยน จากถนน
รกร้างยามราตรี กลายเป็นห้องโดยสารที่เต็มไปด้วยกลิ่นควันบุหรี่ ภายในกว้างกว่าที่เห็น ผู้โดยสารนับร้อย
อัดแน่น ชนิดที่ว่าในความเป็นจริงไม่สามารถเกิดขึ้นได้

เดียว...ถ้าไม่ใช่ความจริง แล้วผมอยู่ที่ไหน?

ความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาในหัว...นี่คือเมล็ทมพิพ ตำนานที่เล่าขานกันมาในหมู่นักค้ายาและพวก
ทำตัวผิดกฎหมาย ฆาตกร หัวขโมย ทั้งมือสมัครเล่นและผู้ชำนาญ ล้วนขึ้นมาบนรถเมลล์คันนี้ทุกค่าคืน มันคือ
พาหนะแห่งความฝัน เป็นสถานที่ตัดสินชะตากรรม เจ้าแห่งความเลวร้ายที่บงการปีศาจในจิตใจ ทุกอย่าง
ที่เกิดขึ้นในวันต่อมามีขึ้นอยู่กับการว่าคนคนนั้นจะเลือกลงป้ายไหน ผมเองก็ยังไม่ค่อยเข้าใจ รู้เพียงว่าตอนนี้มี
ภารกิจที่สำคัญกว่า

ผมต้องตามหา ไอ้ต น้องชายวัยสิบสองปีให้พบ ภาพของเด็กไร้เดียงสาคนนั้นผุดขึ้นมาในหัว ไอ้ต
มีนิสัยเด็กกว่าวัย รอยยิ้มและดวงตาสดใสคนนั้นสามารถเปลี่ยนความทุกข์ระทมให้กลายเป็นความสุข ไอ้
ตคือคนสุดท้ายที่คุณจะเชื่อว่าสามารถชองแะกับยาเสพติด

จนกระทั่งเมื่อเดือนก่อน น้องกลับบ้านช้ากว่าที่เคย ครั้นออกตามหา ก็พบว่าอีกฝ่ายนอนหมดแรง
อยู่ในบ้านร้างที่วัยรุ่นชอบไปมั่วสุม ไอ้ตไม่ยอมบอกว่าเกิดอะไรขึ้น พ่อกับแม่จึงได้แต่สงสัย ผิดกับผมที่
เข้าใจทุกอย่างเมื่อเหลือบไปเห็นหลอดดูด ไฟแช็กและถุงบรรจุผงสีขาวที่ตกอยู่ในชอกหลืบ

อีกไม่นาน เด็กชายก็จะถูกจุดกระซางสู่ความมืด มันเกิดขึ้นแล้วเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน เด็กไร้เร
กลายเป็นเด็กเก็บตัว เคร่งเครียด ไม่พูดไม่จากับใคร ทุกอย่างเป็นฝีมือของปีศาจ ปีศาจมุ่งหมายทำร้าย
พวกเรา...ปีศาจพวกนี้น้องชายคนเดิมของผมไป

แน่นอน ผมรู้ว่าปีศาจที่ว่าเป็นใคร แต่ไม่สามารถทำอะไรได้ มันไม่ใช่คนโกลดัว ก็พวกเพื่อนร่วมห้องที่เคยหยอกล้อกันทั้งนั้น ปีศาจแฝงอยู่ในคราบมนุษย์ ความเลวระยำฝังแน่น ดูหน้าากากที่กลืนไปกับใบหน้า ไม่สามารถแยกออก คุณสามารถเดินผ่านฆาตกรกระหายเลือดโดยที่ไม่รู้ตัว

ทว่า ตอนนี้ ภาพของรถเมล์ปริศนาก็ทำให้ทุกอย่างกระจ่าง ผมได้รับโอกาสให้แก้ไข ถ้าตำนานทั้งหมดเป็นเรื่องจริง วิธีที่จะช่วยไธ้ออกจากวงจรบาปก็ไม่ใช่เรื่องยาก

รถเมล์มีความกว้างตามปกติ แต่กลับทอดยาวยิ่งกว่ารถไฟ คนมากหน้าหลายตายนับเบียดเสียดกันอยู่ด้านใน บางรายเป็นคนที่เคยเห็นในข่าว เจ้าพ่อยาเสพติด ไม่ก็ฆาตกร พวกเลวร้ายที่มีจิตใจเยี่ยงเดรัจฉาน ครั้นหันไปมองด้านขวา ก็พบใบหน้าคุ้นตายนอยู่...ใบหน้าที่ปีศาจที่พรากไธ้อคนเดิมไป

มันไม่สนใจผม แน่ละ ทุกอย่างเป็นเพียงความฝัน วินาทีต่อมา เสียงรถเบรกดังขึ้น ประตูเปิดออก แล้วมันกับนักเลงอีกคนก็เดินลงไป วินาทีก่อนที่ปรากรจะปิด ผมได้ยินเสียงชายหญิงคู่นึงกรีดร้อง

สองเท้าพาร่างเดินลึกเข้าไปเรื่อยๆ คนมากหน้าหลายตายนึง บางคนดูเด็กและไร้เดียงสา พวกเขาคงไม่ต่างจากไธ้อ ถูกบังคับและทอดทิ้งในความมืด ทุกคนต้องมาอยู่ในรถเมล์คันนี้ พอตื่นเช้ามาก็จะลืม เป็นวัฏจักรที่ชวนสับสน คนขับคือผู้บงการปีศาจในจิตใจมนุษย์โดยแท้

รถจอดอีกครั้ง แล้วชายชราคนหนึ่งก็เดินลงจากประตู แว่เสียงหญิงแก่กรีดร้องพร้อมเสียงเหยียดเงินโปรยปราย แม้จะอยู่ในรถ แต่กลิ่นอายของความโลภก็แผ่ซ่านมาถึงจมูก ผมเบือนหน้าหนี กระทั่งสบตากับใบหน้าที่คุ้นเคย...ไธ้นั่งอยู่ตรงนั้น ในมือถือหลอดดูด ถูยารรกรสีขาว แวตาเลือนลอยไม่ต่างจากร่างไร้ชีวิต ผมตั้งท่าจะร้องเรียก ทว่าพื้นที่ยืนอยู่ก็ปริแตก

...ผมตื่นขึ้นมาบนเตียงในวินาทีนั้น

เช้าวันถัดมา ผมจำเหตุการณ์ทั้งหมดได้ ซึ่งขัดกับหลักความจริงอย่างยิ่ง ทุกคนที่ขึ้นรถเมล์ทมิฬในความฝันต้องหลงลืมไม่ใช่หรือ?...นั่นไม่ใช่ประเด็น สิ่งสำคัญที่สุดตอนนี้คือหาทางช่วยไธ้อในคืนถัดไป

เราลงมากินข้าวอย่างพร้อมหน้า ผม ไธ้อ พ่อและแม่ บรรยาอากาศแห่งความสุขกลับคืนมาอีกครั้ง ครอบครัวเป็นสิ่งที่ผมภูมิใจ และคิดว่าตัวเองมีดีเหนือคนอื่น พ่อกับแม่ไม่เคยทะเลาะ ยามที่เราทำผิดไม่เคยมีไม้เรียวที่ฟาดกระหน่ำ เพียงแค่แวตาผิดหวังก็ถือเป็นบทลงโทษที่รุนแรง

ไอ้ตไม่พูดอะไรเช่นเคย น้องเดินไปโรงเรียนพร้อมผมด้วยสีหน้าเลือนลอย ปัสสาวะทำร้ายเด็กชายมากแค่ไหน? ไอ้ตไม่เล่าเพราะไม่อยากให้ใครเสียใจ ผมต้องหาทางช่วยเขา ไม่ว่าจะแลกมาด้วยอะไรก็ตาม

เพื่อนร่วมชั้นผู้เป็นต้นตอของปัญหาไม่โผล่หน้ามาให้เห็น ใช่ คนที่เจอบนรถเมล์นั้นละ มันซ่องแะกับยาเสพติดมาไม่รู้เท่าไร ผมเองก็ผิดที่เกี่ยวพันเพราะว่าน้องชายของตนเป็นคนดี เพื่อนคนนั้นจึงเปลี่ยนตนเองเป็นปัสสาวะ ชูบังคับแล้วพาเขาเข้าสู่ความมืดด้วยกัน

ตกบ้าย ผมได้ข่าวจากเพื่อนสนิท...เพื่อนคนนั้นเสียยาเกินขนาด มันบ้าคลั่ง ไล่ฆ่าพ่อแม่แท้ๆ ของตนจนถึงแก่ความตาย ฉับพลัน ภาพเหตุการณ์เมื่อคืนก็ผุดขึ้นมาในหัว เสียงกรีดร้องของชายหญิงสองคนนั้น นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ รถเมล์มรณะคือตัวกำหนดการกระทำของจิตใจด้านมืดอย่างแท้จริง

ตกเย็น หลังกลับมาถึงบ้าน ชาวโนโทรทัศน์เผยให้เห็นชายชราคนหนึ่ง คนที่ผมเห็นในรถเมล์นั่นเอง เขาเล่าภรรยาของตนเพื่อหวังเงินประกัน ใช่ เสียงกรีดร้องของผู้หญิงแก่ เสียงตกกระแทบของเม็ดเงิน และกลิ่นอายแห่งโลภะ

หลายชั่วโมงต่อมา ผมหลับลงและก้าวขึ้นรถเมล์เป็นครั้งที่สอง เพื่อนคนเดิมยืนอยู่ใกล้ประตู พอถึงป้ายถัดไปมันก็ถึง ชั่วโมงที่ที่เหลือบมอง ผมเห็นร่างของมนุษย์ที่ห้อยต้องแต่งอยู่บนบ่วงเชือก รู้ทันทีว่าจะไม่มีโอกาสพบหน้าอีกฝ่ายอีกแล้ว

แล้วน้องชายของผมล่ะ? เขายืนอยู่ตรงนั้น นั่งอยู่กับเด็กชายคนหนึ่งที่พักพิงด้วยสีหน้าเลือนลอย ท่าทางบ่งบอกว่าคงเข้าสู่ด้านมืดได้ไม่นาน

ผมสะกิดเรียกน้องชาย ทั้งตะโกนทั้งจู่ดกระซอก ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ได้ยิน เพราะหัตถ์ที่ร่างยังเคลื่อนไหวตามแรงดึงของผม วินาทีนั้น ประตูรถก็เปิดออก คนกลุ่มหนึ่งเดินลงไปยังป้ายที่เต็มไปด้วยเสียงปิ่น บ้ายต่อมาคือป้ายที่เต็มไปด้วยเสียงกรีดร้องของเด็กผู้หญิง ถัดจากนั้นคือป้ายที่เต็มไปด้วยเสียงไซเรน และกลิ่นอายแห่งการถูกกักขัง

ผมควรเลือกป้ายไหนให้ไอ้ต? หากปล่อยให้เขานั่งอยู่บนรถ ก็เท่ากับยินยอมให้อีกฝ่ายตกอยู่ในวงจรนี้ต่อไป ผมต้องทำอะไรสักอย่าง ต้อง...

สายตาเหลือบไปเห็นกระจกด้านหลัง คล้ายกับมีประกายไฟถูกจุดขึ้นในหัว ผมกึ่งเดินกึ่งวิ่ง ลากร่างของน้องชายไปที่นั่น ก่อนจะยกเท้าขึ้นแล้วถีบกระจกสุดแรง เศษแก้วกระจายเกลื่อนพร้อมกับลมเย็นเฉียบที่พัดกระโชก กระจกแตกง่ายราวกับกำลังเหยียบย่ำ...แสงสว่างอยู่ใกล้เพียงแค่อ้อม แต่ทุกคนกลับไม่เคยหนีออกไป พวกเขาตกอยู่ในความควบคุม มีเพียงผมที่มีสติครบถ้วน

ผมหลับตา ยกวางของไ้ตขึ้นแล้วโยนลงจากหน้าต่าง ช่วงหนึ่ง ผมอ้าปากค้างด้วยความตกใจ เมื่อเห็นร่างเล็กกระทบกับพื้นถนน ความสยดสยองนั้นถูกกลบทับ นี่เป็นแค่ความฝัน ไ้ตไม่ได้ตายจริงๆ แล้วตอนนี้ผมควรทำยังไงต่อ? กำจัดปีศาจที่มุ่งหมายทำร้ายครอบครัว นี่คื่สิ่งสุดท้ายที่ควรเกิดขึ้น

ผมเดินกลับไปทางเดิม กินเวลานานกว่าจะไปถึงที่นั่งคนขับ ด้านหน้าสุดของตัวรถ ครั้นหันไปมอง ก็ไม่ต้องแปลกใจ สารถึมีสภาพน่าสยดสยอง เป็นหวักะโหลกที่กำลังสลายเยิ้ม มันหันมามองผมโดยไม่พูดอะไร มีเพียงดวงตาเย้ยหยันที่ลุกโชนอยู่ในความมืด ผมไม่ตอบสนอง หากแต่ก้าวถอยหลัง แล้วพุ่งตัวเข้าใส่กระจกหน้ารถอย่างแรง สัมผัสหยาบกร้านของพื้นคอนกรีตคือสิ่งแรกที่รู้สึก ความเจ็บปวดที่แขนและลำตัวคือสิ่งที่เกิดขึ้นต่อมา ก่อนจะปิดฉากลงเมื่อล้อของรถเมล์คันนั้นพุ่งเข้ามาหา หวักะโหลกหลังพวงมาลัยสลายเยิ้ม แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความมืด

...ผมสะดุ้งตื่นและพบว่าตัวเองยังมีชีวิตอยู่

อาหารเข้าผ่านพ้นไปด้วยความสุข ไ้ตไม่เคยรำลึกเหมือนเก่า ตรงกันข้าม เขากลับมาเป็นเด็กไร้เดียงสาคนเดิม พร้อมเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้พ่อกับแม่ฟัง ไ้ตเล่าว่าเขาถูกเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งยึดเยียดยาเสพติด จนต้องแอบขโมยเงินคนอื่นเพื่อซื้อยานรกมาเสพอยู่เรื่อย ๆ พ่อเห็นดังนั้นจึงโน้มตัวมากอดเขา พร้อมบอกว่าจะช่วยหาทางแก้ไข ไออุ่นแผ่ซ่านไปทั่ว จนแม้แต่ผมก็ยังรู้สึกได้

วันนี้เป็นวันเสาร์ เราไม่ต้องไปโรงเรียน แต่ผมก็ตัดสินใจเดินออกไปซื้อของหน้าหมู่บ้าน เรื่องทุกอย่างจบลงด้วยดี ยกเว้น...

ผมไม่มีเวลาติดต่อ เพราะวินาทีที่เดินข้ามถนน รถเก๋งไร้ที่มาก็พุ่งมาปะทะ ร่างของผมลอยละลิว สัมผัสหยาบกร้านของพื้นคอนกรีตคือสิ่งแรกที่รู้สึก ความเจ็บปวดที่แขนและลำตัวคือสิ่งที่เกิดขึ้นต่อมา ก่อนจะปิดฉากลงเมื่อล้อของรถยนต์คันนั้นพุ่งเข้ามาหา ปะทะใบหน้าของผมเต็มรัก

ภาพต่อมาที่เห็นคือร่างของคนที่นอนอยู่กลางถนน นี่คื่สิ่งที่ผมเลือก ผมรู้ในวินาทีแรกที่ก้าวขึ้นมาบนรถเมล์...มันคือปาฏิหาริย์ ผมมั่นใจว่าตัวเองเคยขึ้นมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่สามารถทำอะไรได้ เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ครอบครัวคือสิ่งที่ภูมิใจ ทว่าคำคำนั้นถูกทำลายเมื่อไ้ตเดินตามรอยเท้าผม ก้าวเข้าสู่วงจรอุบาทว์เพียงเพราะการถูกบังคับ ผมอยู่ในวงการนี้ตั้งแต่อายุเท่าเขา ไม่เคยเปิดเผยให้พ่อกับแม่รู้

ความรักจากครอบครัว มันคือยาวิเศษชานแท้ ความเจ็บปวดที่ส่งต่อมาจากพ่อกับแม่ ความเจ็บปวดที่รู้ว่าไ้ตตกอยู่ในความมืดโดยที่ตนเป็นต้นเหตุ ความรู้สึกทั้งมวลก่อเกิดเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยมี

มาก่อน ไม่เคยมีในจิตใจที่เต็มไปด้วยปีศาจร้าย มันให้โอกาสผมรู้ตัวและแก้ไข แม้แต่พลังของไอ้กะโหลกผี ก็ไม่อาจต่อกรกับพลังอันใสซื่อบริสุทธิ์ของเด็กชายคนหนึ่งที่ยพยายามต่อสู้กับความมืดได้

ผมช่วยไอ้ตได้สำเร็จ และในไม่ช้าทุกอย่างก็จะกลับคืนสู่ปกติ ผมจะไม่รู้ตัว ไม่มีโอกาสกำหนดทางเลือกของตนอีกต่อไป ผมถลำลึกเกินกว่าจะก้าวออก แม้แต่จะกระโดดตามน้องชาย ข้าทั้งสองข้างก็ยัง ไม่ยอมทำตามคำสั่ง ไม่มีวันหนีออกจากความมืด วิธีเดียวคือกำจัดทุกอย่างให้สิ้นซาก

ผมมองร่างของคนที่ถูกโอบกอดโดยพ่อ แม่ และไอ้ต ทุกคนกำลังร้องไห้ พวกเขาจะจดจำผมในฐานะลูกและพี่ชายที่ดีคนหนึ่ง หาใช่เด็กหนุ่มติดยา สร้างความอับอายให้ครอบครัวไม่ ผมปลิดชีวิตปีศาจที่ทำร้ายตัวเองและพวกเขา...กระโดดหนีจากมันอย่างสิ้นเชิง

วินาทีนั้น ผมเหลือบเห็นรถเมล์คันเดิมแล่นปะปนกับรถคันอื่นๆ บนถนน ดวงตาของผมสบกับดวงตาของผู้เป็นคนขับ รถเมล์จากนรกภูมิ รถเมล์จากขุมนรก ผมหลุดพ้นจากพันธนาการอย่างสมบูรณ์

ความมืดไม่สามารถทำอะไรผมได้อีกต่อไปแล้ว

-จบ-

ใครคือผู้ซ่อน?

การ 'กระโดด' สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดลงหลุม พร้อมกลบฝังตนเองจากปีศาจบนดิน
ที่หิวกระหาย

โม ถึง ธรากร

พ่อสะ ข้างนอกเป็นยังไงบ้าง แม่สบายดีหรือเปล่า พวกทหารไปหรือยังสะ โมคิดถึงพ่อกับแม่ อยาก
กินข้าวห่อไข่ฝีมือแม่อีก ในนี้ทั้งหนาวทั้งอึดอัด ไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องตลอดเลย พ่อเคยสอนไม่ว่าอย่าทัก
อย่าเอ่ยตอบเสียงเรียกไม่ว่าจะเป็นเสียงใครก็ตาม โมคิดถึงเสียงพ่อ พ่อเข้ามาพูดกับโมน้อยได้มั๊ยะ

ธรากร ถึง โม

โมมาอยู่กับพวกเราเถอะ พ่อกับแม่คิดถึงลูกตลอด เราชั่งให้ทุกวัน ภาวนาให้ลูกเปิดประตูออกมา
โมอายุสิบขวบแล้ว ถึงเวลาที่จะยอมรับความจริง แม่บอกว่าจะทำข้าวห่อไข่ไว้ให้ รวดซอยพริตเตอร์ แบบที่
ลูกชอบ

ข้างนอกไม่มีอะไรน่ากลัว ลูกเคยบอกว่าพ่อไม่มีเวลาให้ ตอนนี้พ่อก็มีแล้ว เราจะอยู่ด้วยกัน ลูกไม่รู้
หรอกว่ามันทรมาณแค่ไหน ทำได้แค่เขียนจดหมาย ไม่ได้ยินเสียง ไม่เคยเห็นหน้า หนึ่งอาทิตย์แล้วนะที่ลูก
ขังตัวเองอยู่ในนั้น ด้านนอกสวยงามกว่าที่คิด มีทั้งดอกไม้ ฝักผลไม้ น้ำตก ลูกจะต้องชอบ เราจะขี่จักรยานเล่น
ด้วยกัน ทำสวนและดูการ์ตูนด้วยกัน พวกทหารไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรต้องกลัว

โม ถึง ธรากร

ขอโทษนะพ่อ โมไม่อยากให้พ่อเสียใจ แต่โมกลัว ข้างนอกนั่น ดอกไม้ ต้นไม้ ฝักผลไม้ มันไม่ใช่แบบที่
โมเคยเห็น พ่อกับแม่เข้ามาอยู่กับโมนะสะ โมไม่อยากขี่จักรยาน แค่ให้เราได้อยู่ด้วยกัน เหมือนที่พ่อพูด
ตอนนั้น *ครอบครัวคือบ้านที่อบอุ่นที่สุด บ้านคือสถานที่ที่ครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้า* เข้ามาอยู่กับโมนะสะ
โมกลัว อยากให้พ่อเล่านิทานให้ฟังอีก นิทานเกี่ยวกับทหารใจดีไงสะ พ่อเคยเล่าให้ฟังหลายครั้ง ตั้งแต่
ก่อนที่ทหารใจร้ายจะบุกมา โมอยากฟัง โมอยากได้ยินเสียงพ่ออีกครั้งสะ

ธรากร ถึง โม

ตอนนี้แม่กำลังทำข้าวห่อไข่ หวังว่าโมจะได้กลิ่น แม่ทำไว้รอลูกโดยเฉพาะเลยนะ พวกทหารจากไปแล้วจริงๆ ไม่มีอะไรอยู่ข้างนอก มีแค่พ่อกับแม่ มีครอบครัว มีบ้านอันอบอุ่นเหมือนที่ลูกอยากได้ พ่อเย็บเจ้าโคโคให้ลูกด้วย มันกำลังยิ้ม มันเองก็คิดถึงลูก เราทุกคนคิดถึง เราทุกคนต้องการกอดลูกอีกครั้ง ออกมาเถอะ โม แล้วพ่อจะเล่านิทานเรื่องใหม่ให้ฟัง

โม ถึง ธรากร

โมไม่ได้กลิ่นข้าวห่อไข่เลย มีแต่กลิ่นเลือด เกิดอะไรขึ้นข้างนอกอะ โมอยากกอดเจ้าโคโค อยากเล่นกับมันอีกครั้ง โมกลัวทุกอย่าง ไม่ใช่แค่ทหาร โมฝันถึงปีศาจ มันแอบอยู่ข้างนอก รอให้โมออกไป ปีศาจมีเล็บแหลม มีดวงตาสีดำ พ่อกับแม่คงเข้มแข็ง ปีศาจเลยไม่กล้าทำอะไร โมยังได้ยินเสียงมันร้องอยู่เลยอะ

สุซาดา ถึง ทวีศิลป์

เราเจอผู้รอดชีวิต ครอบครัวหนึ่งติดอยู่ในบ้าน พ่อ แม่และลูกชายอายุประมาณสิบขวบ ฝ่ายหนึ่งข้างตัวเองอยู่ในห้องใต้ดิน สื่อสารกันผ่านจดหมาย ไม่ยอมส่งเสียง ไม่ยอมพูดจา พวกทหารลาดตระเวนยังไม่รู้ ฉันจะเข้าไปช่วยพวกเขา บอกให้เรวัฒน์เตรียมอุปกรณ์ไว้ได้เลย

สถานการณ์ตอนนี้เข้าขั้นวิกฤต หมู่บ้านปึกษาเหลือผู้รอดชีวิตไม่มาก ผู้บริสุทธิ์สิบหกชีวิตติดอยู่ในหลุมหลบภัย น่าจะมีแค่ครอบครัวนี้ที่ยังอยู่ในบ้าน ผ่านมาสองอาทิตย์แล้ว พวกเขาคงไม่มีอาหาร ฉันจะเข้าไปให้เร็วที่สุด รายงานให้ท่านนายพลทราบ ท่านต้องอยากรู้แน่ๆ เกิดอะไรขึ้นกับเด็กผู้ชายคนนั้น

ทวีศิลป์ ถึง สุซาดา

เป็นไปได้ยังไง? คุณแน่ใจนะว่ามองไม่ผิด พวกทหารบุกค้นบ้านทุกหลัง มดสักตัวก็คงไม่เหลือรอด ผมรายงานท่านนายพลแล้ว ท่านดูเหมือนไม่อยากจะเชื่อ ที่สำคัญ ผ่านมาสิบสี่วันแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะอยู่รอด อาหารไม่เท่าไร น้ำต่างหากที่เป็นปัญหา พวกมันทำลายระบบชลประทาน เจอขวิดน้ำในบ้านก็เอามาเป็นของกองทัพ พวกเขามันน่าจะอยู่รอดเกินสี่วันด้วยซ้ำ

สุชาดา ถึง ทวีศิลป์

เท่าที่ฉันมองเห็น พวกเขาเป็นครอบครัวเดียวที่มีห้องใต้ดิน มันซ่อนอยู่หลังตู้เสื้อผ้า ทหารฝ่ายนั้น ไม่ฉลาดพอที่จะสังเกตเห็น มีน้ำและอาหารสำรองเล็กน้อยอยู่ในห้องนั้น เราต้องเข้าไปช่วย คินนี่ เตรียมตัวให้พร้อม ฉันไม่ต้องการให้ภารกิจโง่เง่า หากเป็นไปได้ ไม่ต้องให้พวกมันรู้ตัวเลยยิ่งดี

โม ถึง ธารากร

พ่อสะ ข้างนอกเป็นยังไงบ้าง แม่หิวหรือเปล่า โมเพิ่งกินปลาไปกระป๋องหนึ่ง โมได้ยินแม่ร้องไห้ ได้ยินเสียงพ่อตุ พ่อบอกว่าข้างนอกมีความสุข แต่แม่ไม่เชื่อ แม่บอกว่ามันเป็นเหมือนนรก แม่อยากจะทำมาหาโม อย่าโกรธโมเลยนะสะ โมได้ยินจริงๆ แต่โมจะไม่ออกไป บ้านของเราอยู่ในนี้ ในที่ที่พวกเรามีความสุข พ่อเคยพูดแบบนี้ไม่ใช่หรือสะ

โมได้ยินเสียงปืนน้อยลงแล้ว แต่เสียงร้องยังมีอยู่ มีไฟไหม้อยู่หลังหมู่บ้าน น่าจะเป็นบ้านของลุงทศ

เมื่อคืนโมเห็นย่า ท่านมาหาพ่อมเจ้าโคโค ย่ายิ้มและเล่านิทานให้ฟัง โมรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะพ่อบอกว่าย่าขึ้นสวรรค์ไปแล้ว แต่โมเห็นท่านจริงๆ ย่าบอกว่าจะทำคุกกี้มา โมอยากให้ท่านเอาไปให้ทหารข้างนอกกินบ้าง พวกเขาจะได้ใจดีกับเรา จะได้ไม่ถือปืนเดินไปมาอีก แต่ย่าบอกว่าไม่มีประโยชน์ ท่านยังพูดด้วยว่าพวกเขาเป็นสัตว์ร้าย น่ากลัวกว่าผี อันตรายพอๆ กับปีศาจ

โมยังอยากกอดพ่ออยู่ อยากให้พ่อเล่านิทานแล้วบอกราตรีสวัสดิ์เหมือนเดิม โมอยากได้ยินเสียงพ่อ พ่อพูดกับโมสักคำได้มั๊ยสะ

ธารากร ถึง โม

ไม่ได้เด็ดขาด และโมเองก็ห้ามพูดกับพ่อด้วยเช่นกัน ไม่ต้องถามเหตุผล เสียงคือสิ่งที่จะนำพวกมันมาหา คุณย่าไม่ได้มาหาโมหรอก ลูกพ่อไปเองเท่านั้น ลูกซังตัวเองอยู่ในความมืด ไม่ออกมาขอรับความจริง พ่อกล้าสาบานว่าทหารไปกันหมดแล้ว สาบานว่าไม่มีปีศาจอย่างที่ลูกว่า ต้นไม้ทุกต้น ดอกไม้ทุกดอก ล้วนเป็นมิตร โมรู้มั๊ยว่ามันทรمانแค่ไหน โมบอกว่ารักพ่อ แต่กลับไม่ยอมออกมาเจอหน้า

แม่สบายดี แค่อ่อนเพลียเท่านั้น แม่พำนักถึงลูกทุกวัน อยากให้โมออกมากินข้าวห่อไข่จานนั้นเสียที

เราสื่อสารกันผ่านจดหมายดีแล้ว อย่าปริปากพูดแม้แต่คำเดียว ยกเว้นลูกจะออกมาจากที่ซ่อน เมื่อนั้นละ เราถึงจะพูดกันได้อย่างเต็มปาก ออกมาเถอะโม พ่อจะขอรับลูกเป็นครั้งสุดท้าย

ทวิศิลป์ ถึง สุชาดา

อีกหนึ่งชั่วโมง ภารกิจก็จะเริ่ม ผมจัดเตรียมทุกอย่างไว้ให้คุณแล้ว ทีมนี้มีหัวหน้า ยี่มือดีทั้งนั้น เชี่ยวชาญด้านการทำภารกิจตอนกลางคืน ทหารบนหอสังเกตการณ์ถูกทำให้สลบ ปากซอยทิศตะวันออกมีทหารลาดตระเวนสองนายกำลังจะเดินเข้ามา นักข่าวอยู่แล้ว พวกเขาจะถูกสังหาร จากนั้นก็ไม่มีใครผ่านมาระหว่างที่คุณทำภารกิจเป็นเวลาสิบห้า นาที ย้า...คุณมีเวลาสิบห้า นาทีสำหรับพาพวกเขาออกมา ก่อนที่ทหารลาดตระเวนชุดใหม่จะมาถึง คำเตือน : ทหารชุดนั้นมีถึงหกคนด้วยกัน

สุชาดา ถึง ทวิศิลป์

ยืนยันอีกครั้ง สิบห้า นาที ทุกคนพร้อมแล้วสำหรับปฏิบัติการ คุณพลาดไปจุดหนึ่ง ทหารบนหอสังเกตการณ์ของที่นี่จะผลัดเวรทุกๆ สิบห้า นาที เรามีเวลาแค่สิบนาทีเท่านั้น นั่นนับรวมถึงการพาพวกเขาออกมาจากหมู่บ้านด้วย งานยาก แต่ก็พอมีทาง ปฏิบัติการจะเริ่มขึ้นในอีกหนึ่งร้อยยี่สิบวินาที

หน่วยสังเกตการณ์ผิดพลาด มีพ่อลูกอีกคู่หนึ่งหลบซ่อนอยู่ในบ้าน ห่างจากบ้านหลังนี้ไปเล็กน้อย แต่ไม่ทันเสียแล้ว พวกเขาถูกจับ ไม่มีใครรอด หวังว่าครอบครัวนี้จะไม่ประสบชะตากรรมเช่นนั้น

โม ถึง ธารกร

พ่อสะ ผมเห็นทหารลากถุงผ่านหน้าบ้านเราไป พวกเขาจะทำอะไรสะ ถุงทศทำอะไรผิด ทำไมเขาต้องถูกยิงด้วย ลูกสาวลูกก็ถูกพวกทหารจับมาเหมือนกัน ไม่เห็นพวกเขาถอดเธอลงกับพื้นแล้วทำอะไรสักอย่าง พวกทหารหัวเราะเหมือนกำลังสนุก พวกเขาสนุกที่ได้นอนทับพี่สาว ไม่เข้าใจ ท่าทางของพวกเขา น่ากลัว ไม่ได้ยินเสียงแม่ร้องให้อีกแล้ว แม่เป็นยังงี้บ้าง พูดกับโมหน่อย ใครก็ได้ ขอรับละสะ พ่อ

โม ถึง ธารกร

พ่อเป็นยังงี้บ้าง แม่อาการดีขึ้นหรือยัง ไม่ได้กลิ่นเลือด ได้กลิ่นเหม็นๆ เหมือนอ้วก โมหินทหาร
กลุ่มหนึ่งกำลังจะเข้ามาในบ้าน โมหินต้องทำยังไง พวกเขาจะเข้ามาแล้ว โมหินกลัว

บันทึกของ ธารกร ก่อนเกิดเหตุ-ปัจจุบัน

พวกทหารบุกเข้ามาในหมู่บ้าน ไล่ฆ่าทุกคนที่พบเจอ เราโชคดีที่มีห้องใต้ดิน เลยเข้าไปซ่อนอยู่ใน
นั้นจนกว่าพวกมันจะออกไป พวกทหารยังไม่ยอมไปไหน มันลาดตระเวนอยู่ในหมู่บ้าน คอยหาผู้รอดชีวิต
แล้วจับมาทรมาน โมหินกลัวมาก พิภูลก็เหมือนกัน เราออกไหนไม่ได้ มีแค่น้ำขวดกับปลากระป๋องประทังชีวิต
ไม่มีใครเข้ามาช่วย ไม่มีวีแววของความหวัง ในที่สุด เราก็ตกอยู่ในห้องใต้ดินคือสถานที่ที่น่าอยู่ที่สุด ในนั้น
มีทั้งต้นไม้ พืชดอกไม้ สัตว์ป่า โมหินต้องชอบ แต่เขาไม่ยอมเข้ามาอยู่กับเรา เรายังติดต่อกันทางจดหมาย
ยื่นให้กันผ่านช่องใต้ประตู เราส่งโมไม่ให้พูด เสียงของเขาทำให้เราเจ็บปวด คล้ายกับภาพผู้คนที่ถูกท
รมานย้อนกลับมาเข้ามาในหัวอีกครั้ง สถานที่ที่เราอยู่คือด้านนอก โลกภายนอกที่สดใสและงดงาม แต่โ
มกลับเลือกที่จะอยู่ข้างใน ภายในโลกที่มีดนตรีเต็มไปด้วยการเต้นรำ เราไม่เข้าใจลูก...ไม่เข้าใจเลยจริงๆ

พิภูลเริ่มป่วย คงเพราะอาหารที่ลดน้อยลงเรื่อยๆ เธอเริ่มไม่อยากจะอยู่ข้างนอก แต่อยากกลับไปหาโม
เธอพร่ำเพ้อถึงลูกตลอด ในที่สุด พิภูลก็อาเจียน ดวงตาปิดสนิท ล่องลอยออกไปเพื่อพบกับความสุข ผมไม่
รอช้า รีบตามเธอไปยังสวรรค์ ทั้งสวนดอกไม้อันสวยงามอันและประตูห้องที่กักขังโมไว้ด้านหลัง

สุชาดา ถึง ทวีศิลป์

สายเกินไปแล้ว เราช่วยได้แค่คนเดียว เด็กผู้ชายตัวเล็กที่ชื่อโม พ่อกับแม่ของเขาซึ่งตัวเองอยู่ในห้อง
ใต้ดิน แม่ป่วยตาย ส่วนพ่อก็กรีดข้อมือตัวเองตามไปด้วย คุณต้องไม่เชื่อภาพที่ฉันเห็น ในห้องนั้นเต็มไปด้วย
ภาพวาดและภาพตัดปะของดอกไม้ ฝีเสื้อ จักรยานและอาหารอะไรสักอย่าง พวกเขาคล้ายกับคนเสีย
สติ หลบหนีจากความจริงแล้วจมอยู่กับความเพ้อฝัน ใบหน้าของผู้ชายคนนั้นยังฝังย้อมอยู่เลยด้วยซ้ำ

ลูกชายเองก็น่าสงสาร เราพบเขาท่ามกลางกองกระดูก วาดเป็นภาพตุ๊กตาหมีตัวหนึ่งที่ชื่อโคโค
แล้วก็มีภาพคู่กับผู้หญิงแก่ น่าจะเป็นย่าหรือยายของเขา เด็กคนนี้ยังไม่ยอมพูด เขาปิดปากเงียบตั้งแต่
ตอนที่เราพาหนีออกมา ไม่ร้องไห้แม้จะเห็นศพของพ่อแม่ จิตใจของเขาถูกทำลายไปแล้ว

ภารกิจในครั้งนี้ ฝ่ายเรายังอยู่ครบ ฝ่ายตรงข้ามยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเราลอบเข้าไป ปฏิบัติการลู่วง

บันทึกของ โม ก่อนเกิดเหตุ-ปัจจุบัน

พ่อกับแม่ข้างตัวเองอยู่ข้างนอก ส่วนผมเลือกข้างตัวเองอยู่ข้างใน...ในสงครามที่มีแต่การเข่นฆ่า พ่อผมบอกเอาไว้แบบนี้ เราติดต่อกันทางจดหมาย พ่อไม่ยอมให้ผมพูด ไม่ยอมให้เกิดเสียง พ่อชวนให้ผมเข้าไปอยู่ด้วยกัน แต่ในห้องใต้ดินมีปีศาจ พ่อกับแม่คือปีศาจ ผมเห็นพวกท่านหัวเราะสลับกับร้องไห้ บางครั้งก็ทุบตีผม บางครั้งก็ทำร้ายกันเอง พวกเขาวาดภาพต้นไม้บนผนัง บางครั้งก็กรีดเลือดมาวาดดวงอาทิตย์ ผมกลัว ผมไม่อยากอยู่ในบ้านหลังนี้อีกแล้ว

ข้างนอกเต็มไปด้วยทหารใจร้าย พวกเขาเดินถือปืนไปมา ยิ่งทุกคนที่เห็น นอนทับผู้หญิงทุกคนที่พบเจอ บางครั้งก็เอาไฟมาเผาบ้านคนอื่น พวกเขาหัวเราะและปรบมือทุกครั้งที่ทำอย่างนั้น

ผมเห็นคุณย่า ท่านอบคุกกี้มาให้ แล้วชวนผมไปอยู่ด้วย ผมคิดถึงเจ้าโคโค คิดถึงพ่อกับแม่คนเดิม ผมได้กลิ่นเหม็นแปลกๆ แล้วก็กลิ่นเลือดโชยออกมา ได้ยินเสียงแม่ร้องไห้ วันสุดท้ายที่ผมอยู่ในบ้าน มีทหารใจดีบุกเข้ามาช่วย หัวหน้าเป็นผู้หญิง เขาทุบประตูห้องใต้ดินและพบพ่อกับแม่นอนกอดกันอยู่ ร่างของพวกท่านกลายเป็นสีแดง เลือดกระจายไปทั่วผนัง ดวงตาของพ่อเต็มไปด้วยน้ำตา ริมฝีปากของท่านกำลังมุ่ยยิ้ม

ทหารใจดีพาผมเข้าไปในค่าย ให้พักอยู่กับเด็กคนอื่น ๆ ผมเห็นพ่อกับแม่บ่อยครั้ง ท่านยืนอยู่กับย่ามองมาที่ผม ผมยังคิดว่าตัวเองถูกกักขัง พ่อ แม่ แล้วก็ย่ายังรออยู่ข้างนอก...รอให้ผมไปหา

สงครามสงบในอีกหลายปีต่อมา ผมกลับไปหมู่บ้านพร้อมคนอื่น ๆ บ้านของผมยังตั้งอยู่ที่เดิม ทรุดโทรมเหมือนเก่า ห้องใต้ดินไม่เปลี่ยนแปลง พ่อกับแม่นอนอยู่ตรงนั้น เหลือแต่โครงกระดูก ผมยังสับสนระหว่างข้างนอกกับข้างใน จึงมองไปรอบบ้าน สำรวจทุกตารางนิ้ว ดูรูปภาพและจดหมายที่กระจายเกลื่อน

ผมทรุดลงแล้วร้องไห้ เหย่น้ำมองท้องฟ้า เห็นพ่อ แม่ ย่าและเจ้าโคโคจึงตอบลงมา นี่คือการครั้งแรกที่ผมเข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมด สงครามทำร้ายพวกเรา พ่อกับแม่เลือกที่จะหลบซ่อน กลบฝังตัวเองในหลุม ภาพโครงกระดูกของพวกท่านคือสิ่งที่ปรากฏขึ้นในหัว ตามด้วยภาพรอยยิ้มของพ่อในวินาทีสุดท้าย

ประสบการณ์ของผมทั้งหมดจะถูกเผยแพร่ในอีกไม่ช้า คนทั่วโลกจะได้เห็น ได้รับรู้ถึงความเลวร้ายของสงคราม หวังว่าจะไม่มีใครต้องพูดคุยกับครอบครัวผ่านจดหมายที่ลอดผ่านประตูอีก เรื่องราวของผมจบลงเพียงเท่านี้ ท่ามกลางบ้านเมืองที่ถูกทำลาย ท่ามกลางน้ำตาแห่งความสิ้นหวังของผู้คน

ความหวังอยู่ที่ไหนสักแห่ง เราทุกคนกำลังค้นหา ภารกิจยังไม่คืบหน้าแม้แต่น้อย

ภาพเสมือน(ไม่)จริง

การ ‘กระโดด’ สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดถอยหลัง เข้าสู่วันเก่าที่ทุกซ์ระทมน้อยกว่าวันใหม่

อธิปคลำมือไปตามผนัง สัมผัสได้ถึงกำแพงหยาบกร้าน ทั้งขึ้นและและเต็มไปด้วยคราบตะไคร่ ชายหนุ่มยืนบนลานกว้างรกร้าง มองเห็นโครงเหล็กของอาคารตั้งตระหง่าน แลดูทชุดโหมมรากับซากปรักหักพังในอดีต แม้บรรยากาศจะไม่น่าพิสมัย แต่เชื่อเถอะว่ามันเป็นสิ่งที่อัศจรรย์และสวยงามที่สุดที่อธิปเคยเห็น...ใช่ มันคือการมองเห็นครั้งแรกในชีวิตของเขา

ชายหนุ่มกะพริบตา ทำความรู้จักกับแสงสว่าง เขาไม่รู้มาก่อนว่าคำๆ นั้นหมายถึงอะไร แม่เพียงแต่บรรยายให้ฟังว่ามันสวย แสงจะเป็นสิ่งที่วิจิตรตระการตาที่สุดหากเขาได้เห็น

อธิปไม่รู้เช่นกันว่าแม่น้ำตาเป็นอย่างไร เสียงของท่านช่างนุ่มนวล แผ่วไฉ่ด้วยความอบอุ่น ไหนจะอ้อมกอดแห่งความรักที่ทำให้เขาผุดยิ้ม ช่วงเวลาแห่งความสุขถูกพรากด้วยสิ่งที่ไม่มีความหมาย...ความตาย

อธิปไม่เคยรู้ว่าการมองเห็นเป็นอย่างไร ทุกอย่างเกิดจากความดำทรมานของประเทศมหาอำนาจ มนุษย์ยังไม่เข็ดหลาบจากหายนะในสงครามโลกครั้งก่อน พอมาถึงครั้งที่สาม เทคโนโลยีบวกกับความป่าเถื่อนก็ก่อกำเนิดอาวุธทรงอำนาจ แรงระเบิดเปลี่ยนโลกทั้งใบให้กลายเป็นทะเลทราย โรคภัยเกิดขึ้นและสร้างความวิบัติให้มนุษยชาติ คนรุ่นหลังถือกำเนิดขึ้นด้วยกายวิภาคที่ผิดปกติ

อาการ ‘ไร้จักษแต่กำเนิด’ ของอธิปเป็นเพียงเศษเสี้ยวแห่งความทุกข์ทรมาน เคราะห์ดีที่โลกทั้งใบหยุดชะงัก ทุกคนหันมาดูแลผู้รับเคราะห์จากสงคราม ดูแลอย่างใกล้ชิดไม่ต่างจากญาติพี่น้อง ชายหนุ่มไม่สามารถออกจากบ้านได้ไกล

สิ่งก่อสร้างขนาดเล็กสูงสองชั้น แออัดด้วยผู้คนที่เหมาะสมชะตากรรมเดียวกันคือสถานที่เดียวที่เขารู้จัก ผู้ดูแลคอยอยู่เคียงข้าง คอยเล่าให้เขาฟังถึงโลกภายนอก...มันไม่ได้ดีไปกว่าที่นี้นัก โรคภัยยังส่งผลกระทบ แม้จะผ่านมาสองศตวรรษแล้วก็ตาม

ทว่า ตอนนี้ ประชากรบนโลกที่ลดจำนวนลง ทำให้ผู้พิการไม่สามารถรับการดูแลจากผู้เฒ่าเฒ่าเดียวได้อีกต่อไป ทุกคนรวมแรงกันอย่างแข็งขัน อธิปต้องเดินออกมาท่ามกลางแดดร้อนๆ ฟังคำสั่งที่ดังสลับกับคำพูดปลุกใจจากผู้บังคับบัญชา คอยเซ็นอิฐ หิน และวัสดุก่อสร้างอื่นๆ เพื่อพัฒนาอารยธรรมให้รุ่นลูกรุ่นหลาน ประชาชนที่มีอวัยวะครบสามสิบสองเองก็เหมาะสมชะตากรรมแบบนี้ มีเพียงกลุ่มผู้นำที่ไม่ต้องออก

แรง แต่ก็ต้องทุ่มเทกำลังสมองเพื่อวิเคราะห์สถานการณ์อยู่ตลอด ไม่มีใครสุขสบายกว่าใคร ทุกคนเท่าเทียมภายในโลกที่ถูกทำลายโดยอาวุธร้าย

แต่โชคชะตาหาได้กลั่นแกล้ง ยังมีสิ่งทดแทนเล็กๆ น้อยๆ สำหรับผู้พิการทางจักขุ ผู้นำได้คิดค้นเครื่องสร้างภาพเสมือนจริง ซึ่งจะเชื่อมต่อกับกระแสประสาท ยามหลับไหล อธิปสามารถมองเห็นบ้านเมืองที่ตนเป็นผู้ร่วมก่อสร้าง มันมีสภาพสมบูรณ์ขึ้นเรื่อยๆ เป็นดั่งแรงปลุกใจที่ทำให้แรงงานอีกheim ผู้นำบอกว่าเมืองที่เสร็จสมบูรณ์จะสวยงามกว่านี้ กลุ่มแรงงานที่มีภาพปกติจะตกแต่งให้มีความทันสมัย อธิปดำเนินชีวิตแบบนี้มานาน คอยชวนวัสดุให้คนอื่นนำไปก่อสร้างต่อไป อาศัยกำลังใจจากภาพนิมิต เชื่อว่าหากทุกคนปรองดอง โลกที่น่าอยู่จะถือกำเนิดขึ้นในอีกไม่ช้า

วันนี้คือวันที่ทุกอย่างแปรเปลี่ยน...อธิปหลับลงบนหมอน ผันว่าตัวเองกำลังเดินลัดเลาะไปตามเมืองที่กำลังก่อสร้าง หากสภาพจริงของมันตรงตามทีเห็น ความสุขสบายคงมาถึงในอีกไม่ช้า ภาพแห่งความสามัคคีทำให้เขาอดฝันยิ้มขึ้นมาไม่ได้

ทว่า ตอนนี้ อธิปกลับได้ยินเสียงผิดปกติ เป็นเสียงกระซิบของหญิงสาวปริศนาที่ดังก้องในหัว

“โลกทั้งใบกำลังถูกทำลาย จิตใจของมนุษย์ตกต่ำถึงเพียงนี้เชียวหรือ?”

“นั่นใครนะ?” อธิปเอ่ยถามในใจ งุนงงเล็กน้อยที่เอ่ยคำพูดออกไปโดยไม่ได้ขยับปาก หากมองอีกมุมหนึ่ง นี่คือการฝัน การพูดคุยทางโทรจิตย่อมเป็นไปได้

“อย่างเพิ่งถามอะไรอีกเลย รู้เลยว่าฉันสามารถมองเห็น รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นข้างนอกนั่น”

“ข้างนอกนั่น?”

“หมายถึงข้างนอกบ้าน...นอกหมู่บ้านที่คุณอยู่มาทั้งชีวิต”

“ผมเคยเห็นมันแล้ว ผ่านภาพเสมือนจริงในความฝัน พวกเราช่วยกันสร้างเมือง”

“นั่นไม่ใช่เรื่องจริง” คำพูดของหญิงสาวทำให้อธิปนิ่งไปชั่วครู่ “สิ่งที่ฉันอยากบอก คือคนพวกนั้นกำลังหลอกใช้คุณ พวกมันเห็นแก่ตัว เป็นมนุษย์ที่มีจิตใจต่ำทรามยิ่งกว่าเดรัจฉาน พลเมืองที่มีสภาพสมบูรณ์คนอื่นๆ ไม่ได้กำลังร่วมแรงร่วมใจกับคุณหรอก พวกมันมีชีวิตความเป็นอยู่ที่สุขสบาย มองเห็นพวกคุณเป็นทาสที่กำลังขยายอาณาจักรให้”

“ผมจับลำเนียงพูดของคุณได้ อย่าเสียเวลาอีกเลย คุณเป็นใครกันแน่?”

“ฉันคือหนึ่งในพลเมืองที่สภาพสมบูรณ์ทุกประการ แต่ไม่เห็นด้วยกับวิธีของผู้นำ ฉันแอบสร้างเครื่องมือขึ้นนี้ขึ้นมาอย่างลับๆ สัญญาณของมันตรงกับคลื่นสมองของคุณมากที่สุด เลยติดต่อกับคุณได้เป็นคนแรก ทิศเหนือของสถานที่ที่คุณทำงาน...ห่างจากบ้านพักสี่สิบเมตรจะเจอช่องว่างหลังกำแพง เดินไปทางขวามือเรื่อยๆ จะเจอรอยแยกขนาดเล็ก ฉันจะรอคุณอยู่ตรงนั้น พรุ่งนี้ตอนบ่าย...”

อธิปไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายพูดจบหรือเปล่า เพราะจู่ๆ เขาก็ถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงเพลงชาติ บ่งบอกว่าเวลาทำงานได้มาถึง ชายหนุ่มเดินออกจากห้องพร้อมเพื่อนร่วมชะตากรรม อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าตามความเคยชิน หยิบจอบ เสียม รวมถึงรถเข็นคันใหญ่ เตรียมพร้อมสำหรับความเหนื่อยยากที่กำลังจะมาถึง

ขณะพักเที่ยง อธิปร่วมรับประทานอาหารกับเพื่อนไร้จักษุเหมือนทุกครั้ง ในหัวของชายหนุ่มครุ่นคิดถึงคำพูดของหญิงสาวคนนั้นซ้ำไปซ้ำมา เขาถูกหลอกใช้กันหรือ? ยากที่จะเชื่อเต็มแก่ ถ้าอย่างนั้นภาพในความฝันที่มองเห็นมาตลอดหลายปีคืออะไร? ภาพลวงกันหรือ? ดูไม่น่าจะใช้

วุฒิ สังเกตว่าผู้เป็นเพื่อนเจียบผิดปกติ เขามองไม่เห็น ย่อมไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังทำอะไรอยู่ ท่าทีสุดท้ายก็ตัดสินใจเอ่ยถาม “เป็นอะไรวะ ไอธิป?”

“ผู้หญิงคนนั้นนะสิ”

“ผู้หญิงไหน?”

“ผู้หญิงในความฝัน เมื่อคืน...” หลังจากนั้น อธิปจึงตัดสินใจเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น ขณะเดียวกัน ก็พยายามเจียหูฟังว่ามีผู้บังคับบัญชาเดินผ่านมาหรือเปล่า แม้อีกฝ่ายจะพูดจาเป็นมิตรและคอยให้กำลังใจมาตลอด แต่ก็ควรระวังไว้ก่อน เพื่อสิ่งที่หญิงสาวบอกจะเป็นเรื่องจริง

“มันก็เป็นไปได้” วุฒิออกความเห็น “เคยสังเกตมาหลายครั้งแล้วว่าทำไมผู้นำถึงไม่ให้เราพูดกับคนอื่นๆ หมายถึงกับคนที่มองเห็นได้นะนะ ถ้ามันเป็นเรื่องจริง ก็แสดงว่าคนพวกนั้นต้องเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ผู้นำเลยไม่ต้องการให้เรื่องที่ว่ามาถึงหูของพวกเขาไว้ตาของเรา”

ชายหนุ่มหยุดชะงักเล็กน้อย หูแว่วได้ยินเสียงคอมแบตย่ำผ่าน ครั้นเสียงนั้นเจียบหาย จึงกลับมาเข้าเรื่อง “...ว่าแต่ ผู้หญิงคนนั้น สำเนียงพูดเป็นยังไงวะ ไอธิป?”

“สำเนียงแปร่งๆ ฟังเหมือน...” อธิปหยุดชะงัก “...เหมือนไอพวกเมกัล”

ทั้งคู่เงยบ ต่างฝ่ายต่างวิเคราะห์ความเป็นไปได้...ชาวเมกัลนั้นหรือ? พวกเขาเกลียดคนเหล่านั้
บรรพบุรุษของพวกมันทำให้มนุษย์ตกอยู่ในสภาพนี้ ประเทศมหาอำนาจซึ่งเป็นผู้สร้างระเบิดนิวเคลียร์ ส
สมแล้วที่ประชากรของมันถูกเล่นงานเข้าเสียเอง น่าเศร้าที่ผู้เกี่ยวข้องกลับต้องรับเคราะห์ตามไปด้วย

โลกในสองศตวรรษหลังถูกรวมเป็นประเทศเดียว ช่วยเหลือเกื้อกูลและใช้ภาษาเดียวกันมาตลอด
แต่ทุกครั้งที่ได้คุยกับเพื่อนไร้จักษุซึ่งเป็นชาวเมกัล ก็ทำให้อธิปรู้สึกขุ่นเคือง ทุกคนต่างคิดในสิ่งเดียวกัน...
ชาวเมกัลไม่น่าไว้วางใจ พวกมันเป็นชาตินิยมมาตั้งแต่หลายศตวรรษก่อน ตอนนี้อาจกำลังวางแผน สมคบ
คิดเพื่อยึดครองอาณาจักรทั้งหมดมาเป็นของตนก็เป็นได้

ทันทีที่อธิปเอ่ยประโยคสุดท้ายออกมา ความคิดดังกล่าวก็ผุดขึ้นในหัวของทั้งสอง นั่นทำให้ชาย
หนุ่มตัดสินใจนั่งอยู่ตรงนั้นกระทั่งการทำงานกะต่อไปเริ่มขึ้น ไม่ได้ไปหาหญิงสาวตามที่ยักฝ่ายนัดเอาไว้

เสียงลึกลับดังขึ้นในอีกแปดชั่วโมงต่อมา อธิปชนหน้าลงกับหมอนเก่าขาด ในหัวปรากฏภาพเมืองที่
กำลังถูกก่อสร้าง เสียงของผู้หญิงคนนั้นดังขึ้นในมโนภาพ แผงไว้ด้วยความผิดหวังและเอือมระอา

“คุณไม่มาตามนัด”

เขานิ่งเงียบ ไม่ตอบกลับด้วยคำพูด

“คุณได้ยินฉันหรือเปล่า?”

“ได้ยิน” อธิปพยักหน้าเล็กน้อย “ทำไมคุณไม่ลองติดต่อคนอื่น ทำไมถึง...”

“เครื่องมือของฉันมีปัญหา มันติดต่อได้แค่คุณซึ่งมีคลื่นสมองรับกับสัญญาณมากที่สุดเท่านั้น”

ข้ออ้างชัดๆ ชายหนุ่มนี้ก็น่าใจ กระนั้น ก็รู้สึกคล้อยตามคำพูดของอีกฝ่าย พวกเมกัลอาจไม่ได้
เลวร้ายไปเสียทุกคน หากผู้หญิงคนนี้ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ ละ?

“คุณลองกลับไปคิดใหม่ พรุ่งนี้ เวลาเดิม ใช้เส้นทางเดิม ฉันจะรอคุณพร้อมอุปกรณ์บางอย่าง มัน
จะช่วยให้คุณมองเห็นและรับรู้ความจริงทั้งหมด”

สิ้นน้ำเสียงราบเรียบ อธิปก็สะดุ้งตื่น เขาหอบหายใจถี่ๆ ครั้นเงยหูฟังก็พบว่าทุกคนในห้องกำลัง
หลับสนิท ยังไม่ถึงเวลาทำงาน แต่ละคนคงกำลังงมิจในบ้านเมืองที่ตนสร้าง ภาพเสมือนจริงที่ผู้นำ
เผยแพร่ให้เห็นในความฝันคือสิ่งเยี่ยวยาวขึ้นดี

วันรุ่งขึ้น อธิปยังคงทำงานตามปกติ ยามพักเที่ยง ก็มานั่งกินข้าวกับเพื่อนรักเช่นเดิม วุฒิเอ่ยถามว่าผู้หญิงคนนั้นติดต่อนักหรือไม่ แนนอนว่าชายหนุ่มเลือกตอบตามความจริง

“น่าสงสัย พวกเมกัลไม่เคยไวใจได้ ยังมีข่าวลืออยู่เลยว่าพวกนั้น...หมายถึงพวกเมกัลที่ไม่มีตาเหมือนเรา มีประวัติลักเล็กขโมยน้อยอยู่มาก อย่าหาว่าเหยียดเชื้อชาติเลยนะ แต่พวกเมกัลล้วนเห็นแก่ตัว ไม่มีทางช่วยเหลือเราหรอก”

“ถ้าอย่างนั้น ทำไมเธอต้องติดต่อนัก...”

“บัดนี้! ก็เพื่อขัดขวางไม่ให้เราทำงานเสร็จยังงี้ละ พวกมันคงมีแผนอะไรสักอย่าง หวังจะยึดครองเมืองทั้งหมด ไม่นั่นะ มันอาจหาทางล่อพวกเราออกไปแล้วฆ่าทิ้งทีละคนก็ได้”

“คุณกำลังพูดถึงพวกเมกัลนั้นหรือ?” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง ผู้บังคับบัญชาชะโงกหน้าเข้ามาในระยะประชิด แม้จะมองไม่เห็น แต่อธิปก็สัมผัสได้ถึงไอร้อนผ่าว เสียงที่เคยเป็นมิตร บัดนี้กลับเย็นชาและไร้แววเสียจนน่าขนลุก “ขอถามอีกครั้งนะคะ พวกคุณกำลังพูดถึงชาวเมกัล...”

“ผู้หญิงเมกัลคนหนึ่งติดต่อผมในความฝัน”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็เข้าใจถูก” อีกฝ่ายพยักหน้า ลางสังหรณ์ของอธิปบอกว่าผู้บังคับบัญชากำลังจิกยี้ม “สายสืบของเราเคยรายงานว่าชาวเมกัลกลุ่มใหญ่กำลังหาทางทรยศ ไม่ได้หมายความว่าทุกคนนะแค่กลุ่มใหญ่ พวกนั้นกำลังวางแผน ก่อสร้างเครื่องมือเพื่อยึดครองอาณาจักร”

อธิปกับวุฒินิ่งอึ้ง ความเงียบอันน่าอึดอัดครอบงำทั่วบริเวณ

“คุณอธิป คุณจะบอกผมได้มั้ยว่าผู้หญิงคนนั้นพูดอะไรกับคุณบ้าง”

“ทางลับหลังกำแพง” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นเสียงแผ่ว “เธอนัดผมไปเจอที่นั่น”

เพียงหนึ่งวันหลังจากนั้น อธิปก็ตื่นขึ้นจากการหลับใหล เขายังคงฝันเห็นภาพเมืองที่กำลังก่อสร้าง หากแต่ไร้แววของเสียงปรีศนา ผู้หญิงคนนั้นไม่ติดต่อเขาอีกเลย

อันที่จริง เธอถูกจับกุมในเที่ยงวันนั้น วันที่ผู้บังคับบัญชา ‘ขอรอง’ ให้เขาช่วยนำไปยังเส้นทางลับที่ว่า หญิงสาวคนนั้นหลบซ่อนอยู่ การจับกุมจึงเกิดขึ้นและจบลงภายในไม่กี่นาที

ระหว่างที่กำลังเตรียมตัวออกไปทำงาน ผู้บังคับบัญชาก็เดินเข้ามาในบ้านพัก พร้อมบอกข่าวให้ผู้ไร้จักทุกคนรับรู้ หลักฐานประกอบคือเสียงที่อัดมาจากคำสารภาพของหญิงเมกัล เธอวางแผนที่จะยุติการก่อสร้าง โดยเริ่มจากการติดต่อกับคนงาน หาทางปั่นหัวและดึงมาเป็นพวก หากแผนสำเร็จ จะมีคนงานอีกหลายพันที่จะแข็งข้อและลงมือปฏิวัติ พวกเมกัลหมายมั่นจะยึดครองอาณาจักร แม้จะผ่านมาสองศตวรรษ สันดานแห่งความเป็นชาตินิยมก็ไม่เคยจางหาย ชาวเมกัลที่สมคบคิดถูกจับได้ พวกมันมีประมาณสองร้อยคน แฝงตัวอยู่ในตำแหน่งต่างๆ บ้างเป็นคนงาน บ้างเป็นผู้บังคับบัญชา บางคนอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้เคียงกับผู้นำ ชาวเมกัลเห็นแก่ตัวและป่าเถื่อน...นี่คือสิ่งที่อริบได้ฟังจากเครื่องอัดเสียง

มันคือเสียงที่เขาจำได้ เสียงของผู้หญิงที่ติดต่อกันในความฝัน ความใจเย็นไม่หลงเหลือ หากแต่ถูกแทนที่ด้วยความเกรี้ยวกราดราวกับเป็นคนละคน ผู้หญิงคนนั้นตะโกนสาปแช่ง สารภาพแผนการของตน พร้อมประณามเชื้อชาติอื่นราวกับคนเสียสติ

เรื่องราวจบลงเมื่อผู้ทรยศสองร้อยคนถูกประหาร ชาวเมกัลที่เหลือซึ่งยืนยันได้ว่าตนเองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกลายเป็นสิ่งน่ารังเกียจในสายตาของคนอื่นๆ คำสารภาพของหญิงสาวยืนยันเจตจำนงได้เป็นอย่างดี...ชาวเมกัลต้องขึ้นเป็นใหญ่ เชื้อชาติที่เหลือเป็นกากเดนและมีค่าพอจะเป็นข้าวรับใช้ เธอไม่ได้บอกว่า 'ตนเอง' หากแต่เป็นชาวเมกัลทั้งหมด ไม่นานหลังจากนั้น เชื้อชาติที่ถูกมองว่าเป็นผู้ทรยศกว่าครึ่งก็ทนรับแรงกดดันไม่ไหว ชาวเมกัลนับร้อยถูกพบเป็นศพในสภาพแขวนคอ

ทุกอย่างควรกลับสู่ปกติ ผู้ทรยศถูกกำจัด สิ่งที่ยุ่่นำให้เห็นในความฝันเป็นเรื่องจริง บ้านเมืองกำลังเติบโตใหญ่ คาดว่าจะเจริญรุ่งเรืองสมดังอดีตในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า

ทว่าอริบกลับรู้สึกเคลือบแคลง ลางสังหรณ์บอกว่าความผิดพลาดมหันต์ได้เกิดขึ้น เขานึกทบทวนคำพูดของหญิงสาว ก่อนจะประหวัดถึงทางลับหลังกำแพง มันถูกสั่งปิดตายโดยผู้นำ ไม่มีใครออกจากอาณาเขตนี้ไปได้...แต่ถ้าสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นต้องการให้อริบอยู่ในกำแพงฝั่งเดียวกับเขาตั้งแต่แรกแล้วล่ะ?

ย้อนกลับไปเมื่อหลายวันก่อน อริบและผู้บังคับบัญชาเจอหญิงชาวเมกัลรออยู่ที่อีกฝั่งของกำแพง ระหว่างการจับกุม เธอถูกลากตัวเข้ามาในกำแพงฝั่งเดียวกับเขา ลางสังหรณ์สั่งให้ชายหนุ่มเดินวนไปวนมาอยู่ตรงจุดที่ผู้ทรยศนอนคว่ำหน้า เท้าเปล่าสัมผัสลงบนพื้นทราย กระทั่งรู้สึกถึงไอน้ำของโลหะบางอย่าง

อริบหยิบมันขึ้นมาช้าๆ โลหะขนาดเท่าลูกปิงปองกลิ้งไปมาอยู่ในมือของเขา เย็นเฉียบแม้จะถูกฝังอยู่ใต้พื้นทรายร้อนระอุ ครั้นคลำดูจนทั่ว ก็พบว่ามันมีอักษรเบลล์สลักเอาไว้ ชายหนุ่มใช้นิ้วอ่านข้อความ มันบอกให้เขานำมันมาทาบบนใบหน้า จุดที่ควรจะเป็นลูกตา แล้วภาพทุกอย่างก็จะกระจ่าง

อธิปัตตสินใจทำตามนั้น ชั่วครู่ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น ครั้นเขย้าก้อนเหล็กไปมา ความดำมืดที่เคยเห็น มาตลอดก็ค่อยๆ ปรากฏแสงสว่าง กว้างขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งสามารถมองเห็นทุกอย่างรอบตัวราวกับภาพ นิมิตในความฝัน! ชายหนุ่มอุทานออกมาด้วยความตกใจ เขาหันไปมองรอบๆ โดยจ่อลูกเหล็กค้างไว้บน ไบหน้า มองเห็นเพื่อนตาบอดคนอื่นๆ ที่เดินขวกไขว่ ผู้บังคับบัญชาสองนายเดินอยู่ตรงนั้น ชุดกากีที่สวมใส่ กลืนไปกับพื้นทราย ไบหน้าเย็นชาและแผ่วไว้ด้วยความโหดเหี้ยม ผิดกับที่เขาจินตนาการไว้

ครั้นลดก้อนโลหะลง ทุกอย่างก็กลับมามีตสนิทตามเดิม อธิปัตตสินใจเก็บมันใส่กระเป๋่า นึกในใจ ว่าตอนนี้ยังเป็นช่วงพัก จึงตัดสินใจเดินขึ้นเนินทรายอย่างช้าๆ เมื่อขึ้นมาถึงระดับความสูงห้าเมตร ชาย หนุ่มก็จัดการนำลูกเหล็กมาจ่อใกล้ในระดับสายตา ภาพที่เห็นหลังจากนั้นทำให้หัวใจแทบหยุดเต้น

ด้านนอกกำแพงที่กักขังคนตาบอดอย่างเขาไว้ในสถานที่ก่อสร้าง ปรากฏตึกกรมบ้านช่องขนาด มหึมาตั้งตระหง่าน แม้จะไม่สูงใหญ่ แต่ก็โอโถงงดงาม ผู้คนที่มิสภาพ ‘สมบูรณ์แบบ’ เดินขวกไขว่ ไบหน้า ของแต่ละคนหาได้แสดงถึงความเหนื่อยล้าแบบที่เห็นในภาพนิมิต ตรงกันข้าม มันกลับฉายชัดถึงความสุข สบายที่อธิปไม่เคยสัมผัส ต้นไม้ใหญ่อายุยืนริมทาง สร้างบรรยากาศอันร่มรื่น ผิดกับในความฝันที่ทุกหน แห่งเป็นทะเลทราย คนตาบอดทำหน้าที่แบกหาม สกัดหิน ผสมปูน แล้วคนปกติจะทำอะไร? นั่งอยู่ในบ้านที่ สุขสบาย มองพวกเขาทำงานเยี่ยงทาส ก่อสร้างความสะดวกให้ตนเองงั้นหรือ?

คล้ายกับขาทั้งสองข้างหมดเรี่ยวแรงอย่างกะทันหัน อธิปทรุดลงกับพื้น เป็นจังหวะเดียวกับที่คำพูด ของหญิงสาวคนนั้นผุดขึ้นมาในหัว...พวกนั้นกำลังหลอกใช้คุณ พวกมันเห็นแก่ตัว เป็นมนุษย์ที่มีจิตใจต่ำ ทรามยิ่งกว่าเดรัจฉาน พวกมัน รวมถึงพลเมืองคนที่มีสภาพสมบูรณ์อื่นๆ ไม่ได้กำลังร่วมแรงร่วมใจกับคุณ หรือ พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสบาย มองเห็นพวกคุณเป็นทาสที่กำลังขยายอาณาจักรให้

เธอพูดถูก หญิงสาวคนนั้นพูดความจริง ผู้พิการจากโรคร้ายไม่ได้รับการดูแล ตรงกันข้าม กลับถูก หลอกใช้เป็นทาสโดยที่ไม่รู้ตัว คำพูดล้างสมองของพวกผู้นำถูกยัดเยียดเข้าสู่จิตใจได้สำนึก นานวัน ความรู้สึก นึกคิดก็เริ่มเสื่อมถอย พวกเขากลายเป็นหุ่นยนต์ที่ทำตามคำสั่ง ภาพนิมิตหลอกๆ ทำให้กลุ่มคนไร้จักษุ ทำงานอย่างขยันขันแข็งด้วยคิดว่าตนเองเป็นกำลังสำคัญของชาติ...เป็นวิธีที่ได้ผล ทั้งยังเปลืองแรงน้อย กว่า การขู่บังคับโดยตรงเป็นไหนๆ

เพียงแค่เครื่องอัดเสียงเครื่องหนึ่งก็ทำให้เขาหลงเชื่อและเข้าใจผู้หญิงคนนั้นผิด จินตนาการของ ชายหนุ่มหลอมรวมขึ้นมาเป็นภาพ เขากำลังนึกถึงปืนซึ่งจ่อเข้าที่ศีรษะของหญิงสาวคนนั้น บังคับให้อ่าน บทพูดหลอกๆ ใส่ความเชื่อชาติของตนเพื่ออัดเสียงมาให้คนตาบอดได้ฟัง ชาวเมกัลคนนั้นพยายามช่วยเขา เขาคือฆาตกร ความโง่เง่าไร้สมองของทุกคนคือฆาตกร

ฉับพลัน อธิปได้ยินเสียงพูดของหญิงสาวคนนั้นดังขึ้นที่ข้างหู...หากคุณได้ยินสิ่งนี้ แปลว่าฉันเสีย ทำให้พวกมันเป็นที่ยอมรับแล้ว นำอุปกรณ์ของฉันไปให้คนอื่น ๆ เปิดเผยความจริงทั้งหมด คุณสามารถมองเห็นความจริงที่เกิดขึ้น มันคือการก้าวกระโดดครั้งแรก ขั้นต่อไปคือหน้าที่ของคุณ ก้าวออกจากการกดขี่ ก้าวออกจากภพมายา กระโดดเข้าสู่อิสรภาพที่คุณควรได้รับ องค์กรของฉันแฝงตัวอยู่ภายนอกมากมาย เกินกว่าที่พวกผู้นำจะกำจัดการ พวกเขาจะติดต่อกับคุณ ร่วมมือกัน เดินทางสู่แสงสว่าง นั่นคือสิ่งที่พวกคุณปรารถนาไม่ใช่หรือ?

ใช่ นั่นคือสิ่งที่อธิปปรารถนา แต่หญิงสาวคนนั้นลึกลับถึงข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง...พวกเขาเป็นเพียงทาสที่ดำเนินชีวิตภายใต้คำสั่ง การจะกระโดดเข้าหาความจริงย่อมต้องใช้แรงมากขึ้น มากเกินกว่าที่จิตใจของอธิปจะรับไหว สมongของชายหนุ่มไม่เหลือสิ่งใด การรับรู้ข้อเท็จจริงทั้งหมดทำให้ความคิดหมุนวนก่อนจะแตกพลาณ อิสรภาพนั้นหรือ? เขาไม่ต้องการสิ่งนั้นหรอก หน้าที่ของอธิปคือก่อสร้างอาณาจักรต่อไปเรื่อย ๆ ตามแต่ที่พวกผู้นำจะพอใจ

บางทีการกลับสู่วันเก่า อาจเจ็บปวดและรับมือได้ง่ายกว่าวันใหม่...กลับสู่ห้วงชีวิตของตนเองอีกครั้ง ไม่แยแสต่อความช่วยเหลือ จิตใจของชายหนุ่มโดนภาพจริงและภพมายาหลอกจนสับสน ไม่รู้อีกต่อไปว่าสิ่งไหนเป็นเรื่องจริง มันสมongที่ถูกบังคับ พอได้พบเส้นทางของตนก็ไม่อาจทำงานได้ตั้งใจนัก

อธิปหยิบจอบขึ้นพาดบ่าเมื่อหูได้ยินเสียงกริ่งบอกเวลาทำงาน ปล่อยลูกโลหะกลมนั้นให้ตกลงบนพื้น กลิ้งลงเนินก่อนจะถูกกลบหายด้วยเม็ดทรายจำนวนมหาศาล

เขาเสียใจมั๊ยที่เลือกทางนี้?...ไม่ มันคือหน้าที่ของเขา หน้าที่ที่ต้องทำตามคำสั่ง สมกับรูปกายวิปริตที่เกิดมา อธิปทำงานต่ออย่างขยันขันแข็ง กระทั่งถึงจุดหนึ่ง เขาลึบใจและล้มลงกับพื้น กลิ้งเกลือกด้วยแรงเตะของผู้บังคับบัญชา พวกมันไม่ยอมลดตัว ไม่แม้แต่จะใช้มือเขี่ยร่างไว้ชีวิตด้วยเกรงว่าจะติดเสียนียดทาสร่างของชายหนุ่มกลิ้งลงไปไหนหลุม ถูกกลบฝังด้วยทรายจำนวนมหาศาล อีกไม่ช้า คนปกติจะกลับมาพร้อมชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีสุขสบาย เหยียบย่ำชีวิตผู้สร้างความสุขให้ตน นำแปลกที่ใบหน้าของศพซึ่งถูกเหยียบย่ำปรากฏเป็นรอยยิ้ม

...รอยยิ้มที่ถูกภพมายาลวงหลอก คู่ควรแล้วกับชายไร้ค่าที่ปรารถนาจะเดินตามคำสั่ง วันเวลาผ่านไปหลายปี แต่ไม่มีครั้งไหนเลยที่ทาสตาบอดผู้เกลียดการเปลี่ยนแปลงและอุทิศชีวิตทั้งหมดไปกับการสร้างความสุขให้ผู้อื่นจะได้รับการจดจำ ไม่มีครั้งไหนเลยที่จะถูกรำลึกพร้อมเกียรติและคำสรรเสริญ

...ไม่มีแม้สักครั้ง

แมงมุมเมฆ

การ ‘กระโดด’ สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดเกาะราวเหล็ก...ค้างอยู่อย่างนั้น ไม่ปล่อยให้
ร่างของตนตกลงสู่กองไฟที่ลุกโชนอยู่เบื้องล่าง

เมฆรูปแมงมุมปรากฏอยู่บนท้องฟ้า ราวกับลายเส้นของจิตรกรที่แต้มแต้มลงบนผืนผ้าใบ ทุก
องค์ประกอบเด่นชัด ขาทั้งแปดเต็มไปด้วยเส้นขน ดวงตาสีคู่จับจ้องมายังเบื้องล่าง...มันกำลังมองหาเหยื่อ
นิศา มันใจว่าเป็นเช่นนั้น และ ‘เหยื่อ’ ที่ว่าก็ไม่ใช่ใครอื่น มันคือตัวเธอนั่นเอง

ชาวบ้านเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติ ทุกคนเดินออกมาพร้อมภู่อึ้ง แสดงความขอบคุณก่อนเมฆที่
บอกไปถึงตัวฆาตกร

“ไอ้สารเลวนั้นต้องมีความเกี่ยวข้องกับแมงมุม ค้นบ้านทุกหลัง เจอเมื่อไหร่ก็ฆ่าทิ้ง อย่าให้พวก
เสนียดจัญไรเล็ดลอดอยู่ในหมู่บ้านเป็นอันตราย!” ผู้ที่รับตำแหน่งผู้นำคนปัจจุบันประกาศเสียงก้อง แล้ว
ชาวบ้านนับสิบก็วิ่งกันไปตามบ้านต่างๆ บุคันทุกซอกมุมว่ามีอะไรเกี่ยวข้องกับแมงมุมหรือไม่

นิศากัดฟัน แนบแผ่นหลังกับกำแพงบ้านซึ่งอยู่ติดกับชายป่า ภาพชายชราร้องขอชีวิต ขณะที่มิดใน
มือของฆาตกรจ้วงแทงแผ่นหลัง ซ้ำไปซ้ำมาจนร่างของเดรัจฉานสิ้นใจ ไซ้...มือข้างนั้นเป็นของนิศา หญิง
สาวไม่เคยเสียใจที่สังหาร **ผู้ใหญ่แสะ** สัตว์รอกที่ฆ่าและกระทำชำเราน้องสาวของเธออย่างเลือดเย็น มีด
คือสิ่งที่ช่วยชำระล้าง กำจัดเสนียดจัญไรให้สิ้นไปจากหมู่บ้านแห่งนี้

เมฆคือผู้มีพระคุณของนิศา หญิงสาวรับรู้ตัวตนของฆาตกรได้จากไอน้ำบนท้องฟ้า วันต่อมา หลัง
พบว่าไรวิญญาณของน้องสาว เมฆรูปแมงมุมก็ปรากฏขึ้นท่ามกลางความตื่นตกใจของชาวบ้าน ทุกคนเพ่ง
ความสนใจไปยังชายเลี้ยงม้าที่เพิ่งย้ายมาใหม่ ทว่านิศาคิดต่างออกไป ชายคนนั้นแทบไม่เคยออกไปไหน
อีกทั้งน้องสาวของเธอยังไม่เคยไปที่คอกม้าแห่งนั้น โอกาสที่จะเจอกันแทบเป็นศูนย์ เธอสงสัยผู้ใหญ่แสะ
ชื่อของเขาแปลว่าม้า บางทีคำใบ้อาจหมายถึงชื่อมากกว่าจะเป็นอาชีพ

ไม่หรอก หญิงสาวเชื่อว่าชาวบ้านจำนวนหนึ่งก็คิดเหมือนเธอ หากแต่ไม่กล้าพูดก็เท่านั้น ครั้นลง
มือสืบ ความจริงก็ปรากฏอย่างง่ายดาย ผู้ใหญ่แสะยอมสารภาพตรงๆ ทั้งยังหัวเราะในนิศาราวกับคนเสีย
สติ สัตว์รอกนั้นคิดว่าหญิงสาวไม่กล้าทำอะไร แน่ละ...มันคิดผิดมหันต์ มีดทำครัวที่วางอยู่บนโต๊ะถูก
นำมาใช้เป็นอาวุธ ภาพสุดท้ายที่ผู้ใหญ่แสะเห็นคือโลหะมีคมที่เสียบทะลุคอหอยของตนเอง

วันต่อมา เมฆรูปแมงมุมก็ปรากฏขึ้น แล้วนิศาก็ต้องหนีจากการไล่ล่าจนกระทั่งตอนนี้

หญิงสาวพยายามควบคุมสติ ชาวบ้านส่วนใหญ่ยังไม่รู้ความลับของเธอ แต่ถ้า ‘ผู้รู้’ หักหลังและ
แพร่พรายเรื่องนั้นจะเกิดอะไรขึ้น? พุดไม่ทันขาดคำ ชายหนุ่มคนหนึ่งก็พุ่งเข้ามาขวาง ร่างบางถูกกระแทก
จนล้มลงกับพื้น ครั้นเงยหน้ามอง ก็พบว่าอีกฝ่ายคือ มิ่ง อดีตคนรักของเธอนั่นเอง

“มิ่ง...”

“เธอใช้มัย นิศา? ปานที่สะโพกของเธอ...”

นิศายกหน้า ไม่มีประโยชน์ที่จะโกหก มิ่งคือไม่กี่คนที่รู้ว่าเธอมีปานรูปร่างแปลกที่สะโพก...รอย
ต่างรูปแมงมุมตัวใหญ่ เช่นเดียวกับเมฆที่ปรากฏบนพื้นหลังสีฟ้า

“ทำไม?”

“มันข่มขืนน้องสาวฉัน”

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของชายหนุ่ม นิศาผงะถอยหลัง รู้ดีว่ามันหมายถึงอะไร ทุกคนใน
หมู่บ้านถูกสาป เธอเองก็เช่นกัน คำสาปที่สืบทอดมานาน วัฏจักรเดิมๆ วนเวียนมานักต่อนัก และครั้งนี้ถึง
ตาของเธอ รอยยิ้มของมิ่งดูเหมือนรอยยิ้มของนิศาตอนคว้ามิดมาจ้วงแทงผู้ใหญ่และไม่มีผิด

“เธอรู้ใช้มัยว่าผู้ใหญ่และเป็นผู้มีพระคุณของเรา ท่านปกครองหมู่บ้านอย่างเมตตา มีหรือที่จะทำ
เรื่องเลวระยำปานนั้น”

นิศาไม่ตอบ เธอเองก็ไม่ว่า แต่ก็ตัดสินใจหนีเป็นอันดับแรก ร่างบางหันซ้ายแลขวาก่อนจะกระโจน
เข้าไปในพุ่มไม้ ชายหนุ่มสับสนและวิ่งตาม ก่อนจะพบว่าอดีตคนรักวิ่งหนีเข้าป่าไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

นิศาระโดดข้ามแอ่งน้ำ ไบไม้บาดผิวจนเลือดออก ครั้นหันไปมองด้านหลัง ก็พบว่ากลุ่มคว้น
มหาศาลกำลังลอยขึ้นจากหลังหมู่บ้าน...รูปปั้นแห่งความลับ สถานที่ที่ที่ชาวบ้านต้องไปรวมตัวกันทุกครั้ง
ยามเกิดเหตุฆาตกรรม มันคือรูปปั้นของมนุษย์ที่เกาะอยู่บนราวเหล็ก ด้านล่างคือเปลวไฟลูกโชนซึ่งจะถูก
จุดขึ้นตลอดการชุมนุม ชาวบ้านเปรียบความลับของฆาตกรเป็นการใช้มือเกาะราวเหล็ก เมื่อใดที่กล้ำเนื้อ
อ่อนแรง ร่างก็จะตกลงสู่เปลวไฟที่ลุกไหม้ และเมื่อใดที่ความร้อนจากเปลวเพลิงลุกลามมาตามพื้นผิวของ
โลหะ ทำยที่สุด มือทั้งสองก็จะพุดองจนไม่อาจทนไหว ต้องปล่อยร่างให้ร่วงลงไปอยู่ดี

...ไม่มีใครสามารถหลบหนีความผิด ไม่นาน ความลับจะหวนกลับมาทำร้าย ยิ่งฝันก็จะยิ่งทุกข์
ทรมานไปเสียเปล่า

เสียงฝีเท้าของมิ่งดังตามมาติดๆ...ชาวบ้านเป็นอะไรกันไปหมด? ทุกคนดูเหมือนเครื่องจักรที่ถูกบังคับบัญชา ทำตามกฎอย่างเอาจริง ไร้ซึ่งการพินิจพิจารณา การฆ่าคนเป็นสิ่งผิด ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ถึงเธอจะปลิดชีวิตผู้ใหญ่และโดยอ้างว่าเป็นการป้องกันตัว ก็คงโดนพิพากษาและไล่ฆ่าอยู่ดีกระมัง

เมฆรูปแมงมุมยังปรากฏอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลงรูปร่างแม้จะมีลมพัด ดวงตาทั้งแปดจับจ้องมาที่หญิงสาว แมงมุมชักใย ไม่ต่างจากคำสาปที่ชักใยชาวบ้าน มันชักใยหญิงสาวให้สังหารผู้ใหญ่และ ชักใยมิ่งให้ไล่ฆ่าเธอ หากไม่ใช่เพราะคำสาป นิสาก็คงไม่บุ่มบ่ามกระทำการโหดร้ายถึงเพียงนี้

ในป่าเต็มไปด้วยความเลือด กลิ่นอายแห่งความตายโชยพัดมาจากหมู่บ้าน ผู้บริสุทธิ์ที่สังหารสัตว์นรกต้องรับกรรมไปเท่าไร? ชั่ววินาทีนั้น นิสามองเห็นภาพน้องสาวของตนกำลังกรีดมีดลงบนเส้นเลือดใหญ่ที่คอของเด็กหญิงคนหนึ่ง ไม่รู้ว่าทำไปเพราะเหตุใด รู้เพียงว่าอีกฝ่ายเป็นลูกสาวของผู้ใหญ่และ

เรื่องซมซานนั้นละ เป็นความจริงหรือเปล่า? ตอนที่ผู้ใหญ่และหัวเราะพร้อมสารภาพเรื่องราวที่เกิดขึ้น...มันคือความจริงหรือเป็นภาพที่สมองปั้นแต่ง? นิสารู้สึกสับสน เกิดอะไรขึ้นกับเธอ? เกิดอะไรขึ้นกับหมู่บ้านแห่งนี้? ไม่กี่วันก่อน เมฆรูปหงส์ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า น้องสาวของเธอมีดวงตาคมปลาบและสง่างามเยี่ยงหงส์ ไม่นานหลังจากนั้น อีกฝ่ายก็ตาย แล้วเมฆรูปม้าก็ปรากฏขึ้นแทนที่ เธอสังหารผู้ใหญ่และซึ่งมีความหมายว่า 'ม้า' สุดท้ายคือเมฆรูปแมงมุมที่ทำให้หญิงสาวต้องหนีจากการไล่ล่าอยู่ในขณะนี้

วัฏจักรเกิดต่อไปเป็นทอดๆ...นี่สินะ คำสาปของหมู่บ้านที่คนเฒ่าคนแก่รำลือ นิสาล้มลุกคลุกคลาน หอยหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน ตอนนั้นเอง ใบหน้าก็ปะทะเข้ากับใยแมงมุมขนาดใหญ่ สัตว์แปดเท้าได้ลงมาตามลำคอ ก่อนจะฝังเขี้ยวพิษลงบนผิวหนัง หญิงสาวชะงักค้าง ดวงตาเหลือกลาน น้ำลายไหลออกจากปากเป็นฟองขาว นี่คือนกทมิฬของเธอ...ใช่ มันคือนกทมิฬของฆาตกร!

เสียงฝีเท้าหยุดลงในระยะประชิด นิสายเงยหน้าและพบว่ามิ่งยืนค้ำตัวเธออยู่ มือทั้งสองข้างชูเหนือหัว ประคองก้นหินขนาดใหญ่เอาไว้อย่างมั่นคง

“ลาก่อน ไอ้ฆาตกร” น้ำเสียงหยาบกระด้างเพียงแค่นั้น วัตถุหนักแข็งก็หล่นกระทบเป้าหมาย โลกมืดสาดกระจาย กระเซ็นขึ้นไปเหนือศีรษะของชายหนุ่ม ชั่วขณะหนึ่ง มันหยุดที่ระดับสายตา ตรงกับท้องฟ้าที่มีก้อนเมฆรูปแมงมุมลอยอยู่พอดี มองในมุมนี้อีกคล้ายกับเขี้ยวพิษของมันอาบขโมมด้วยโลหิต สัตว์ร้ายได้ดื่มด่ำความเลือดเป็นครั้งสุดท้าย...แล้วสุรกายตัวใหม่ก็จะเข้ามาแทนที่

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นมาช้านาน ไม่ว่าจะในหรือนอกหมู่บ้าน ผู้คนในเมืองหลวงก็มีสภาพไม่ต่างกันนัก...มีความคิดเพียงด้านเดียว ตัดสินผู้อื่นโดยไม่ไตร่ตรอง คดีฆาตกรรมคือกระแสนิยมชั่วขณะ มี

ศพใหม่มา ศพเก่าก็ถูกทอดทิ้ง ความลับ...การซ่อนมา...คุณธรรม...ความยุติธรรม ทุกอย่างหลอมรวมและ ผิดเพี้ยน มนุษย์อยู่มานานเท่าไร ก็ยิ่งวิปริตไปเท่านั้น

รุ่งเช้า ชาวบ้านพบศพของนิศานอนแผ่กลางป่าในสภาพที่ศีรษะถูกทุบด้วยของแข็ง คดี ฆาตกรรมผู้ใหญ่และยังไม้ทันกระจ่าง ฆาตกรก็ทิ้งศพของเหยื่อรายใหม่ไว้ให้ดูต่างหน้าเสียแล้ว

...ว่าแต่คดีฆาตกรรมเกิดขึ้นมาก็ครั้งแล้วนะ? ชาวบ้านคนนั้นจำไม่ได้ รู้เพียงว่าพอมีคดีใหม่ เหยื่อ รายเก่าก็จะถูกลืมเลือน ชาวบ้านทุกคนจะทำตามกฎที่วางเอาไว้...ตามหาตัวฆาตกร ใครก็ตามที่ทำเช่นนั้น สมควรตายโดยไม่ต้องทราบเหตุผล กองไฟได้รูปปั้นขนาดใหญ่ถูกจุด ร่างของชายที่เกาะอยู่บนราวเหล็กคือ อนุสรณ์เตือนใจชั้นดี ใครหนอที่กระหายจะเก็บความลับ...ใครหนอที่ลงมือฆ่าเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เมื่อนั้น ความลับดังกล่าวก็จะแว้งกัด ไม่มีทางหลุดรอดไปได้

มิ่งมองภาพนั้นด้วยความประหลาด หอบหายใจขณะนึกเข้าข้างตัวเอง...เขาทำสิ่งที่ถูกต้อง นิศาคือ ฆาตกรที่สังหารผู้ใหญ่และอย่างเลือดเย็น เธอหัวเราะว่าขณะสารภาพ เล่าเหตุการณ์ตอนที่ตนเองกระทำการ ฆาตกรอย่างสนุกสนาน หญิงสาวคนนั้นวิปริต! สมควรแล้วที่จะถูกกำจัดทิ้ง

...แต่ความถูกต้องใช้ไม่ได้กับหมู่บ้านแห่งนี้ ตอนนั้นเอง ชายหนุ่มก็เลิบบปเห็นเมฆบนท้องฟ้า ไอน้ำสีขาวรวมตัวเป็นรูปปลา มิ่งเป็นเจ้าของบ่อเลี้ยงปลา ในหมู่บ้านนี้มีเพียงเขาที่คลุกคลีอยู่กับสัตว์น้ำ

ไม่ยุติธรรม! เรื่องปานของนิศายังเดายาก แต่ของเขานั้นเห็นกันโดยไม่ต้องปกปิด สิ่งที่มีมิ่งต้องทำ คือหนี...หนีไปพร้อมกับความลับที่เปรียบเสมือนไฟซึ่งจ่อคาอยู่ใต้เท้า ชาวบ้านตะโกนว่า ‘ปลาเมฆ’ เป็น ระยะ ทุกจังหวะทำให้ผู้หลบหนีสะดุ้ง แท่งเหล็กที่มือของเขาจับอยู่เริ่มร้อน ผิวหนังถูกแผดเผาจนพุพอง...

ชายหนุ่มอีกคนยืนอยู่ตรงนั้น ชายผู้ที่ยังรักนิศามาโดยตลอด ปีนในมือถูกกระชับ กระสุนถูกบรรจุ เติร์ยมส่งเข้าสู่หัวสมองของฆาตกรสาวแล้ว

‘ผู้ล่า’ สูดหายใจ นิ่งสอดเข้าโรงไกวพร้อมขยับ เสียงกรีดร้องดังขึ้นทันทีที่ผู้ถูกทำร้ายโดนยิงเข้าที่ขา ฆาตกรต้องยังไม่ตายตอนนี้ สิ่งที่เขาอยากฟังคือคำสารภาพ ชายหนุ่มใช้มือที่มี ‘รอยสักรูปหมี’ ประทับอยู่ ล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง บรรจุกระสุนอีกนัดพร้อมอย่างสามชุกเข้าไปหา

ไม่นาน ศพใหม่ก็ปรากฏขึ้น ชาวบ้านต่างเงยหน้ามองท้องฟ้า ไฟได้ฐานรูปปั้นถูกจุดอีกครั้ง พร้อมกับเสียงตะโกนสรรเสริญ ‘หมีเมฆ’ ที่ก้องกังวานยิ่งกว่าเสียงสาปแช่งทั้งปวง

จักรยานที่เคลื่อนด้วยความเร็วเหนือแสง

การ ‘กระโดด’ สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดเกาะเครื่องบินที่แล่นทะยานอย่างไร้

จุดหมาย มุ่งสู่ท้องฟ้ากว้างใหญ่โดยไม่รู้ว่าสิ่งใดรออยู่

วิไลลักษณ์ – เด็กชายวัยเก้าปี

“คุณมาจากอดีตหรืออะ แล้วทำไมต้องเป็นจักรยานด้วยละ? ไทม์แมชชีนต้องเป็นห้องใหญ่ๆ มีปุ่ม แล้วก็คันโยกเต็มไปหมด พอจะย่นเวลาก็กดตัวเลขลงในคอมพิวเตอร์ ตอบผมหน่อยสิอะ ให้ผมพูดคนเดียวแบบนี้ไม่แฟร์เลย”

“กลับไปหาแม่ซะเถอะ”

“ไม่ดีกว่าอะ ผมว่าแม่เองก็อยากรู้ คนเราไม่ได้เจอคนจากอดีตที่ไทม์แมชชีนผ่านมาบ่อยๆ หรืออะนะ ว่าแต่ ในยุคของคุณเป็นแบบนี้หรือเปล่า? หมายถึงท้องฟ้าแล้วก็ทุ่งหญ้า ผมเคยได้ยินว่าเมื่อหลายสิบปีก่อน โลกเราเคยมีสวนดอกไม้ มีทะเลสวยๆ แต่ตอนนี้มีแต่ตึก ไม่เห็นจะสวยเลยสักนิด”

“เธอพูดถูก อย่างน้อยยุคของฉันก็ยังทุ่งหญ้า ท้องฟ้าเป็นสีฟ้า ไม่ได้เป็นสีแดงเหมือนสมัยนี้ เธอเห็นเมฆข้างบนมั้ยละ ยุคของฉันมีเมฆสีขาว ไม่ได้เป็นสีดำตลอดเวลาแบบนี้หรอก”

“แย่งเจเลนอะ ผมอยากเห็นภาพแบบนั้นบ้าง แล้วก็...คุณยังไม่ตอบผมเรื่องไทม์...”

“จักรยานคันนี้นะหรือ ตลกดีนะ มีข้าวของหลายร้อยแบบ แต่ฉันกลับเลือกจักรยานเก่าๆ มาสร้างเป็นไทม์แมชชีน”

“ไม่หรอกอะ ผมว่ามันเจ๋งดีออก มีปุ่มตั้งเยอะแยะ แถมยังมีตัวอักษรกำกับด้วย คุณมาที่นี่เพราะอยากรู้อนาคตมั้ยอะ? เอ...หรือผมจะเป็นหลานของคุณ ต้องใช่แน่ๆ คุณอยากมาดูว่าลูกหลานจะเป็น...”

“ฉันมาตามหาลูก เธอเห็นบ้างมั้ย? เด็กผู้หญิงอายุสิบสอง ใส่เสื้อสีฟ้า ผมสีน้ำตาลอ่อน”

“ไม่เห็นเลยอะ ว่าแต่คุณช่วยพาผมนั่งไทม์แมชชีนไปหน่อยได้มั้ย ผมอยากเห็นตัวเองตอนแก่”

“ไม่ได้หรอก จักรยานคันนี้ถ้ากระโดดทีละหนึ่งร้อยปี พอถึงตอนนั้น เธอก็คง...ตายไปแล้ว”

“อะไรคือตายอะ?”

“มันคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด แต่ก็อาจจะปรานีที่สุด ลูกของฉันต้องไม่ตาย...เธอต้องไม่ตาย”

“แล้วตอนนี้เธออยู่ที่ไหนล่ะ?”

“ไม่รู้สิ มิตินี้ อีกร้อยปี หรืออาจจะอีกพันปี”

วนิดา – รปภ.ของเซตกักกัน

“หนูมาทำอะไรที่นี่? รีบใส่น้ำกากเร็วเข้า สูดสารพิษเข้าไปมากๆ จะไม่ดี”

“นี่อะไรคะ?”

“พ.ศ.2763 ถ้ามไปทำไม? สวมหน้ากากซะ ไม่งั้นอย่าหาว่าลungeไม่เตือน”

“หนูไม่มีหน้ากากห rokokคะ หนูมาจากอดีต ไม่สิ มาจากที่ไหนสักแห่งที่คุณไม่น่าจะรู้จัก ทำไมต้องฟ้าเป็นสีม่วง ทำไมลมมีกลิ่นเหมือนสารเคมี...”

“แม่หนู ไม่ว่าเธอจะอยู่ที่ไหนบนโลกนี้ ก็ต้องพบชะตากรรมเดียวกันนั่นแหละ โลกใบนี้ทรุดโทรมลงทุกที มลพิษมากขึ้นเรื่อยๆ พ่อแม่หนูไปไหน? พวกเขา...”

“พ่อหนูเสียไปแล้ว ส่วนแม่ของหนูเป็นนักวิทยาศาสตร์”

“นักวิทยาศาสตร์นั่นหรือ? หล่อนทำอะไรบ้างล่ะ? ลองบอกมาสิ เผื่อลูกจะเคยได้ยินชื่อ”

“คุณลุงไม่รู้จักร rokokคะ สิ่งประดิษฐ์ของแม่หนู คือจักษยานเคลื่อนด้วยความเร็วเหนือแสง”

วิไลลักษณ์ – นักวิทยาศาสตร์ประจำเซตกักกัน

“จะบอกว่าคุณมาจากอดีต และกำลังตามหาลูกสาวที่เดินทางข้ามศตวรรษโดยบังเอิญนั่นหรือ?”

“คุณคงไม่เชื่อนั่น”

“ตรงกันข้าม ผมเชื่อเสมอว่าเรื่องพวกนี้เป็นไปได้ แต่ก่อนหน้านี้ เาหน้ากากไปสวมก่อน มลพิษในยุคนี้ร้ายกาจกว่ายุคไหนๆ พอสวมเสร็จ ก็ช่วยเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นให้ผมฟังอย่างครบถ้วน”

“ฉันประดิษฐ์จักษยานคันนี้ขึ้นมาในห้องลับ ลูกสาวของฉันมาเจอและสัมผัสมันโดยบังเอิญ เธอหายไปอย่างไว้วonderoy ฉันจึงต้องออกตามหา ใช่ค่ะ ไทม์แมชชีนเครื่องนี้มีระบบนำร่อง มันเดินทางห่างจากฉันหนึ่งศตวรรษ คอยตรวจดูว่าศตวรรษที่ฉันกำลังจะไปมีอันตรายมากแค่ไหน”

“นับว่าฉลาดที่ส่งระบบนำร่องไปก่อน แต่ผมมีข้อสงสัย คุณดูไม่ตกใจหรือร้อนรนเลยสักนิด”

“ฉันยอมรับว่าตัวเองตื่นเต้น การเดินทางมาโลกอนาคตคือความฝัน เมื่อศตวรรษที่แล้ว...หมายถึง
ห้านาทีก่อนจะมาพบคุณที่นี่ ฉันเพิ่งเสียเวลาพูดคุยกับเด็กคนหนึ่งที่ยังเอิญชี้จักรยานผ่านมา”

“ก็สมเหตุสมผล ถ้าอย่างนั้นผมจะบอกให้ ยามของเขตกักกันแห่งนี้สนทนากับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเมื่อสิบนาทีก่อน เธอพูดถึงจักรยานเหนือแสง ทั้งยังบอกว่าผู้ประดิษฐ์คือแม่ของตัวเอง เอาละ ผมคิดว่า
คุณได้เบาะแสแล้วนะ”

“เธออยู่ที่ไหน?”

“ยามบอกว่าเด็กสาวคนนั้นหายตัวไป หายไปชนิดที่ว่ากะพริบตาอีกทีก็พบแต่ความว่างเปล่า”

“เธอข้ามไปอีกศตวรรษ ฉันต้องรีบแล้ว ระบบนำร่อง รีบออกเดินทางเร็วเข้า!”

“ขอให้โชคดีนะ คุณวิไลลักษณ์ และระวังอย่างหนึ่ง เท่าที่ผมคาดการณ์ บรรยากาศในยุคหน้าจะ
เลวร้ายกว่ายุคนี้ บางทีอาจถึงสิบเท่าหรือมากกว่า”

วนิดา – ครู

“หน้ากาก...หนูขอหน้ากาก!”

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมออกมาข้างนอกในสภาพนี้? คุณเร็วฉนั้น รีบปฐมพยาบาลเร็วเข้า!”

“รอก่อนนะ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ เธอจะออกมาทำไมเมื่อรู้ว่าข้างนอกมีแต่ฝุ่นควัน...”

“น...หนูไม่รู้ หนูไม่ใช่คนยุคนี้”

“เธอมาจากอดีตหรือ?”

“คุณดูไม่ตกใจ...”

“แน่นอนแล้ว ฉันเชื่อว่าสักวันมันต้องเกิดขึ้น เขตกักกันโรคร้ายจากชั้นบรรยากาศเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน
มีบันทึกเหตุการณ์ปริศนา เกี่ยวกับเด็กสาวที่เดินทางมาจากอดีต ผู้พบเห็นเป็นยามของเขตกักกัน เท่านั้น
ยังไม่พอ นักวิทยาศาสตร์รายหนึ่งยังเคยสนทนากับหญิงที่อ้างว่าตัวเองเป็นแม่ของเด็กคนนั้นอีกด้วย ให้ฉัน
เดานะ แม่ของเธอคงกำลังจะมารับ ให้ตายสิ กระโดดข้ามมิติไปมา ช่างน่าสับสนเสียจริง”

“หนูจะรอแม่อยู่ที่นี่ หนู...กรี๊ด!!”

“เกิดอะไรขึ้น?!”

“เสียงนั้น...มันจะพาหนูไปอีกแล้ว! คุณต้องช่วยหนูนะคะ! คุณต้องช่วยหนู!!”

วิไลลักษณ์ – ครูใหญ่

“ตำรวจใช้มายด์ครับ มีผู้หญิงสติไม่ดีอยู่คนหนึ่ง พร่ำเพ้อว่าตัวเองมาจากอดีต แคมกำลังพูดคุยกับ จักรยานที่ใช้กันเมื่อสามสี่ศตวรรษที่แล้ว...”

“ฉันไม่ได้ล้อเล่น! ได้โปรด ช่วยฉันทีเถอะ”

“ผมไม่พูดกับคนเสียสติ แค่ออกมายืนอยู่กลางมลพิษแบบนี้ก็แทบทำให้ผมบ้าตามไปด้วยแล้ว”

“ระบบนำร่องบอกว่าลูกของฉันเพิ่งเดินทางมาถึง เธอกำลังกลัว ทุกอย่างเป็นความผิดของฉันที่ทิ้ง เครื่องเร่งเวลาไว้ในห้อง ดาถูกพาสู่อนาคต กระโดดข้ามมิติไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด”

“โอเค คิดเสียว่ามันเป็นจริง สิ่งที่คุณกำลังทำตอนนี้คือขี่จักรยานสามล้อตามหาลูกไปทั่วโรงเรียน ของผม โดยไม่แม้แต่จะใส่หน้ากาก ซึ่งทำนายได้ทันทีว่าโรคปอดต้องมาเยือนในอีกไม่กี่นาทีแน่”

“จักรยานคันนี้คือเครื่องย้อนเวลา และมันเคลื่อนที่ได้ด้วยความเร็วเหนือแสง”

“ถ้าจักรยานคุณเร็วขนาดนั้น รถลอยฟ้าของผมคงไปถึงสุดขอบทางช้างเผือกได้ภายในหนึ่งนาที พอทีเถอะ ออกไปเสียก่อนที่ตำรวจจะมาถึง”

“ช่วยฉันเถอะค่ะ ได้โปรด...”

“สมมุติอีกครั้งว่าเป็นเรื่องจริง ผมจะช่วยอะไรคุณได้?”

“ตรวจดูกล้องวงจรปิด ดาต้องปรากฏตัวแถวนี้ ตามที่ระบบนำร่องแจ้งเอาไว้”

“ข้อสรุปของเราวันนี้คือคุณต้องถูกส่งไปโรงพยา...”

“ผอ.ครับ!”

“มีอะไร คุณเรวัฒน์?”

“เด็กผู้หญิงคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่นี่ เธอบอกว่าตัวเองมาจากอดีต”

“นั่นลูกของฉันค่ะ เธออยู่ที่ไหน? ดาปลดภัยไข่ม้อย?”

“คุณคลาดกับเธอแค่ไม่กี่นาที่ ลูกสาวคุณหายไปในช่วงพริบตา”

“ระบบนำร่อง! พาฉันไปศตวรรษต่อไป!”

“พระเจ้า! เธอหายไปแล้ว จักรยานคันนั้นก็ด้วย ไม่น่าเชื่อ เทคโนโลยีสมัยเรายังทำไม่ได้ขนาดนี้ ผอ. ยังไม่เชื่ออีกเหรอครับ?”

“ผมเชื่อเรื่องไทม์แมชชีนก็ได้ แค่เรื่องนั้น ไม่นับเรื่องที่เธอเสียชีวิต ลองคิดดูสิ คนสติดีที่ไหนจะเอา จักรยานเก่าซ่อมซ่อมมาใช้เป็นเครื่องเร่งเวลา แถมยังพูดเหมือนระบบนำร่องมีชีวิตละ จริงมั๊ย”

วนิดา – นักจิตวิทยา

“ฉันเชื่อ ทั้งเรื่องมิติเวลาและจักรยานคันนั้น ทุกสิ่งสามารถเป็นไปได้ ผิดกับในยุคนี้ ยุคที่อารยธรรมมนุษย์เริ่มเสื่อมถอย เราย่ำอยู่กับที่เป็นเวลาหลายศตวรรษ มลพิษทำลายทุกสิ่ง ไม่น่า แม่ของหนูอาจเป็น นักวิทยาศาสตร์คนสุดท้ายที่สามารถคิดค้นเครื่องมืออันน่าทึ่งนี้ขึ้นมา”

“หนูอยากกลับไปหาแม่ ไม่รู้เพราะอะไร แต่พอหนูมาหยุดอยู่ที่มิติใดมิติหนึ่ง ก็จะถูกพาไปยัง ศตวรรษต่อไปเสมอ แล้วยังมีเสียงแปลกๆ คล้ายเสียงของแม่ แต่ไม่ใช่”

“เสียงแปลกๆ จังหรือ?”

“เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งที่ว่าเลียน แต่ก็จับใจความออก”

“ฉันพอเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น”

“คุณเข้าใจหรือคะ?”

“แม่หนู ฉันอยู่ในโลกนี้มาเกือบหกสิบปี แล้วยังเป็นนักจิตวิทยาอีกด้วย”

“คุณรู้หรือคะว่าเกิดอะไรขึ้นกับหนู?”

“ยิ่งกว่ารู้เสียอีก แต่ังก่อน เด็กเอ๋ย หนูจะได้รู้ในอีกไม่ช้า”

“หนูได้ยินเสียงนั้นอีกแล้วค่ะ”

“ไม่ต้องกลัว หนูไปเถอะ ฉันจะนั่งรออยู่ตรงนี้”

“รอใครหรือคะ?”

“ผู้หญิงที่กำลังจะปรากฏตัว...แม่ของหนูยังงั้นละ”

วิไลลักษณ์ – นักจิตวิทยา

“คุณตามหาลูกข้ามมิติเวลา อาศัยระบบนำร่องเพื่อนำทาง เป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ไม่มีวันสิ้นสุดสินะ”

“คุณเห็นลูกของฉันหรือเปล่า?”

“ตอบคำถามผมก่อน”

“คุณเห็นลูกของฉัน ฉันอ่านสายตาของคุณออก”

“แค่ตอบคำถาม”

“ใช่ เป็นอย่างที่คุณว่า”

“ถ้าอย่างนั้นขอถามอีกข้อ เรื่องเครื่องเร่งเวลานะ มันดูแปลกเกินไปมั๊ยสำหรับความคิดของนักวิทยาศาสตร์คนหนึ่ง จักรยานสามล้อแบบเด็กๆ สีสนัสดสี ประดับลวดลายการ์ตูน”

“นั่นไม่ใช่ประเด็น”

“ผิดแล้ว ผมคิดว่าคุณยังไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นเต็มร้อยหรอกนะ ขอทวนอีกที คุณประดิษฐ์จักรยานคันนี้ เก็บมันเอาไว้ในห้องทดลอง แต่ลูกสาวของคุณก็ไปเจอและสัมผัสมันเข้า จักรยานพาเธอไปยังมิติต่างๆ ก้าวกระโดดทีละหนึ่งศตวรรษ ใช่หรือไม่ครับ?”

“ใช่”

“คุณควรจะรู้ตัวได้แล้ว คุณประดิษฐ์จักรยานคันนี้ขึ้นมาเพราะอะไร ข้อนี้ผมไม่รู้ รู้เพียงว่า ‘ต้นแบบ’ มาจากไหน”

“ระบบนำร่อง พาฉันไปศตวรรษต่อไป”

“คุณอาจไม่สนใจคำพูดของผม แต่ลองคิดทบทวนดูดีๆ ความสูญเสียในอดีต ในฐานะนักจิตวิทยา ผมมั่นใจว่ามันจะทำให้คุณนึกอะไรออก”

วนิดา – ความว่างเปล่า

มิติต่อมาทำให้ความทรงจำของฉันหมุนวน ในที่สุด ภาพทั้งหมดก็หลอมรวม ก่อเกิดเป็นเหตุการณ์ที่จำได้จนขึ้นใจ

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เกิดอะไรขึ้นกับเรา? เส้นทางข้างหน้าคืออะไร ระบบนำร่องจะพาฉันไปที่ไหน? เสียงของแม่ยังคงกังวาน แจ่มชัดในมโนภาพแม้สิ่งที่ได้ยินจะพร่าเลือน

“ระบบนำร่อง พาฉันไปศตวรรษต่อไป”

นี่คือสิ่งที่ฉันได้ยินมาตลอด แน่ใจว่าเป็นเสียงของแม่ ฉันเห็นท่านครั้งสุดท้ายเมื่อหนึ่งปีก่อน วินาทีที่เปลือกตาปิดสนิท แม่เดินมาที่เตียงพร้อมเครื่องมือบางอย่าง ท่านกำลังร้องไห้ คงคิดถึงพ่อที่จากไป แม่บอกว่าไม่อยากจมอยู่กับอดีต ท่านจะเดินทางไปอนาคต ให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้

จักรยานคันนั้นสามารถเคลื่อนที่ด้วยความเร็วเหนือแสง มันคือเครื่องเร่งเวลา แม่มีฉันเป็นแรงบันดาลใจ ท่านใส่ ‘ตัวฉัน’ ลงในสิ่งประดิษฐ์ ทั้งสีสันทัน ลวดลาย ฟอนต์อักษรที่ชอบ แม้แต่จักรยานคันนั้นก็ เป็นจักรยานที่ฉันชอบตั้งแต่ยังเล็ก

ในที่สุด ความปรารถนาของท่านก็ถูกลาม เครื่องมือที่สามารถเปลี่ยนคนให้กลายเป็น ‘เทคโนโลยี’ ถูกหยิบมาใช้ ท่านสำนึกได้ในสิ่งที่ทำ แต่ทุกอย่างสายเกินแก้ไขแล้ว

ไม่นาน แม่ก็ล้มว่าเคยทำอะไรกับฉัน ท่านเรียกฉันว่า ‘ระบบนำร่อง’ แล้วสั่งให้เดินทางไปศตวรรษต่างๆ ท่านออกตามหาฉันในมิติเวลาด้วยเรื่องโกหกที่สมองสร้างขึ้น เกมไล่จับที่ไม่มีวันสิ้นสุด เมื่อหาไม่เจอ ก็จะสั่งให้ฉันเดินทางไปอีกหนึ่งศตวรรษ เป็นเช่นนี้เรื่อยๆ ไม่มีวันจบสิ้น

โลกในหลายร้อยปีให้หลังช่างแตกต่าง ทุกอย่างปรากฏเพียงฉาบฉวย เคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ภายในเวลาอันน้อยนิด

อีกไม่นานก็จะครบหนึ่งสหัสวรรษ ไร่ซึ่งวิเวกของผู้คน มีเพียงเสียงของแม่ที่ดังอยู่ในโสตประสาท

ระบบนำร่อง พาฉันไปศตวรรษต่อไป

วิไลลักษณ์ – ความว่างเปล่า

ความว่างเปล่าช่างอ้างว้าง เช่นเดียวกับจิตใจของฉันที่กำลังสับสนระหว่างคำพูดของคนสองคน

ฉัน...และนักจิตวิทยาคนนั้น

คุณเปลี่ยนลูกตัวเองเป็นระบบนำร่อง คุณกำลังตามหาสิ่งที่ไม่มีวันหาเจอ ไม่มีวันบรรจบ เพราะ
อย่างที่คุณบอก ระบบนำร่องจะเคลื่อนห่างออกไปหนึ่งศตวรรษเสมอ

นั่นอาจเป็นความจริง ฉันประดิษฐ์จักรยานสามล้อคันนี้ขึ้นมาเพื่อหนีห่างจากความเศร้า หนีห่าง
จากความทรงจำเกี่ยวกับสามีผู้ล่วงลับ ลูกสาวของฉันคือตัวขับเคลื่อน ดาคือความสุขเพียงหนึ่งเดียว เป็น
อนุสรณ์ที่จะทำให้ฉันนึกถึงความสุขยามพเนจรในมิติเวลา

ไม่สิ นั่นไม่ใช่ความจริง ลูกของฉันหายสาบสูญเพราะเครื่องเร่งเวลา ฉันต้องเข้าไปช่วย ระบบนำ
ร่องสามารถทำงานได้ยอดเยี่ยม ดายังมีชีวิต มีเลือดเนื้อ ไม่ต่างจากมนุษย์ทั่วไป

...หรือเธอจะกลายเป็นระบบนำร่อง ไม่! นั่นไม่ใช่ความผิดของฉัน หากเป็นเช่นนั้น ดาจะอยู่ใน
รูปแบบใด มนุษย์ คลื่นสัญญาณ คลื่นความถี่? เธอจะยังมีเลือดเนื้อหรือไม่

ฉันไม่อยากจินตนาการภาพนั้น ทั้งหมดต้องไม่ใช่เรื่องจริง เป็นมายาลวงหลอกที่สมองปั้นแต่ง สิ่ง
เกิดขึ้นคือดาสัมผัสเข้ากับเครื่องเร่งเวลา เธอหลงอยู่ในมิติใดมิติหนึ่ง ไซ้...มันต้องเป็นอย่างนั้นแน่ๆ!

ในที่สุด ก็ครบหนึ่งสหัสวรรษ ยังไม่มีวีแววของดา ถึงเวลาออกเดินทางต่อ แม้จะตามหาลูกให้พบ...
ไปเรื่อยๆ จนกว่ากาลเวลาจะสิ้นสุด

อนาคตข้างหน้าเป็นอย่างไร ไม่มีวันรู้จนกว่าจะไปถึง คลื่นสัญญาณเริ่มพราวเลือน ระบบนำร่องพบ
อุปสรรคบางอย่าง บางทีอารยธรรมมนุษย์อาจสิ้นสุดลงตรงนั้น

ถึงอย่างไร ระบบนำร่องก็เป็นเพียงเครื่องมือ สิ่งเดียวที่มีชีวิตคือดา ฉันจะตามหาเธอให้พบ ไม่ว่า
อนาคตข้างหน้าจะเลือนรางแค่ไหน...โบยบินสู่มิติเวลา สู่แดนที่ไม่อาจหยั่งรู้และห่างไกลเกินกว่าจะ
จินตนาการออก

ระบบนำร่อง พาฉันไปสหัสวรรษถัดไป เดินหน้าไปเรื่อยๆ จนกว่าเราทั้งคู่จะพบกัน

-จบ-

ชบาที่ผลิบานในรัตติกาลแห่งเสียงดนตรี

การ ‘กระโดด’ สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดขาเดียว เพื่อทดสอบว่าตนเองมีทักษะในการ
ทรงตัวมากพอหรือไม่

พอมดมาตรงเวลาเสมอ

ทันทีที่เข้มนาฬิกาชี้ตรงกันที่เลขสิบสอง ร่างสูงในชุดเสื้อคลุมสีดำก็ปรากฏขึ้นท่ามกลางแสงจันทร์
อร่าม ขาทั้งสองก้าวเดินอย่างแน่นหนา มือขวาขีดควงไม้คทาขวากับมันเป็นของเล่นชิ้นหนึ่ง ยามพุดถึงพอมด
เด็กๆ มักจินตนาการไปถึงชายชราไว้เคราสีขาว สวมหมวกทรงสูงหน้าตาประหลาด ไม่ก็เด็กสวมเสื้อคลุมที่
สีไม่กวาดจืดเจียน มีแผลเป็นรูปสายฟ้า และเสกคาถาใส่กันไปมา

พอมดท่านนี้ตรงกันข้าม ท่านเป็นชายหนุ่มร่างสูง ผมดำตัดสั้นดูเป็นระเบียบ ใบหน้าเกลี้ยงเกลา
พอจะนิยามคำว่า ‘หล่อ’ ได้อย่างไม่ยากเย็นนัก ท่วงท่าการเดินก็ช่างสง่างาม สามารถทำให้ทุกคนมองตาม
จนถอนสายตาไม่ขึ้น

พอมดกระโดดเต่เต่ดัง เหล่าลูกสัตว์และต้นกล้าที่ยังเล็กมักเรียกท่านแบบนี้ ไม่รู้ว่ามาที่ไป
อย่างไร อาจเพราะพวกเขามองเห็นการเติบโตเหมือนการก้าวกระโดดจากวัยหนึ่งไปอีกวัยหนึ่งก็เป็นได้

เสียงแข็งแรงแข่งของต้นไม้และสัตว์ต่างๆ ดังขึ้นทันทีที่ผู้วิเศษปรากฏตัว ทุกสายพันธุ์ที่จะก้าวเข้าสู่วัย
ผู้ใหญ่ต้องได้รับอนุญาตจากท่าน ไม่ว่าจะเป็นเมล็ดที่เติบโตเป็นต้นกล้า ต้นกล้าที่เติบโตเป็นต้นไม้ หนอนที่
เติบโตเป็นดักแด้ กระทั่งลูกนกที่เติบโตเป็นแม่นก ยามเที่ยงคืน ขณะที่มนุษย์กำลังหลับใหล ภาพที่เกิดขึ้น
ช่างเหนือจินตนาการ สัตว์ทุกตัวและต้นไม้ทุกต้นต่างชะเง้อมองเหตุการณ์ว่าจะมีสมาชิกใหม่เพิ่มมาหรือไม่

...ไม่ใช่แค่การเติบโต หากรวมถึงตอนสิ้นอายุขัย พอมดจะเป็นผู้มารับดวงวิญญาณ รับผิดชอบ
กลับคืนแล้วส่งต่อให้สิ่งมีชีวิตรุ่นต่อไป

“พอมดจ๋า ลูกๆ ของฉันพร้อมจะเติบโตหรือยังจ๊ะ?” แม่นกร้องเจื้อยแจ้วทันทีที่ร่างสูงเดินเข้ามาหา

“สุขภาพดี ปีกกล้า ขาแข็ง ไม่ได้ประชดนะจ๊ะ แม่นก แต่ลูกของท่านเหมาะสมแล้วที่จะเติบโตใหญ่”
ลึนน้ำเสียงนุ่มนวล คทาที่แกว่งเป็นวงกลมเหนือศีรษะของลูกนก เพียงชั่วครู่ ขณะที่เคยขึ้นเป็นหย่อมก็ดกฟู ปี
กลีบผอมแปรเปลี่ยนเป็นแข็งแรง นกโตเต็มวัยกะพริบตาปริบๆ ท่ามกลางเสียงร้องเพลงของผู้เป็นแม่

ถัดจากรังนกคือต้นมะม่วง น้ำเสียงเศร้าซึมชวนสงสาร เรียกรอยยิ้มบนใบหน้าคมสันตั้งแต่แรกเห็น

“พอมด เหตุใดท่านจึงไม่อนุญาตให้เราออกลูก เจ้าของเราเคยพูดเอาไว้ว่าถ้าไม่ออกลูกในเร็ววันนี้ เราจะถูกโค่น เราไม่อยากจบชีวิต ท่านอนุญาตให้เราเติบโตตั้งแต่ยังเป็นเมล็ด โปรดเมตตาอีกสักครั้งเถิด”

“ทุกสิ่งมีกฎเกณฑ์ของมัน ท่านมะม่วง ที่เราไม่ยอมให้ท่านออกลูก เพราะท่านยังมีคุณสมบัติไม่เพียงพอ โปรดให้ข้าตรวจดูอีกสักครั้ง” พอมดกล่าวจบก็จ่อคทาเข้าที่ลำต้นของอีกฝ่าย หลับตา พยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “เรายินดีที่จะกล่าวว่า ท่านมีคุณสมบัติครบถ้วนทุกประการแล้ว รากของท่านแข็งแรง มันคง ลำต้นสุขภาพดี เราอนุญาตให้ท่านเติบโตไปอีกชั้น”

คทาหมุนเป็นวงกลม เพียงชั่วครู่ มะม่วงดิบลูกเล็กก็ปรากฏขึ้นบนกิ่ง ผู้วิเศษเดินต่อไปท่ามกลางเสียงร้องด้วยความยินดีของต้นไม้ จนมาถึงกระถางดินเผาที่ตั้งอยู่หน้าบ้านหอมช่อแห่งหนึ่ง ณ ตรงนั้น ต้นชบาขนาดเล็กกำลังร้องไห้ เสียงแห่งความเศร้าโศกแจ่มชัดท่ามกลางเสียงดนตรีของธรรมชาติ

“เหตุใดท่านจึงไม่ให้เราเติบโต?” ชบาเอ่ยถามเสียงสั่น ดอกชบาที่ยังไม่บานกำลังรอคำอนุญาตอยู่ตรงส่วนบนสุดของลำต้น พอมดเห็นดังนั้นจึงถอนใจ

“ชบาน้อยเราเคยบอกเจ้าไปแล้วมิใช่หรือ เจ้ายังมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วน รากของเจ้ายังไม่แข็งแรง ลำต้นก็ยังขาดสารอาหาร เจ้าของของเจ้ายังใส่ปุ๋ยและดูแลไม่ดีพอ”

“แต่เขาบอกว่าถ้าเราไม่ผลิดอกภายในพຼ່ງนี้ เราจะถูกลบทิ้ง กลายเป็นปุ๋ยของชบาต้นต่อไป” เสียงร้องไห้ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ต้นไม้และสัตว์อื่นๆ เริ่มสังเกตเห็น ทั้งหมดจับจ้องมาที่พอมดเป็นตาเดียว

“เมตตานางเถอะคะ พอมด นางปรารถนาจะเติบโตมานานแล้ว เรายังไม่เคยเห็นนางผลิดอก ไม่นานลูกๆ ของนางอาจเป็นดอกชบาที่บ้านสะพรั่ง สวยสดงดงามยิ่งกว่าเราก็เป็นได้” ต้นมะลิเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบพร่าเยี่ยงคนชรา นางเติบโตจนใกล้สิ้นอายุขัย พลังชีวิตใกล้ตกเป็นของพอมดโดยสมบูรณ์

“เราก็ปรารถนาที่จะทำเช่นนั้น แต่กฎย่อมเป็นกฎ หากเราละเว้นให้ชบา ก็ถือว่ายุติธรรมกับดอกไม้อื่นๆ ที่ไม่มีโอกาสได้เติบโต” ผู้วิเศษพูดเสียงเครียด มองดอกชบาที่หุบแน่น ไม่ยอมคลี่บานอย่างที่ควรจะเป็น เพียงแค่ท่านเสกคาถา ดอกสีแดงสะพรั่งก็จะปรากฏขึ้น มนุษย์ที่เดินผ่านไปมาไม่ต้องชื่นชม นำเสียดายที่เจ้าชบาไม่แข็งแรง ดอกที่ออกเป็นต้องเบ่งบานและร่วงโรยในเวลาเดียวกัน

ด้านหลัง เสียงนกร้องเจื้อยแจ้วราวกับกำลังเร่งเร้า ต้นมะลิร้องเพลงด้วยทำนองเศร้าโศก สรรพสัตว์ต่างส่งสายตาอ่อนวอน ทั้งหมดดูจะรักชบาต้นนี้เหลือเกิน

“เจ้าชื่ออะไร?” พอมดเอ่ยถาม หลังนึกทบทวนมาเป็นเวลานาน

“เอวาค่ะ” ชพาน้อยตอบเสียงสั้น ในใจรู้สึกซาบซึ้งในความรักของสัตว์และต้นไม้ต้นอื่นๆ พวกเขาอยากให้เธอเติบโต แม้ที่ผ่านมา จะมีต้นไม้ที่ไม่มีโอกาสเติบโตและต้องคืนพลังชีวิตให้พอมดเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีครั้งไหนเลยที่เหล่าเพื่อนพ้องร่วมแสดงความไม่เห็นด้วยชัดเจนถึงเพียงนี้ อาจเพราะเอวาเป็นมิตร ทั้งยังมีคุณสมบัติบางอย่าง...ลักษณะพิเศษที่แม้แต่เธอก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร นี่คือการพูดของป้าคุณนายต้นสายที่เคยอาศัยอยู่ในกระถางฝั่งตรงข้าม ทว่าตอนนี้สิ้นใจและคืนพลังให้ผู้พิเศษเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

เอวาเคยฝันอยากออกเที่ยว ไปยบินท่ามกลางสายลมและแสงแดดอันอบอุ่น ดอกไม้ที่โตเต็มวัยจะสามารถเห็นในสิ่งที่เธอของตเห็น ยามที่ลมพัด ละอองเรณูจะฟุ้งกระจายไปตามที่ต่างๆ เธอจะได้มองเห็นสิ่งเหล่านั้น น่าเสียดายที่ความฝันต้องถูกทำลายลงด้วยคำพูดของพอมดท่านหนึ่ง อย่างไรก็ตามเสียท่านก็เป็นผู้ดูแล เป็นเจ้าแห่งธรรมชาติทั้งหมด ผู้ที่ตำแหน่งสูงกว่าท่านคือใคร? ยังมีเจ้าแห่งธรรมชาติที่ปกครองท่านอีกทอดหนึ่งหรือไม่? นี่คือนั่นที่เอวาสงสัย และคิดว่าหากเธอโตเต็มที่ก็จะรู้คำตอบ

“ข้าเห็นแก่เพื่อนพ้องของเจ้า เจ้าคงอยากรู้สินะว่าโลกภายนอกเป็นเช่นไร พงษ์หญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ทะเลที่พราวระยับด้วยแสงแดด ข้าจะทำให้ความปรารถนานั้นเป็นจริง เพียงแค่นี้เท่านั้น เมื่อข้าสูงอรุณ เจ้าจะกลายเป็นชบาไร้ดอก หวนกลับสู่สภาพเดิมของตนเอง”

“พอมดกระโดดเต็งเตี้ย ท่านจะมอบพรสุดประเสริฐข้อนั้นให้พี่เอวาจริงหรือ?” หนอนผีเสื้อตัวน้อยร้องขึ้นด้วยความยินดี ผู้ถูกถามได้ยิ้มนั่นจึงหัวเราะออกมาเบาๆ

“ใช่สินะ ฉายาของเราคือกระโดดเต็งเตี้ย ใช่...ชพาน้อย ข้าจะให้เจ้ากระโดด หากแต่เป็นการกระโดดด้วยขาเพียงหนึ่งข้าง ทดสอบการทรงตัวว่าจะสามารถแบกรับน้ำหนักได้หรือไม่ หากเจ้าสามารถพิสูจน์ว่าตนเองแข็งแรงพอ เราจะอนุญาตให้เจ้าแบ่งบาน อดรูปโฉมอันสง่าให้ประจักษ์แก่สายตามนุษย์”

“ขอบพระคุณค่ะ ขอบพระคุณจริงๆ” เอวาแทบตั้งตัวไม่ติด ไม่คาดคิดว่าจะได้รับโอกาสที่ไม่เคยเกิดขึ้นแบบนี้

“เอวาละ นั่นข้าจะเริ่มละนะ” พอมดบอกพลางเคาะคทาเข้าที่ลำต้นของเธอ เพียงชั่วครู่ ความรู้สึกอบอุ่นก็แผ่ซ่าน ชพาน้อยหลับตา รู้สึกถึงกลีบดอกที่กำลังแผ่ขยาย ความสุขกลั่นกรองออกมาเป็นน้ำตาหยดสุดท้าย ก่อนที่ทิวบริเวณจะถูกคลุมทับด้วยเงาขนาดใหญ่

ดอกไม้สีแดงสดบานสะพรั่ง เปรียบเสมือนร่มอันสวยงามที่งอกออกมาจากศิระะ เอวาขอบคุณพอมดนับครั้งไม่ถ้วน ก่อนที่อีกฝ่ายจะเดินจากไป โบกคทาไปด้วยเพื่อทำให้พืชและสรรพสัตว์เติบโต

หากเจ้าสามารถพิสูจน์ว่าตนเองแข็งแรงพอ เราจะอนุญาตให้เจ้าแบ่งบาน อวดรูปโฉมอันสง่าให้
ประจักษ์แก่สายตามนุษย์ คำพูดของผู้มีพระคุณติดตรึงอยู่ในหัว เธอจะพิสูจน์ตัวเองด้วยวิธีไหน? จะทำ
อย่างไรให้พอมดเห็นว่าเธอมีศักยภาพและแข็งแรงเทียบเท่าต้นไม้รุ่นพี่?

ชบาหน้าน้อยหลับตา ปลอ่ยให้สายลมโอบล้อมร่าง เกสรกลุ่มหนึ่งถูกพัดออกไป เมื่อลืมตาอีกครั้ง ก็
พบว่าตัวเองกำลังลอยอยู่กลางอากาศ เบื้องหน้าคือท้องฟ้าสีทึบ เต็มไปด้วยกลุ่มดาวและดวงจันทร์ครึ่ง
เสี้ยวที่ทอดประกายแสง เครื่องบินแล่นผ่านเหนือหัว เธอเคยเงยหน้ามองนกเหล็กบนพื้น ภายในกระถาง
ตั้งแต่ยังเป็นต้นกล้า ไม่คิดเลยว่าจะมีโอกาสเข้ามาเห็นในระยะใกล้

ชบาหน้าน้อยลอยไกลออกไป แลเห็นทุ่งหญ้าและปศุสัตว์ที่ส่งเสียงร้องขับขาน เป็นเสียงร้องที่สัมผัสได้
ด้วยใจ ดังผ่านอากาศท่ามกลางสายลมยามราตรี...โลกใบนี้ช่างสวยงาม เธอนึกอยากรู้ว่าพวกมนุษย์ทำ
อะไรกันบ้าง ตามที่เธอได้ยินมา พวกเขาจะนอนหลับขณะที่ธรรมชาติกำลังเติบโต

ทันใดนั้น มวลอากาศระลอกหนึ่งก็พัดผ่าน สายลมเปลี่ยนทิศ ส่งผลให้เธอว่ายย้อนกลับไปที่เดิม
เพื่อน ๆ ต่างตื่นรู้และส่งเสียงร้อง ทั้งหมดนั้นเพื่อเธอโดยเฉพาะ ชบาหน้าน้อยอึ้งอัม昧ใจ ภาพอันสวยงามนั้น
ต้องติดตรึงอยู่ในความทรงจำ ตราบลมหายใจสุดท้ายก่อนจะมอบพลังชีวิตเข้าสู่ศอกของผู้อื่น

บ้านเจ้าของเธออยู่ตรงนั้น สายลมพาเธอไปที่หน้าต่าง เล็ดลอดผ่านช่องว่างเล็กๆ เข้าไปใน
ห้องนอนหอมช่อ เด็กชายคนหนึ่งนอนหลับอยู่ใต้ผ้าห่ม...ลูกชายของผู้ที่เพาะเลี้ยงเธอตั้งแต่ยังเป็นเมล็ด เธอ
จำน้ำเสียงทุ้มลึกได้แม่นยำ พ่อของเด็กคนนี้คอยดูแล ทะนุถนอม แต่ด้วยฐานะที่ยากจน ทำให้ไม่
สามารถซื้อปุ๋ยที่อุดมไปด้วยสารอาหาร นี่อาจเป็นเหตุผลที่พอมดไม่อนุญาตให้เธอเติบโต คิดมาถึงตรงนี้
ชบาหน้าน้อยก็เริ่มสงสัยว่าตัวเองเกิดมาเพื่ออะไร สัมผัสอันแผ่วเบาของชายคนนั้น ยามที่รดน้ำพรุนดิน เป็น
สัมผัสแห่งความรักที่ชัดเจนและเย็นเยือก ความรักแบบไหนกันที่ทำให้เขาตั้งใจจะถอนเธอทิ้งหากไม่
ยอมออกดอก? ชีวิตของต้นไม้ต้นหนึ่งมีค่าเพียงเพราะความสวยงามเท่านั้นหรือ?

เธอเริ่มสับสน...อีกฝ่ายช่างเห็นแก่ตัว หากลูกชายของเขาไม่มีโอกาสเติบโต ต้องกลายเป็นเด็ก
ตลอดชีวิต เมื่อนั้นจะถูกสังหารหรือทอดทิ้งโดยผู้เป็นพ่อหรือเปล่า? ทั้งที่มีจิตใจเหมือนกัน ชุบเลี้ยงมาด้วย
มือตัวเองเหมือนกัน มนุษย์เป็นแบบนี้วันยันค่ำ เห็นแก่ตัว...ช่างเป็นเผ่าพันธุ์ที่เห็นแก่ตัวโดยแท้

เสียงครางดังขึ้นในระยะใกล้ ครั้นเหลียวมองก็พบแมวสีขาวนอนอยู่บนพื้นด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย
มันดูมีอายุมาก สักสิบสองปีหรือมากกว่า ดวงตากลมโตหม่นซึม ที่คอมีโซ่เหล็กล่ามเอาไว้กับขาเตียง

“เจ้าคือเกสรดอกไม้ไม่ใช่หรือ? เหตุใดถึง...” แมวแก่เอ่ยถามยานคาง เธอเห็นดังนั้นจึงรีบตอบ

“เราได้รับพรจากพ่อมด ท่านให้เราพิสูจน์ตัวเอง...”

“...ว่าคู่ควรต่อการผลิบันหรือไม่ล่ะหรือ?” เจ้าแมวพูดต่อ ช่วงขณะหนึ่ง แววดาหม่นซึมก็เริ่มแปรเปลี่ยน เป็นอารมณ์บางอย่างที่เอวารู้จัก หากแต่ไม่เคยสัมผัสในระยะใกล้

“เกิดอะไรขึ้น? ท่านแมว ทำไม่ถึง...”

“ช่างมันเถอะ” แมวแกัดดบทพลางถูไถแผ่นหลังกับพื้นไม้ “ข้าจะบอกให้เธอบุญ ถึงอย่างไร เจ้าก็ต้องได้ผลิบัน พ่อมดท่านนั้นช่างใจดี เป็นบุรุษผู้เมตตาซึ่งสรวรรคประทานมาให้เหล่าสรรพสัตว์”

“เป็นเช่นนั้นจริงหรือ?” เธอวเลลพูด ยั้งปากเอาไว้ไม่ทัน ตอนนั้นเอง แมวแกก็เบิกตาโพลง หางสีชาวลุกชันราวกับได้ฟังเรื่องน่าสยดสยอง

“เจ้าว่าอย่างไรล่ะ?”

“ข้าขอโทษ ข้าแค่...”

“เจ้าไม่ไวใจพ่อมดอย่างนั้นหรือ? ท่านคือพระเจ้าของเรา เป็นผู้ที่มีพระคุณของธรรมชาติ”

“ข้าแค่คิดว่าพ่อมดไวใจไม่ได้” ชบาน้อยกลั้นใจตอบออกไป หวนนึกถึงใบหน้าคมสันเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม ดวงตาใจดีน่าหลงใหล หากแต่แฝงไว้ด้วยเลศนัยบางอย่าง “มีอะไรบางอย่างในดวงตาของท่าน พ่อมดกำลังปกปิดความจริง ความจริงที่เราไม่รู้คืออะไร”

ฉับพลัน ดวงตาของแมวแกก็ลุกโชน ราวกับอัดแน่นไปด้วยเพลิงแห่งโทสะ ร่างขาวผุดลุกขึ้น ก่อนจะตวาดกลับด้วยเสียงดั่งลั่น “เจ้ามันไฉนเรอคุณ! ดอกไม้หยิงยโสที่ไม่รู้หวนอนปลายเท้า เจ้าเติบโตจากเมล็ดเป็นต้นกล้า จากต้นกล้าเป็นต้นไม้ ทั้งหมดเป็นเพราะพลังของพ่อมดทั้งนั้น! ไสหัวไปจากห้องของเจ้านายข้า อย่าให้ข้าเห็นหน้าอกตัญญูของเจ้าอีก!!”

...เธอวไม่รู้ตัวว่าตัวเองหนีออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอรู้ว่าสามารถควบคุมตนเอง หาใช่อาศัยเพียงสายลมพัดพาไปยังที่ต่างๆ ชบาน้อยตัดสินใจทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ดิมด้ากับสายลมและกลุ่มดาวอันวิจิตร คำพูดของสัตว์สี่เท้าติดตรึงอยู่ในหัวทรงจำ

...บางครั้งการเติบโตก็โหดร้าย เธอรู้สึกเหมือนตนเป็นสิ่งผิดแปลก เพียงแค่แสดงความคิดเห็นก็ถูกรังเกียจเคียดฉุนท์ เธอไม่เคยเคลือบแคลงพ่อมด เพียงแค่รู้สึกว่ารอยยิ้มของท่าน ‘ผิดปกติ’ ราวกับกำลังเก็บงำความลับบางอย่าง

แสงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณผุดขึ้นตรงเส้นขอบฟ้า...เวลาเดินเร็วกว่าที่คิด ถึงเวลาแล้วที่เธอจะกลับไปฟัง คำตัดสิน ที่ผ่านมา ชพาน้อยยังไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการพิสูจน์ตัวเองเลยสักอย่าง ชะตากรรมข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้อีก

เอวาค้างจิตกลับมายังร่าง พอมดรออยู่ก่อนแล้ว รอยยิ้มอารีปรากฏอยู่บนใบหน้า คทาคุใจประทับ อยู่บนมือขวา

“เป็นอย่างไรบ้าง พอมดกระโดดเต็งเต็ง? พี่เอวาพร้อมจะเติบโตหรือยัง?” หนอนผีเสื้อรายเดิมเอ่ยถาม ผู้วิเศษไม่พูดอะไร ทว่าอากัปกิริยาสามารถสื่อแทนคำตอบได้เป็นอย่างดี ดวงตาของท่านรื้อนน้ำ ริมฝีปากสั่นระริกราวกับกำลังสะกดกลั่นคำพูด

“เราขอโทษ ชพาน้อย เจ้าไม่สามารถพิสูจน์ว่าตนเองคู่ควรกับการเติบโตใหญ่” ลิ่นน้ำเสียงแหบพร่า เหล่าธรรมชาติก็ส่งเสียงร้องด้วยความเศร้าใจ เอวารู้สึกซาบซึ้ง ถึงกระนั้น เธอมีอีกหนึ่งคำขอที่ปรารถนา

“เราอยากให้คุณช่วย...เป็นครั้งสุดท้าย”

“เชิญเจ้าว่ามาได้” พอมดรับคำ รอยยิ้มอารีแบบที่เคยเห็นปรากฏขึ้นอีกครั้ง

ชพาน้อยกลั้นใจก่อนตอบ “เราอยากให้คุณริบพลังของเราคืนเสียตอนนี้ เราไม่ต้องการถูกถอนทิ้ง โดยผู้ที่ปลุกเราขึ้นมา”

“ได้ ถ้านั่นเป็นความปรารถนาสุดท้ายของเจ้า เราจะทำ” ผู้วิเศษพยักหน้าพร้อมชูไม้คทาขึ้น ตอนนั้นเอง เสียงร้องไห้ของเพื่อนพ้องก็ดังระงม เอวาไม่เปลี่ยนความคิด...นี่คือสิ่งสุดท้ายที่เธอต้องการ

คทาในมือของพอมดโบกไปมาอยู่เหนือหัว เพียงชั่วครู่ ลำแสงสีเหลืองก็พุ่งตรงมาที่ลำต้น ชพาน้อยสัมผัสได้ถึงความอบอุ่น ชั่ววินาทีก่อนที่ลำแสงจะพุ่งมาถึง เอวาก็ขยับตัวเล็กน้อย เป็นจังหวะเดียวกับที่หยดน้ำค้างบนดอกโหลลงไปตามลำต้น

เรื่องไม่คาดฝันพลันเกิดขึ้น เมื่อคาถากระทบกับหยดน้ำ เปรียบเสมือนลำแสงที่พุ่งเข้าหากระจก ทั้งหมดพลันสะท้อนกลับสู่ใบหน้าของพอมด! ผู้วิเศษเบิกตาโพลง เอวาและเหล่าธรรมชาติก็เช่นกัน แสงสีเหลืองโอบล้อมร่างพอมด เสื้อคลุมสีดำชาดวิน ใบหน้าชูปตบจนเหลือเพียงกะโหลกศีรษะ พอมดล้มลงกับพื้น นอนแผ่หราไม่ต่างจากซากต้นไม้ที่ถูกริบพลังชีวิต ทว่าบริเวณพลันตกอยู่ความเงียบ ในบรรยากาศชวนอึดอัด คำพูดของเจ้าแมวกาก็ผุดขึ้นมาในหัวของชบา

.....

“เจ้ามันไฉนเรคุณ! ดอกไม้หยิ่งยโสที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า เจ้าเติบโตจากเมล็ดเป็นต้นกล้า จากต้นกล้าเป็นต้นไม้ ทั้งหมดเป็นเพราะพลังของพอมดทั้งนั้น! ไสหัวไปจากห้องของเจ้านายข้า อย่าให้ข้าเห็นหน้าอกตัญญูของเจ้าอีก!!”

คำพูดของเจ้าแมวสีขาวยาวเข้าสู่อารมณ์ของจิตใจ เธอไม่เคยโกรธเท่านี้ ไม่เคยแม้แต่ตอนที่ผู้เป็นเจ้าของจะถอนกิ่งหากไม่ยอมออกดอก

“เหตุใดท่านถึงกล่าวเช่นนั้น? ข้าเพียงแค่พูดในสิ่งที่ตนคิด ข้าไม่เคยบอกว่าพอมดไม่ดี เพียงแค่รู้สึกตะหงิดใจในรอยยิ้มของท่านก็เท่านั้น”

ความเงียบครอบงำทั่วบริเวณ...นานแสนนานราวกับเวลาหยุดเดินไปชั่วขณะ อึดใจต่อมา แมวแก่ก็พยักหน้า หางสีขาวโบกไปมาราวกับกำลังดีใจ “เจ้าผ่านการทดสอบ”

“การทดสอบอย่างนั้นหรือ?”

“เจ้าก็เหมือนกับข้า เคลือบแคลงใจในพอมด เราทั้งคู่พิเศษกว่าต้นไม้และสัตว์อื่น หากนั่นกลับส่งผลร้าย พอมดใดตัวหนึ่งและส่งข้าให้รับกรรมอยู่กับเจ้านายวิปริตพรคนี้” แมวแก่เหลือบมองร่างของเด็กชายที่นอนอยู่คนเดียว “ไม่ใช่เด็กคนนี้นี่หรือ บิดาของเขาต่างหาก ชายคนนั้นทุบตีและทำร้ายข้าทุกครั้งยามโมโห ไม่ใช่เขา” ครั้ง หากแต่เป็นทุกวัน พอมดไม่ริบพลังชีวิตของข้าคืน หากแต่ปล่อยให้รับกรรมอยู่ในขุมนรก เป็นโทษที่สาสมสำหรับสัตว์สี่เท้าที่คิดจะเปิดโปงความจริง”

“ความจริง?”

“เจ้ายังไม่สังเกตอีกหรือ? พอมดคือจำพวกธรรมชาติ ทำให้พวกเราตกอยู่ในอาณัติ แม้แต่การเจริญเติบโตก็ต้องได้รับอนุญาต เราไม่สามารถทำอะไรได้เอง พอมดหลงระเริงกับอำนาจ สนุกที่ได้เห็นพวกเราทุกข์ทรมาน มีเพียงข้าและต้นไม้บางต้นที่รู้ความจริง เรามีความพิเศษกว่าเพื่อนพ้อง เจ้าก็เช่นกัน ชพาน้อย เจ้าไม่ยอมคล้อยตามตอนที่ข้าเอ่ยคำสรรเสริญพอมด เจ้าคือผู้รู้ความจริง”

“คุณปู่คุณนายตื่นสายเคยบอกว่าข้าพิเศษ”

“นางคิดถูก และแน่นอน พอมดริบพลังชีวิตของนางคืน เพราะนางก็พิเศษเช่นเดียวกัน ผู้วิเศษไม่ปล่อยเจ้าไว้แน่ ทันทีที่เจ้ากลับไป พอมดจะหาทางกำจัด”

“ไม่มีดอกไม้ที่ประสบชะตากรรมเช่นข้าเลยหรือ? เหตุใดจึงไม่เคยมีใครเปิดโปง...”

เจ้าแมวยิ้มกริ่ม เกือบจะดูคล้ายพอมด แตกต่างกันตรงที่รอยยิ้มนั้นแฝงไว้ด้วยความบริสุทธิ์ “เพราะเจ้าพิเศษเหนือคนอื่น ไม่เคยมีใครได้รับโอกาสเช่นเจ้า เจ้ามีรัศมีบางอย่างที่ทำให้เพื่อนพ้องรักใคร่

เป็นความพิเศษที่ข้าไม่เคยเห็น พ่อมดต้องยอมคล้อยตามคำขอของเพื่อนเจ้า อย่างน้อยก็ไม่ให้เกิดการลูก
ฮือ การจะควบคุมให้ตันไม้ทุกต้นอยู่ในอาณาเขตพร้อมกันย่อมไม่ใช่เรื่องง่าย”

“บางทีพ่อมดอาจจับตาดูข้าอยู่...”

“เรื่องนั้นไม่มีทางเกิดขึ้น ผู้วิเศษไม่มีทางสละเวลาเพื่อจับตามองเจ้าหรอก พ่อมดประมาทและมอง
ว่าเจ้ายังต่ำต้อย ความมั่นใจในพลังของตนบวกกับความจองหอง เป็นความประมาทหรือเวอร์กรรม ข้าเองก็
ไม่อาจหาคำตอบ โนม์ตัวมาใกล้ๆ สิ แล้วข้าจะบอกแผนการให้ฟัง”

เอวาไม่รู้ว่าตัวเองหนีออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ชพาน้อยสบกับดวงตาดูกลัวๆของแมวแก่เป็นครั้งแรก
สุดท้าย คำพูดของอีกฝ่ายยังคงติดตรึงอยู่ในหัวความคิด...แผนการต่างๆ ที่ไม่เคยมีใครทำ ผลที่ได้จากการ
กระทำสิ่งนั้น คือร่างของผู้วิเศษชั่วร้ายที่นอนแผ่หลังรับกรรมอยู่บนพื้น

.....

ร่างในชุดดำเริ่มจางหาย ระเบิดไปราวกับไม่เคยมีเลือดเนื้อ คทาบนพื้นปริแตก ลำแสงสีเขียวพุ่ง
กระจายไปทุกทิศทาง มันไม่ใช่แสงใดอื่น...พลังชีวิตที่ถูกริบไปนั่นเอง นับแต่นี้ ธรรมชาติจะได้รับอิสระ
เพื่อนพ้องของเอวาที่เมื่อครู่ยังสรรเสริญพ่อมด บัดนี้ล่วงรู้ถึงการกระทำของอีกฝ่ายผ่านลำแสงสีเขียว ชพา
น้อยหันไปมอบรอบตัว หนอนผีเสื้อกลายเป็นดักแด้ มะม่วงออกผลพร้อมกันหลายลูก ดอกไม้ทั่วสารทิศเบ่ง
บาน เกิดเป็นภาพอันสวยงามรับกับแสงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณ

ธรรมชาติเติบโตแบบที่มันควรจะเป็น อาณัติวิเศษเสื่อมคลาย อิทธิฤทธิ์ของพ่อมดร้ายหายไปอย่าง
สมบูรณ์แล้ว เสียงกู่ร้องด้วยความยินดีดังก้อง เอวามองภาพนั้นพร้อมมุดยิ้ม ตอนนั้นเอง ลำต้นของเธอก็
ยืดสูง ดอกสีแดงสดนับสิบผลิบานออกมา ราวกับกำลังแก่งแย่งเพื่อออกมาจากทรงซัง เสียงดนตรีดังขับ
ขานราวกับต้องการประกาศถึงอิสรภาพ อีกไม่ช้า...มนุษย์จะตื่นขึ้นพร้อมเห็นภาพที่น่าอัศจรรย์ใจ

ชพาน้อยร่วมหัวเราะพร้อมเพื่อนพ้อง ดอกสีแดงสดผุดขึ้นบนลำต้นอย่างไม่มีหยุดหย่อน

ธรรมชาติจะจารึกถึงผู้มีพระคุณไปอีกนาน...ชพาน้อยที่ผลิบานในรัตติกาลแห่งเสียงดนตรี

-จบ-

ดั่งกลกะพริบ

การ 'กระโดด' สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดพร้อมผู้ร้องดีใจ ที่สามารถกลับมา
กระโดดได้หลังตกอยู่ในภาวะทุพพลภาพหลายปี

เพียงวันนี้ หลอดไฟกะพริบถี่ราวกับประกาศว่าตนได้กลับมามีบทบาทในโลกนี้อีกครั้ง

เพียงที่ยาวนานเป็นนิรันดร์ ตั้งแต่สิบสองนาฬิกาของวันหนึ่ง ไปจนถึงสิบสองนาฬิกาของอีกวันหนึ่ง
ครอบคลุมทั้งยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่เหลือเวลาที่แสงแดดจะกลับไปพักผ่อน ตรงกันข้าม ความสว่างต่างหากที่
หายลับ ไม่กลับมาอีกเลยนับตั้งแต่ปรากฏการณ์มรณะเกิดขึ้นในดินแดนแห่งนี้

ภายในตึกแถวที่ถูกทิ้งร้าง สีทาภายนอกแห่งกรอบและหลุดร่วง หลอดไฟขนาดเล็กเสียบอยู่กับหัว
...มีดดับทั้งที่สวิทช์เปิดค้างอยู่ตลอดเวลา แสงอาทิตย์ไม่สามารถส่องลอดกำแพง ส่งผลให้ทั่วบริเวณมีแต่
ความมืด ณ ตรงนั้น แสงสว่างดวงน้อยค่อยๆ ปรากฏขึ้นภายในหลอดไฟเก่าโหม

แสงน้อยหันซ้ายแลขวา เดินร่ำท่ามกลางความมืดสนิท สัมผัสได้ถึงไอร้อนจากแสงอาทิตย์ด้าน
นอก ครั้นออกห่างจากหลอดไฟ ตรงไปยังไฟฉายที่ตกอยู่บนพื้น ลำแสงสีขาวก็ส่องลอดออกมา ทันใด
บังเกิดลมปริศนาโชยพัด ไฟฉายกลิ้งตกบนไผ่ เข้าสู่จุดที่แสงแดดแผดเผา แสงน้อยกริ๊ดร้อง ก่อนจะรีบหนี
ออกมา ด้วยเกรงว่าตัวเองจะดับสลายท่ามกลางแสงสว่างขนาดมหึมานั้นเสียก่อน

แสงแดดกำลังยิ้มเยาะ เช่นเดียวกับพ่อแม่ และเพื่อนพ้องคนอื่นๆ แสงสว่างดวงน้อยช่างแตกต่าง
มันเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น อยากรู้ว่าเหตุใด พวกพ้องของมันจึงต้องหลบซ่อน ทั้งที่แม่เคยเล่าให้
ฟังว่าดินแดนแห่งนี้เคยเต็มไปด้วยแสงสี

ตอนนี้โลกเต็มไปด้วยแสงสว่างก็จริง หากแต่เป็นแสงจากดาวฤกษ์ขนาดยักษ์ หาใช่แสงแผ่วจาง
แบบเดียวกับเผ่าพันธุ์ของมันไม่

หลอดไฟฝุ่นเชรอะบนเพดาน...ในจุดที่แสงมรณะไม่อาจส่องถึง ความสว่างตัวน้อยวิ่งผ่านอย่าง
รวดเร็ว บังเกิดแสงสว่างริบหรี่ เพียงชั่ววินาทีก็ดับลง มันเห็นดังนั้นจึงครุ่นคิด รู้ตัวว่าสามารถให้ความสว่าง
แก่สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ แต่ก็ไม่สามารถทำให้โลกทั้งใบสว่างไสวได้โดยปราศจากคนช่วย

ณ เมืองร้างในบรรยากาศแห่งตอนเที่ยงอันเป็นนิรันดร์ แสงน้อยเล็ดลอดผ่านซอกหลืบ ยามเคลื่อน
ผ่านสิ่งใด ก็เกิดแสงริบหรี่ เคลื่อนผ่านหลอดไฟ หลอดไฟกะพริบ เคลื่อนผ่านเศษไม้ สะเก็ดไฟลุกติด มัน
มุ่งสู่สิ่งก่อสร้างหลังหนึ่ง คล้ายบ้านไม้ขนาดเล็ก แต่ด้านในอัดแน่นไปด้วยหนังสือ หน้ากระดาษมากมาย

กระจายเกลื่อน บางส่วนแห่งกรอบเพราะความร้อน บนชั้นวางปรากฏหนังสือพิมพ์ พาดหัวข่าวเป็น
สถานการณ์ล่าสุดก่อนที่เผ่าพันธุ์มนุษย์จะล้มหายตายจาก *ปรากฏการณ์ประหลาด! ไฟฟ้าดับทั่วโลก*
แสงอาทิตย์รุนแรงขึ้นเป็นเท่าตัว นักวิทยาศาสตร์คาด กลางคืนไม่มีอีกแล้ว

บางเล่มเป็นหนังสือตลก เขียนเอาไว้ว่า *กลางคืนอยู่ในภาวะทุพพลภาพ* ซึ่งปัจจุบันคงไม่มีใครนึก
ตลกกับคำกล่าวนี้นั่น

แสงน้อยทำหน้าฉงน สงสัยว่ามนุษย์คือสิ่งใด แม่เคยบอกว่าพวกเขาสามารถรังสรรค์แสงสว่าง
เฉพาะตัว น่าเสียดายที่ไม่รู้ว่ามนุษย์อยู่ที่ไหน เมืองทั้งเมืองกลายเป็นรกร้าง ผืนป่ากลายเป็น
ทะเลทราย มหาสมุทรเหือดแห้ง แม้แต่สัตว์ที่สามารถสร้างแสงอย่างหิ่งห้อยก็ไม่ปรากฏออกมาให้เห็น

เที่ยงคืน ในยามปกติ ทวีบริเวณคงถูกปกคลุมด้วยความมืด ทว่าตอนนี้ สิ่งเดียวที่ปรากฏคือแสง
สลัว ดวงอาทิตย์ค้างอยู่ตรงเส้นขอบฟ้า ความมืดเข้ามาเยือนเพียงน้อยนิด นับว่าโชคดีที่ไม่ได้สว่างเหมือน
ตอนเที่ยง ดวงตะวันตกได้เพียงเท่านี้ คอยจับจ้องพร้อมเย้ยหยันทุกสิ่งที่ถูกความร้อนเผาทำลาย

นี่คงเป็นสาเหตุที่พ่อกับแม่ และเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์คนอื่น ๆ ไม่กลับมาเยือนโลกใบนี้ พวกเขาถูก
แก่งแย่งช่วงชิง พลังแห่งดวงอาทิตย์ช่างสูงส่ง มันขับไล่แสงอื่น ไม่ให้เหลือแม้แต่ประกายเพียงน้อยนิด

ณ อาคารเรียนเก่าโทรม พืชทุกต้นเหี่ยวเฉา เหลือเพียงซากแห้งกรังในกระถาง กำแพงหลุดร่อนราว
กับตึกทั้งหลายจะถล่ม แสงน้อยเดินเข้าไปในความมืด แว่วเสียงพูดคุยมาจากที่ไหนสักแห่ง...ห้องเรียนตรง
สุดทางเดินนั่นเอง มันพุ่งเข้าไปหา ด้านหลังประตูไม้เก่าๆคือกลุ่มคนทั้งที่นั่งล้อมวงเข้าหากัน ต่างฝ่ายต่าง
ไม่เห็นหน้า เพราะถูกขวางกั้นด้วยปราการแห่งความมืด หลอดไฟดวงเล็กห้อยอยู่เหนือหัว รอบข้างปรากฏ
ไฟแช็ค ไม้ขีด ไปจนถึงเศษไม้และก้อนหิน

แสงน้อยเคลื่อนผ่าน ส่งผลให้หลอดไฟบนเพดานกะพริบ แม้เพียงเสี้ยววินาที ก็สามารถมองเห็น
ใบหน้าของทั้งสี่ มนุษย์ผู้เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง ใบหน้าปรากฏความฉงน...ทั้งกลัวทั้งประหลาดใจ

ชายหนุ่มคนหนึ่งยืนขึ้น สำหรับเขาแล้ว สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือหลอดไฟที่เรืองแสงขึ้นมาอย่างไม่มี
สาเหตุ แสงน้อยมองลึกเข้าไปในดวงตาสิ้นหวัง ชายคนนี้มองไม่เห็นสิ่งใดมานาน

ในห้องยังมีเด็ก...เด็กผู้ชายตัวเล็ก และเด็กสาวตัวโตอีกคนหนึ่ง สุดท้ายคือหญิงสาวที่อยู่ในสภาพ
อิดโรย หายใจแผ่ว หน้าท้องกระเพื่อมเป็นจังหวะเชื่องช้า ลมหายใจคงใกล้สิ้นสุดเต็มที

แสงน้อยกลั่นใจ เดินเข้าหาหลอดไฟดวงนั้นอีกรอบ เพียงชั่วครู่ ความสว่างก็บังเกิด ชายหนุ่มเบิกตาโพลง ถอยกรูดไปชิดผนังพร้อมยกมือขยี้ตา ปรับการมองเห็นที่พร่าเลือนให้ชัด สมาชิกครอบครัวที่เหลือเดินมามุงดูแสงไฟ แสงสีเหลืองอ่อนที่ไม่ทำร้าย ไม่หลอมละลายผิวหนังเขกเช่นแสงมรณะด้านนอก

...ชายหนุ่มเห็นมันครั้งสุดท้ายเมื่อสองปีก่อน ในตอนนั้น ทั้งโลกยังเต็มไปด้วยแสงสี ทั้งแสงจากหน้าจอ หลอดไฟ พลุ หรือแม้แต่แสงจากเตาแก๊ส ครั้นเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ ดวงอาทิตย์ร้อนแรงและแผดเผาผู้คนหนีตายอลหม่าน บางรายถูกทิ้งไว้กลางถนน มอดไหม้เหลือเพียงโครงกระดูกท่ามกลางบรรยากาศอันร้อนระอุ เสี่ยงลดน้อยลงเรื่อยๆ เพราะหีตี่ในยุคหลังมีอาหารสำเร็จรูปที่สามารถเก็บได้เป็นเวลาเกือบหนึ่งทศวรรษ กระนั้น ก็มีเพียงวิตามินและแร่ธาตุสังเคราะห์ ทุกคนเป็นโรคขาดแคลนสารอาหาร ร่างกายผ่ายผอมและซบเซาตอบราวกับร่างไร้วิญญาณ

สองปีที่ผ่านมา มนุษย์พยายามหลบซ่อน พยายามสร้างแสงสว่าง หากแต่ไม่เป็นผล ยามจุดไฟ... เกิดเพียงควัน ไร้ซึ่งวิเวกของความร้อน ยามสาดน้ำมันกลางแดด...น้ำมันแห้งเหือด หาได้ถูกเป็นไฟเช่นเดียวกับตอนเกิดหายนะใหม่ๆ มนุษย์เหลือทางเลือกเพียงสอง หลบซ่อนอยู่ในความมืด หรือมุ่งเข้าหาแสงสว่าง พร้อมถูกความร้อนแผดเผาจนของเหลวที่ร่างกายแห้งเหือด คนส่วนมากเลือกอย่างแรก ขณะที่บางคนเลือกจบชีวิตตัวเองเพียงเพราะหวาดกลัวความมืด

ทั้งหมดถูกถ่ายทอดให้แสงน้อยเห็นผ่านแววตา เสียงของเด็กสาวดังแผ่ว “เวทมนตร์...”

ตามด้วยเสียงของเด็กชาย “มายากล...”

ใช่ พวกเขาเริ่มเลือนลางสิ่งเหล่านี้ แสงน้อยรู้สึกสงสาร ใจคิดว่าพวกพ้องของตนช่างใจดำ มันกลับไปหาแม่และครอบครัว ซึ่งใช้ชีวิตในโลกแห่งแสงอย่างสุขสบาย แสงน้อยเอ่ยถามบุพการี...เหตุใดจึงไม่พยายามดิ้นรนเพื่ออยู่ในโลกใบนั้นต่อ? พวกมนุษย์ช่างน่าสงสาร ต้องทุกข์ระทมกับความมืดและความสว่างที่มุงหมายเอาชีวิต ครั้นได้รับคำตอบ ผู้ถามก็ชะงักงัน

“มนุษย์สมควรรับกรรมเช่นนี้”

รับกรรมนั้นหรือ แล้วเด็กทั้งสองคนนั้นละ? เด็กน้อยที่ไม่รู้เรื่องราวจำเป็นต้องรับกรรมที่พอกับแม่ก่อเอาไว้เช่นนั้นหรือ? มนุษย์เคยใช้แสงสว่างอย่างทิ้งขว้าง ซ่อนแสงน้อยรู้ แต่เหตุการณ์ทั้งหมดได้เปลี่ยนไป น้ำเสียงอ่อนระห้อยที่พูดเป็นคำว่า ‘มายากล’ ชำแครงลงในโสตประสาท

พวกมนุษย์สำนึกแล้ว มันจะไม่ยอมให้ผู้บริสุทธิ์ตกอยู่ในความมืดอีกเด็ดขาด

ภายในตึกเรียนรกร้าง แสงสว่างกลับคืนมาอีกครั้ง เด็กชายคนเดิมตรงเข้าไปหามัน มนุษย์ทั้งสองสลับกันเฝ้ามอง สัมผัส จับต้อง รวากับหลอดไฟที่ส่องสว่างเป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่ง

รุ่งขึ้น แสงอาทิตย์กลับมาแผดเผา หลอดไฟดับลงเพราะแสงสว่างตัวน้อยกำลังจะกลับบ้าน

ฉับพลัน บังเกิดปรากฏการณ์ประหลาด แสงอาทิตย์มีดับอย่างรวดเร็ว แผ่นดินวิปริตจนอาคารพังทลาย ทิวทั้งเมืองกลายเป็นหน้าผา ผืนดินปริแยกกรวากับกระจกที่แตกร้าว

ครั้นเงยหน้า ก็พบว่ากลุ่มควันขนาดมหึมากำลังบดบังท้องฟ้า ปิดกั้นแสงอาทิตย์ไม่ให้สาดส่องลงมาเบื้องล่าง ทุกตารางนิ้วถูกขวางกั้น แม้แสงแดดจะรุนแรงแค่ไหน แต่ดูเหมือนควันพิษจะหนาทึบยิ่งกว่า

แสงน้อยกลับไปหาครอบครัวมนุษย์ ทั้งหมดอยู่ในสภาพเจียนตาย คนพ่อถูกเสาเหล็กล้มทับ คนแม่สลบเพราะศีรษะกระแทกหินก้อนใหญ่ ลูกชายและลูกสาวบาดเจ็บคนละนิด แต่ทั้งหมดก็ถูกขังอยู่ในซากปรักหักพัง ร่วมกับเศษปูน เศษไม้ และไฟฉายกระบอกหนึ่ง

แสงน้อยร้องไห้ สับสนในสิ่งที่เกิดขึ้น มันกลับไปหาผู้เป็นแม่ ณ ดินแดนแห่งแสงที่คงอยู่ชั่ววันจันทร์

ครั้นไปถึง กลับพบว่าครอบครัวกำลังกรีดร้อง แสงคนอื่นๆ ก็กำลังดิ้นรน ทิวบริเวณสว่างขึ้นเป็นเท่าตัว จุดที่สว่างอยู่แล้ว ก็สว่างจ้ารวกับลูกไฟขนาดใหญ่ แสงน้อยแทบถูกกลืนหาย มันตรงไปหานุภาพวีพลันสายตาเหลือบเห็นภาพปริศนาเบื้องบน...ดาวเคราะห์สีน้ำเงินดวงหนึ่งค่อยๆ กลายเป็นสีดำสนิท

...นี่คือภาพที่มองเห็นจากดินแดนแห่งแสง น่าแปลกที่มันไม่เคยสังเกตมาก่อน แสงน้อยรู้ตัวในวินาทีนั้น...เผ่าพันธุ์ของมันคือดวงอาทิตย์

นับตั้งแต่เกิดปรากฏการณ์ประหลาด กลุ่มแสงทั้งหมดก็ตัดสินใจทอดทิ้งมนุษย์ อพยพสู่เบื้องบนเพื่อรวมเป็นส่วนหนึ่งกับดวงอาทิตย์ ดินแดนแห่งความสว่าง แท้จริงแล้วคือลูกไฟดวงยักษ์ที่กำลังเผาทำลายโลก แสงน้อยเองก็เกิดจากดวงอาทิตย์ เป็นแสงริบหรี่ที่ผุดขึ้นท่ามกลางความสว่างอันเป็นอนันต์

บัดนี้ แสงอาทิตย์ไม่อาจรุกร้าโลก ความร้อนทำให้แรงดันใต้โลกลั่นทะลัก ภูเขาขนาดใหญ่ระเบิดเป็นลาวา ควันพิษมหาศาลบดบังชั้นบรรยากาศ โลกตกอยู่ในเงามืด ตราบใดที่กลุ่มหมอกมรณะยังไม่จางหาย แสงแดดทั้งหมดถูกสะท้อนกลับ ดวงอาทิตย์ร้อนแรงและสว่างมากขึ้น ป่อนทำลายพวกเดียวกันเอง

แสงน้อยรีบหนีออกมาขณะที่ครอบครัวคนอื่นๆ กรีดร้อง มันกลับมายังโลก คนทั้งสี่นอนหายใจรวน มันพุ่งเข้าไปหาไฟฉาย ทิวบริเวณปรากฏความสว่างขึ้นอีกครั้ง

พอเกิดแสงสว่าง มนุษย์ทั้งสี่ก็พลันเห็นหน้ากันและกัน รอยยิ้มเริ่มปรากฏ อาจเป็นรอยยิ้มสุดท้าย แต่ก็ถือเป็นเศษเสี้ยวของความสุขที่ถือกำเนิดบนดินแดนรกร้าง ครั้นเหลือบไปเห็นเศษไม้และก้อนหิน แสงน้อยก็รีบพุ่งเข้าหา ก่อกำเนิดเปลวไฟขนาดเล็ก หล่อเลี้ยงชีวิตของคนทั้งสี่ให้อยู่รอดต่อไป

จับพลัน หลอดไฟที่หล่นอยู่บนพื้นก็ปรากฏแสงสว่าง แสงน้อยหันไปมอง มนุษย์ทั้งสี่ก็เช่นกัน สิ่งที่เห็นคือผู้เป็นแม่และแสงตนอื่นๆ พวกเขากำลังอพยพหนีห่างจากความทุกข์ทรมานบนดวงอาทิตย์

โลกมนุษย์เริ่มปรากฏแสงสว่าง ทั้งจากเปลวไฟและเครื่องใช้ไฟฟ้า พลังงานที่ดับสูญหวนกลับมาอย่างที่เราควรจะเป็น ภายใต้ซากปรักหักพังที่ทับถม มนุษย์จำนวนหนึ่งทยอยเดินออกมา พบปะกับความสว่างที่ไม่สร้างความเจ็บปวดเหมือนเคย แม่ของแสงน้อยหันมามองลูก พยักหน้าอย่างเข้าใจ มองคนทั้งสี่ที่กำลังหัวเราะ เดินร่ำท่ามกลางแสงสว่าง...เผ่าพันธุ์ของพวกเขาได้รับบทเรียนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ณ คำคืนที่ยาวนานเป็นนิรันดร์ มนุษย์นับร้อยวิ่งพล่านท่ามกลางความมืดและแสงสว่างที่เคลื่อนไหวปะปนกัน หิ่งห้อยนับพันบินสู่ท้องฟ้า เทียนไขมากมายถูกจุด แสงสว่างนุ่มนวลหวนคืนสู่ดินแดนรกร้าง

แสงน้อยอุ่นใจ ไม่คิดว่าภาพแห่งการคืนดีจะสวยงามขนาดนี้

สิบปีผ่านไป หมอกควันมรณะจางหาย แสงแดดอุ่นๆ ส่องกระทบซากบ้านเรือนที่กองทับถม มนุษย์โยกย้ายถิ่นฐานไปอยู่รวมกัน ในเขตซึ่งปลอดภัยจากผลกระทบของหายนะ

ดวงอาทิตย์เยี่ยมเยียนสถานที่ที่มันจากลาไปเมื่อทศวรรษก่อน แลเห็นภาพของเด็กตัวน้อยวิ่งเล่นควบคู่ไปกับหิ่งห้อย หลอดไฟดวงเล็กกะพริบแสง เกิดประกายระยิบวิจิตรตระการตา

แสงน้อยเดินเคียงข้างบุพการี ภายในเทียนไขดวงเล็กที่อยู่ในมือของเด็กทั้งสอง...เด็กที่บัดนี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ เติบโตขึ้นมาพร้อมกับความสว่างดวงแรก

เพียงคืนนิรันดร์ครั้งสุดท้ายผ่านพ้นไปแล้ว อนาคตข้างหน้าจะบังเกิดปรากฏการณ์ที่กลางวันสลับกับกลางคืน ช่วงเวลาที่สิ้นสุดจากภาวะทุพพลภาพเหมือนที่หนังสือข้ามชั้นเขียนเอาไว้

สิ้นจากภาวะทุพพลภาพ ทั้งความมืด กลางคืน และแสงสว่าง

...ยุคแห่งการปรองดองของธรรมชาติ เป็นเช่นนี้ตราบเท่าที่แสงสว่างดวงน้อยยังถือกำเนิดขึ้นบนโลก

แก้กระโดดของนักสำรวจสิบชั่วโคตร

การ 'กระโดด' สำหรับใครบางคน อาจหมายถึง การกระโดดร่วมกับพวกพ้องที่เคยกระโดดร่วมกัน
มาก่อนแล้ว

ผมคือนักสำรวจ...ไม่ใช่อาชีพที่ไผ่ฝันเลยสักนิด

แรกเกิด ผมเคยเห็นน้ำมองท้องฟ้า คิดว่ากลุ่มดาวเบื้องบนช่างไร้ค่า สวยก็จริง แต่ก็เป็นเพียงกลุ่มแสง
ที่ไม่อาจเอื้อมถึง พอโตขึ้น กลับพบว่ามันน่าหลงใหล น่าที่ที่คนโบราณสามารถหยิบจับจุดเล็กๆ เหล่านั้น
มาเชื่อมโยงจนเป็นตำนานเล่าขาน แม้จะผ่านไปหลายศตวรรษก็ยังถูกหยิบยกมากล่าว

เรื่องราวของผมเริ่มต้นตอนที่นักวิทยาศาสตร์คิดสารบางอย่างเข้าสู่ร่างกาย ความรู้สึกแรกคือปวด
แสบ ก่อนจะผ่นคลายลงทีละนิด คนพวกนี้ไม่ใช่คน มันคือเดรัจฉานที่หากินด้วยความเจ็บปวดของผู้อื่น
พวกมันไม่สนว่าครอบครัวผมจะเป็นอย่างไร เพียงแค่เห็นว่าร่างกายสมบูรณ์พร้อม ก็จับมาทดลองยา
ปฏิชีวนะที่อาจเปรียบเสมือนยาพิษ

...เคราะห์ดีที่มันไม่ใช่ ผมรอดตาย รวมทั้งอาการป่วยจากเชื้อไวรัสที่นักวิทยาศาสตร์คิดให้ก็หาย
เป็นปกติทั้ง บางอย่างในร่างกายของผมสามารถสกัดออกมาเป็นยาต้าน เพียงชั่วข้ามคืน ทุกคนก็สรรเสริญ
...ทั้งตัวผมและนักวิทยาศาสตร์ โลกยังหลงเหลือความยุติธรรม สัตว์นรกในชุดขาวไม่ได้รับชื่อเสียงเพียง
ฝ่ายเดียว เราทั้งคู่กลายเป็น 'ผู้พลัดโลก' ไม่ต่างจากผู้ประติษฐ์หลอดไฟหรือผู้ค้นพบแรงโน้มถ่วง

...ผลที่ได้รับคือห้องขัง พวกมันจับผมไว้ เลี้ยงดูด้วยอาหารคัดพิเศษ ไม่ต่างจากนักโทษในคุก เลือด
ถูกปล่อยออกจากร่างกายทุกวัน ไม่นานหลังจากนั้น โครงการค้นหาแดนสุขาวดีก็เริ่มต้น ผมถูกคัดเลือก
ให้เดินทางสู่อวกาศ ประจันหน้ากับกลุ่มดาวที่เคยเห็นตั้งแต่ยังเด็ก

.....

ฝันปายามราตรีหาได้เจียบสงัด นอกจากเสียงร้องของสัตว์ป่า ทิวบริเวณยังเต็มไปด้วยเสียงร้อง
เพลงของลูกเสือ รอบกองไฟปรากฏร่างของเด็กและผู้ใหญ่นับสิบ แสงจากกองเพลิงสว่าง แต่ก็ไม่อาจ
เทียบเคียงแสงจากดวงดาวบนท้องฟ้า เบื้องบนไร้เมฆบัง ส่งผลให้ทิวบริเวณปรากฏภาพอันแสนวิจิตร ทาง
ข้างเผือกและกลุ่มดาวกระจาดกระจายอยู่บนพื้นหลัง

ลูกเสือทั้งหลายเคยเห็นน้ำมอง ตกตะลึงกับภาพที่ไม่อาจหาชมได้ที่ไหน ไม่มีใครสนใจเรื่องเล่าของ
ครูฝึกอีกแล้ว ชายหนุ่มเห็นดังนั้นจึงเรียกความสนใจด้วยการเล่าเรื่องอวกาศให้ฟัง

“นักเรียนรู้อยู่ดี ตำนานกล่าวเอาไว้ว่า ระหว่างทางช้างเผือกมีชายเลี้ยงวัวกับหญิงทอผ้า...”

“เรื่องนั้นเคยฟังแล้วอะ ตอนจบคือทั้งคู่โดนแยกกัน จะพบกันได้ปีละครั้งหรืออะไรนี่แหละ”

“งั้นครูจะเล่าเรื่องนักสำรวจทั้งเก้าที่เป็นชาวอียิปต์ตอนนี้ ทดสอบความรู้รอบตัวไปด้วยเลย”

“นักสำรวจเก้าคนที่เดินทางไปค้นหาสิ่งใหม่ๆ นอกจักรวาลนะเหรอครับ”

“ใช่ พวกเขาเพิ่งออกเดินทาง ตอนนี้คงกำลังตื่นตาตื่นใจกับสิ่งที่ไม่เคยมีมนุษย์คนใดมองเห็น”

“ผมอยากเป็นนักสำรวจบ้าง”

“จริงหรือ? นักสำรวจเหนื่อยนะ หรือบางทีพวกเขาอาจไม่ได้กลับมา”

“ครูกำลังแข่งพวกเขา”

“เปล่า ครูไม่ได้แข่ง จะไม่พูดแบบนี้เลยด้วยซ้ำหากไม่รู้ว่าคุณหมายของพวกเขาคืออะไร”

“คืออะไรหรืออะ ผมเคยเห็นในข่าวแต่ลืมไปแล้ว”

“แดนสุชาติ สถานที่ที่สวยงามและน่าอยู่...เกินกว่าจะมีใครเลือกที่จะกลับมา”

.....

หลายวันแล้ว หลังจากที่ผมก้าวสู่พาหนะขนาดยักษ์ ฟังเสียงไอพ่นที่พาร่างของตนและเพื่อนร่วมชะตากรรมทั้งเก้าขึ้นสู่ชั้นบรรยากาศ ผมล่องลอยอยู่ในกลุ่มดาว สภาพไร้แรงโน้มถ่วงที่เคื่องคว้าง ไม่มีสิ่งใดยึดจับ เมื่อกลับตันกดปุ่ม แรงดึงดูดร่างก็กลับคืน เราสามารถยืนอยู่บนพื้นยานได้เหมือนสถานที่ทั่วไป

คริสเตเฟียส คือชื่อของกัปตัน เจ้าของใบหน้าที่เหี่ยวและหนวดเครายาวถึงอก เขาเป็นผู้ค้นพบเกาะใหม่กลางมหาสมุทร ผืนดินเล็กๆ ไร้ผู้อยู่อาศัย หากแต่เต็มไปด้วยทรัพยากรที่แทบจะหมดไปจากโลก

ทุกคนรู้จักคริสเตเฟียสในนาม ‘ผู้ค้นพบแดนใหม่’ ชื่อเสียงเทียบเคียงกับนักสำรวจสมัยก่อน ใบหน้าที่ของชายชราถูกบันทึกลงในหนังสือเรียนเช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ผู้พลิกยุคสมัย นำแปลกที่ในทศวรรษเดียวกัน มีบุคคล ‘พลิกโลก’ เหล่านี้ปรากฏขึ้นถึงแปดคน ไม่รวมเขาที่ครองตำแหน่งนั้นอยู่ก่อนแล้ว เทคโนโลยีใหม่ๆ ถูกคิดค้น นักวิทยาศาสตร์อัจฉริยะถูกจารึกลงในหน้าประวัติศาสตร์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ทุกอย่างพัฒนาไปไกลกว่าที่คาด สามปีที่ผ่านมานี้ มนุษย์คนแรกเดินทางไปถึงดาวอังคาร ผู้พิชิตหาใช่ใครอื่น หากแต่เป็น **เอไลจาร์** ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างผมในขณะนี้ ใบหน้ากราดเกรี้ยว แฝงแววขมขู่ทำให้ผมกระเถิบตัวหนี...เป็นสายตาแห่งการแบ่งชนชั้น ลูกเรือคนอื่นได้โอกาสมาอยู่ในยานลำนี้เพราะ

ความสามารถของตัวเอง แต่ผมกลับได้สิทธิ์นั้นเพียงเพราะสภาพกายที่ผิดปกติ สายตาของเอไลจาร์
ประหนึ่งเป็นการประกาศสงคราม...สงครามที่เขาทำการรบอยู่ฝ่ายเดียว

.....

แสงสว่างเรียกสติของชายวัยกลางคนให้กลับคืน คริสเตเฟียสสำเหนียกว่าตัวเองกำลังเหม่อลอย
ชุดสีน้ำเงินบวกกับตราประทับสีทองตรงหน้าอกแสดงให้เห็นถึงตำแหน่งที่สูงส่ง เขาคือผู้นำในการสำรวจ ผู้
พลิกโลกอีกแปดคนมอบหมายคริสเตเฟียสให้ดำรงตำแหน่งนั้น

แสงปริศนาเมื่อครู่เกิดจากสะเก็ดดาวที่พุ่งปะทะกัน นักสำรวจเฒ่าหันไปมองข้างกาย รองกัปตัน
เอไลจาร์ยังคงยืนอยู่ตรงนั้น ทอดสายตามองข้างนอกซึ่งปรากฏพื้นผิวของดาวโอบล้อมด้วยสีน้ำเงินลอย

“ห้าเดือนแล้วนะครับ ห้าเดือนที่เราเดินทางจากโลก แต่ไม่พบอะไรแม้แต่...”

“รอก่อน ผมมั่นใจว่าอีกไม่นาน สิ่งที่เราตามหา...”

“คงเป็นสิ่งที่คุณตามหามากกว่ากระมัง” ผู้มีอายุน้อยกว่าเอ่ยชัด ก่อนจะเดินออกจากห้อง ชั่วขณะ
หนึ่ง ดวงตาแข็งกร้าววัดไปทางหนูสีขาวที่ถูกขังอยู่ในกรง...น่าขันโดยแท้ ทั้งนักวิทยาศาสตร์อีกคนเป็นผู้
คิดค้นยารักษา ทว่าไอ้หนูนั้นกลับได้รับผลพลอยได้ มันกลายเป็นสัตว์ตัวแรกในรอบศตวรรษที่ได้เดินทาง
เพียงเพราะนายทุนอยากทดสอบว่าร่างกายของเดรัจฉานจะทนรับสภาพในแดนสุชาวดีได้มากแค่ไหน

เอไลจาร์สยบเบาๆ ก่อนจะเดินออกไป เป็นจังหวะเดียวกับที่ชายหนุ่มอีกคนปรากฏตัว...ลูกน้องที่
ภักดีต่อคริสเตเฟียสมากที่สุด ศาสตราจารย์เวลปุกซี บุคคลพลิกโลกผู้สำรวจเมืองสาบสูญได้ทะเล จน
ได้รับชื่อเสียงไม่ต่างจากการเหยียบย่ำดาวอังคาร

ชายหนุ่มเห็นปฏิริยาของผู้นำที่ผิดแปลก กัปตันไม่เคยเหม่อ กระทั่งสองวันให้หลัง ท่านพร้าเพื่อ
อยู่กับรูปถ่ายของลูกและภรรยา แม้เทคโนโลยีจะก้าวหน้า ชายวัยชราก็ยังเก็บความทรงจำไว้บนกระดาด

“เวลปุกซี คุณคิดว่าคนบนโลกจะมีความคิดเช่นไรกับสิ่งที่เรากำลังทำ” คริสเตเฟียสเอ่ยหลังนั่ง
เงยเป็นเวลานาน

“นั่นคือสิ่งที่ผมอยากถาม เราใช้เวลาหลายเดือน นับคร่าวๆ ก็เกือบครึ่งปีแล้ว ทุกคนกำลังเฝ้าคอย
ข่าวคราวใหม่ๆ หากไม่ค้นพบสิ่งใด เมื่อนั้นบรรดาศักดิ์ของพวกเราจะต้องถูกทำลาย”

“แค่บรรดาศักดิ์นั้นหรือ?” ผู้อาวุโสเอ่ยเสียงเรียบ ประหวัดถึงเหตุการณ์เมื่อหกเดือนก่อน เสียงโห่
ร้องดังขึ้นขณะเขาและลูกทีมก้าวเข้าสู่ยานอวกาศ ไม่ใช่แค่ขับดัน แต่ผู้คนทั่วโลกกำลังจับตามองพวกเขา

เมื่อ ‘ผู้พลิกโลก’ แก้วชีวิตหันมาจับมือกัน ร่วมพัฒนาโครงการขนาดใหญ่ เกี่ยวกับดินแดนปริศนาที่ตั้งอยู่ในอวกาศอันไกลโพ้น

ราวกับโชคชะตาบันดาล ทุกคนคิดได้พร้อมกัน การหารือเริ่มขึ้นและจบลงด้วยข้อสรุปสุดท้าย... พวกเขาทั้งหมดจะเดินทางไปพิสูจน์ให้เห็นกับตาว่าสถานที่ปริศนานั้นมีอยู่จริงหรือไม่

EA-73 ดาวเคราะห์ลึกลับที่อยู่ห่างจากโลกหลายพันล้านกิโลเมตร พื้นผิวสีน้ำเงินของมันทำให้ทุกคนเชื่อมั่นว่ามันคือดวงสวรรค์...แดนสุขาวดีในอวกาศ หากข้อสันนิษฐานนั้นเป็นความจริง พระเจ้าก็จะไม่ใช่แค่เรื่องลวงหลอก EA-73 คือพระเจ้า ท่านรอพวกเขาอยู่ที่สุขขอบระบอบสุริยะ

ทุกคนบนโลกปฏิเสธความเชื่อเหล่านั้น วิทยาการสมัยนี้เจริญก้าวหน้าพอจะพิสูจน์ได้ว่าสิ่งไหนเป็นเรื่องจริง คนยุคนี้ไม่มีศาสนา หลังเคารพธงชาติ เด็กเล็กจะท่องกฎแรงโน้มถ่วง ในขณะที่เด็กโตจะหันไปท่องทฤษฎีสัมพัทธภาพแทนการสวดมนต์...หากพวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ข้อสันนิษฐานนี้ คงเป็นเหมือนที่เวลปุกชิบอก ทุกคนจะประณาม นักสำรวจเสียสติที่ผลาญงบประมาณไปหลายพันล้านล้าน

นักสำรวจสิบชั่วโคตร นักวิชาการบางคนตั้งฉายาให้พวกเขา หาก EA-73 เป็นแดนสุขาวดี ลูกหลานสิบชั่วโคตรเป็นต้องได้รับการยกย่อง แต่หากมันเป็นเพียงก้อนหิน พวกเขาจะได้รับการเหยียดหยาม ในนามของตระกูลเสียสติที่หลงระเหิดกับชื่อเสียงจนสติสัมปชัญญะร่อยหรอ

.....

เสียงระเบิดปลุกผมให้ตื่นจากภวังค์ สะเก็ดดาวขนาดยักษ์เคลื่อนที่ด้วยความเร็วเหนือเสียง ชำแวกผ่านห้วงอวกาศที่ไร้แรงเสียดทาน

คริสเตเฟียสกัดฟัน หักยานอวกาศไปทางซ้าย หินขนาดยักษ์พุ่งเฉียด บังเกิดเสียงเสียดสีพร้อมสะเก็ดไฟลุกวายเป็นทาง พาหนะทั้งลำเสียศูนย์ เบื้องหน้าปรากฏดาวเคราะห์สีแดงลอยอยู่ท่ามกลางเทหวัตถุ...ดาวอังคารที่เคยเห็นแต่ในภาพถ่าย

ในตอนนี้ ดาวเคราะห์ดวงสุดท้ายที่มนุษย์เคยเหยียบย่างหาได้สวยงาม มันเปรียบเสมือนปราการนรก คริสเตเฟียสหักคันบังคับ ยานอวกาศพุ่งเฉียดชั้นบรรยากาศของดาวสงครามจนเกิดประกายแสง แม้แรงดึงดูดจะมีน้อย แต่ลำพัง พาหนะขนาดเล็กที่ไม่ได้เตรียมพร้อมสำหรับลงจอดย่อมไม่อาจต้านทาน

ยานทั้งลำควส่ว่าน กลับสู่วงโคจรของเทหวัตถุ ผมชันตัวลุกขึ้น ร่างกระแทกทรงข้างจนสะบัดสะบอม วินาทีต่อมา น้ำเสียงสั้นพรั้งก็ดังออกจากปากของกัปตัน “เราปลอดภัยแล้ว”

ผู้พูดสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อพบว่าเอไลจาร์มาเฝ้าอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่อาจทราบได้ สายตาของอีกฝ่ายแฝงความเคารพ สมนับตำแหน่งลูกน้อง แต่คริสเตเฟียสสามารถมองเห็นประกายแห่งความเย้ยหยัน เอไลจาร์เคยกล่าวว่าตนคู่ควรกับตำแหน่งกับต้นมากที่สุด ข้อแรก...เขาเคยเดินทางไกลเช่นนี้มาก่อน และข้อสอง...เขาคือผู้ควบคุมยานที่ลงจอดบนดาวอังคารเองกับมือ

คริสเตเฟียสสะดุ้งอีกครั้ง รวากับเพิ่งรู้ว่าเวลปลูกซึ่งเองก็กำลังนั่งอยู่ข้างๆ นักสำรวจเมืองบาดาลหันมามองเขาอย่างชื่นชม เคลือบแคลงว่าเป็นเช่นนั้นจริงหรือเป็นเพียงการเล่นละคร

หลายคนบอกว่านักสำรวจมักเข้าใจซึ่งกันและกัน ผมบอกได้เต็มปากว่าไม่เป็นความจริง ทุกคนมีแต่จะทรยศ หักหลัง หาทางยึดครองอำนาจ เพื่อนร่วมชะตากรรมที่เหลือกำลังมองว่าคริสเตเฟียสได้ตำแหน่งกับต้นเพียงเพราะความอาวุโส อายุมากกว่า ย่อมหมายถึงตำแหน่งที่สูงกว่า

ไม่นาน ประตูหลังก็เปิดออก นักสำรวจอีกหกคนก้าวออกมาด้วยท่าที่ฉุนเฉียว ดูเหมือนการควบคุมยานของคริสเตเฟียสจะสร้างความเสียหายมากกว่าที่คาด บางคนมีแผลบนศีรษะ บางรายพันแผลทั่วตัวที่แขน ปฏิกริยาของลูกเรือยังไม่น่ากลัวเท่าเสียงสัญญาณเตือนภัยที่ดังขึ้น ห้องควบคุมกลายเป็นสีแดง แสงจากหลอดไฟฉุกเฉินส่องสว่างพร้อมเสียงจากระบบคอมพิวเตอร์

'เกิดความเสียหายที่เครื่องยนต์ด้านซ้าย ยานจะสูญเสียการควบคุมในอีก สาม สอง หนึ่ง'

แล้วไฟทั้งหมดในยานก็ดับลง ครั้นเหลือบเห็นปฏิกริยาของทุกคนโดยรอบ ปีนในมือของเอไลจาร์ก็ทำให้ผมรู้ว่าตำแหน่งกับต้นไม่สามารถยื้อชีวิตของคริสเตเฟียสไว้ได้อีกต่อไปแล้ว

.....

นักบินอวกาศทั้งเก้าเบิกตาโพลง ภาพพาหนะที่หลุดจากชั้นบรรยากาศของดาวอังคาร ก่อนจะหมุนควงสว่างพร้อมประกายไฟที่ลุกโชติช่วง มันพุ่งตรงมาที่พวกเขา รวากับสะกดดาวขนาดยักษ์ที่เคลื่อนด้วยความเร็วเหนือเสียง ชำแรกผ่านห้วงอวกาศที่ไร้แรงเสียดทาน

กับต้นเก็บรูปถ่ายของครอบครัวเข้าที่ ก่อนจะหักคันบังคับสุดท้าย ยานอวกาศเบี่ยงหลบวัตถุอันตราย ควงสว่างเช่นเดียวกับยานปริศนาที่ไม่รู้มาจากดาวไหนกันแน่ วัตถุลึกลับพุ่งตรงมาอีกครั้ง ผู้เป็นคนขับหลบตา รู้ทันทีว่าโอกาสในการหักหลบแทบไม่เหลืออยู่อีกแล้ว

.....

ผมทำตัวเล็กเพื่อหลบสายตาเกรี้ยวกราด เวลปุกซีถูกกดลงกับพื้น คริสเตเฟียสกระโดดตัวไปชิดผนัง มือซ้ายกุมรอยแผลถลอกยิ่งที่ท้อง มือขวายกขึ้นเป็นเชิงขอร้องผู้ได้บังคับบัญชา

เอไลจารย์เดินไปรอบยาน ทอดสายตามองดาวเคาะหั่นย่อยและควั่นสี่ด้าที่ลอยออกมาจากด้านข้างของพาหนะ “บางทีก็น่าสงสัย ทำไมผู้พลิกโลกอย่างเราถึงคิดในสิ่งเดียวกัน เหตุใดจึงปรารถนาแดนสุขาวดีเหมือนกัน ไม่ใช่ความบังเอิญ ทุกสิ่งถูกกำหนดขึ้น โดยใคร่นาหรือ ก็โดยผู้ที่เรากำลังตามหานั้นละ”

“พระเจ้า?” คริสเตเฟียสเอ่ยตามที่สังขารจะเอื้ออำนวย

“ใช่ พระเจ้ากำหนดชะตาของพวกเรา เราคืออัจฉริยะ เป็นผู้กระโดดข้ามขีดจำกัดแห่งความเป็นมนุษย์ ทั้งนักวิทยาศาสตร์และนักสำรวจ พระผู้เป็นเจ้ามองว่าเราเป็นคู่แข่ง เกิดอะไรขึ้นกับอัจฉริยะรุ่นก่อนๆ ไม่มีใครได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย พระเจ้าคอยกระชับข้างหูพวกเรา ครอบงำจิตใจโดยไม่มีใครรู้ตัว”

ผมได้แต่นิ่งอึ้ง จริงอย่างที่เอไลจารย์ว่า เพียงเสียงกระซิบอันไร้ที่มาก็สามารถทำให้จิตใจอันโง่เขลาของมนุษย์เกิดแรงกระตุ้น พวกเขาก้าวเข้าสู่กับดักของพระเจ้า...บุคคลพลิกโลกทั้งเก้า ผู้ไม่เคยไว้วางใจซึ่งกันและกัน ครั้นต้องร่วมเดินทางเป็นเวลาครึ่งปี ความอดทนอดกลั้นก็มาถึงขีดสุด ทุกคนเปลือยเปลือกนอกเผยให้เห็นสัญชาตญาณดิบ ผู้นำและผู้ภักดีถูกกำจัด อริและผู้แปรพักตร์ได้รับชัยชนะ

ทุกอย่างเกิดขึ้นในเสี้ยววินาที เอไลจารย์ยืนยันจะเดินทางกลับ คริสเตเฟียสและนักวิทยาศาสตร์อีกสามคนไม่ยอม ผลที่ได้รับคือเสียงกระสุน แล้วร่างของทั้งสี่ก็ลงไปกองกับพื้น เวลปุกซีวิ่งเข้าไปหาร่างของกับตัน นับว่าฉลาดที่ยอมนั่งเจียบในที่แรก แต่ก็โง่เขลาที่ประกาศความภักดีในตอนหลัง กระสุนอีกนัดพุ่งจากปลายกระบอกระเบิด แล้วร่างของผู้บุกเบิกเมืองบาดาลก็เหลือเพียงเนื้อ กระดูกและเลือดที่หยุดเดิน

เหตุใดเอไลจารย์ถึงเพ่งคิดได้ ทั้งที่เมื่อเดือนก่อน ผมยังเห็นเขาหัวเราะ ฉลองกับความสำเร็จที่จะได้ไปเยือนแดนสุขาวดี ครั้นพอใกล้ถึงจุดหมายกลับเปลี่ยนใจอย่างกะทันหัน หรือเพราะสิ่งที่คริสเตเฟียสก่อบวกกับการเดินทางอันยาวนานจะทำให้ชายวัยกลางคนคิดได้ เหตุวิฤตเปลี่ยนจิตใจของมนุษย์ให้ฉลาดขึ้น...หรือบ้าคลั่งกว่าเดิมกันแน่?

ผู้พลิกโลกพากันก้าวกระโดดในแบบของตัวเอง บางคนกระโดดถอยหลัง เข้าสู่ความเป็นมนุษย์ บ้างก็กระโดดไปข้างหน้า มุ่งสู่บางสิ่งที่เหนือกว่า ในขณะที่ผมไม่อาจทำอะไร กรงเหล็กทำหน้าที่เสมือนปราการขนาดยักษ์ ผมถูกคุมขัง จ้องจำไว้ในร่างของเดรัจฉาน

แว่วเสียงสัญญาณเตือนภัย นอกหน้าต่าง ดวงดาวสีน้ำเงินสลบเขียวส่องสว่างท่ามกลางความมืด เอไลจารย์และคนอื่นๆ นิ่งอึ้ง มองตรงไปยัง ‘แดนสุขาวดี’ ซึ่งปรากฏขึ้นต่อหน้า...ดาวเคราะห์ที่สามถัดจาก

ดวงอาทิตย์ มีสีฟ้าเช่นเดียวกับดาวของเรา ภายใต้ชั้นบรรยากาศนั้นจะมีสิ่งใดรออยู่ การค้นพบที่น่าอัศจรรย์หรือความสุขอันที่ไม่อาจหาได้ที่ไหน แม้จะเห็นจากที่ไกลๆ EA-73 ก็เต็มไปด้วยสิ่งที่น่าค้นหา

ทว่า วินาทีต่อมา ยานลึกลับลำหนึ่งก็ปรากฏขึ้น เรากำลังพุ่งไปหาพวกเขา เอไลจาห์กระโดดคว้านับนับ แต่ดูเหมือนจะสายเกินไป ยานอวกาศทั้งสองปะทะกัน ไฟลุกไหม้ตั้งแต่ห้องเครื่องมาจนถึงห้องคนขับ ส่วนหนึ่งลูกกลามมาโดนกรงของผม ปรากฏการขวางกั้นการกระโดดร้อนขึ้นเป็นเท่าตัว

ยานทั้งลำเสียศูนย์ ชั้นบรรยากาศของแดนสุขาวดีใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เทคโนโลยีของดาวผมทันสมัยพอที่จะป้องกันไม่ให้ยานระเบิดแม้จะมีรูโหว่ขนาดใหญ่ ผิดกับยานอวกาศอีกลำที่ถูกเผาไหม้เป็นจุณ ยานของเราควงส่ววน ตัดผ่านพื้นหลังสีฟ้า นี่หรือคือสรวงสวรรค์ ต้นไม้สีเขียว ผิดกับต้นไม้ของเราที่เป็นสีแดง สิ่งแปลกตาเหล่านั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ พื้นดินขยายใหญ่ เอไลจาห์กรีดร้อง ปีนในมือถูกขูขึ้นราวกับต้องการประกาศศักดาเป็นครั้งสุดท้าย...

.....

กองไฟมอดลงเรื่อยๆ แต่เรื่องเล่าของชายหนุ่มยังคงดำเนินต่อไป “ขณะที่เรากำลังนั่งอยู่ตรงนี้ ห่างออกไปหลายล้านปีแสง มนุษย์ต่างดาวก็อาจกำลังทำสิ่งเดียวกัน จ้องมองท้องฟ้าแล้วคิดเหมือนที่ครูดิ”

“เอเลียนไม่ทำแบบนั้นหรอกฮะ พวกเขาไฮเทคกว่า ตอนนี้นั่งกำลังคิดหาทางครองโลกกันอยู่แน่ๆ”

“เราขอคิดว่าพวกเขาต้องทันสมัย ราวกับเป็นกฏตายตัวไปแล้วว่ามนุษย์ต่างดาวต้องเหนือกว่า บางทีพวกเขาอาจเหมือนเรา ราวกับเป็น ‘โลกคู่ขนาน’ ก็เป็นไปได้”

เสียงระเบิดดังก้องกัมปนาททันทีที่ครูหนุ่มพุดจบ ต้นไม้ส่วนหนึ่งลุกเป็นไฟ นับว่าน้อยมากเมื่อเทียบกับขนาดของวัตถุที่ตกลงมาจากฟากฟ้า ลูกเสียบบางคนถูกแรงอัดกระแทกจนล้มลงกับพื้น ครูหนุ่มไหวตัวเป็นคนแรก ด้วยกลัวว่าสิ่งที่ตกลงมาจะเป็นเครื่องบินหรือเฮลิคอปเตอร์ หากพวกเขาไปทัน นักบินหรือผู้โดยสารก็อาจรอดชีวิต

ทว่า ทันทีที่ไปถึง ก็เกิดระเบิดซ้ำอีกรอบ คราวนี้เปลวไฟเผายานวอดไปครึ่งลำ สิ่งมีชีวิตหน้าตาประหลาด...สองมือสองเท้าคล้ายคน ทว่าหัวกลับบิดเบี้ยว คลานออกมาอย่างทุลักทุเล ร่างบาดเจ็บกรีดร้องก่อนจะทรุดลงกับพื้น แน่ใจ เนื่องจากเหล็กแหลมที่พุ่งเสียบทะลุศีรษะ

ตอนนั้นเอง สายตาของเด็กชายผู้ฝันอยากเป็นนักสำรวจก็เลื้อยไปเห็นอะไรบางอย่าง กรงขนาดเล็กตกอยู่ในกองเพลิง หนูสีขาวซุกดินซึกงออยู่ด้านใน ทำயที่สุด สัตว์เคราะห์ร้ายก็แน่นิ่ง มันสบตากับเขาดวงตาคัลล้ายจะปรากฏความเป็นมนุษย์ แต่ก็ดับสลายไปโดยที่เด็กชายไม่อาจหาคำตอบ

.....

ผมต้องการร่างที่ก้าวกระโดด...วินาทีที่ยานตกกระแทก เอไลจาร์สีแดงฤทธิ์เป็นครั้งสุดท้าย กระสุนนัดหนึ่งทะลุถึงน้ำมัน ยานครึ่งลำลุกไหม้ ตัวต้นเหตุจบชีวิตด้วยเหล็กแหลมที่พุ่งมาจากแรงระเบิด

สิ่งมีชีวิตจากแดนสุชาวดีเข้ามารายล้อม ผมอ่านจิตใจของพวกเขา คนพวกนี้เรียกตัวเองว่ามนุษย์ และเรียกดาวเคราะห์ดวงนี้ว่าโลก...เหมือนกับเราไม่มีผิด พวกเขาเรียกดาวของเรว่า 'ยูเรนัส' และใฝ่ฝันจะเดินทางไปถึงเช่นเดียวกัน เผ่าพันธุ์ทั้งสองมีหลายอย่างเหมือนกัน โดยเฉพาะความกระหายใคร่รู้

เหตุใดจึงต้องเป็นเช่นนั้น? หรือเพราะความอยากรู้อยากเห็นเป็นสิ่งจำเพาะของสัตว์ประเสริฐ มนุษย์ชาว EA-73 เองก็กำลังจะเดินทางไปหาดาวยูเรนัส นักสำรวจทั้งเก้าในยานลำนั้นคงเป็นผู้พลิก EA-73 ผู้ถูกเลือกเป็นแน่

ผมหันมองร่างเก่า หนูตัวนั้นถูกทิ้งให้ไหม้ตาย แม้ในวินาทีสุดท้าย มันก็ยังไม่ได้รับอิสระ ผมเกลียดสถานการณ์แบบนี้ นี่คือเหตุผลที่ผม...สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า 'จิตใต้สำนึก' กระโดดข้ามไปมาระหว่างเผ่าพันธุ์

แต่ก่อน ผมเคยอาศัยอยู่ในจิตใจมนุษย์ กระทั่งวันที่พวกเขาหมดสิ้นความนึกคิด จึงเลือกที่จะอาศัยอยู่ในร่างของเดรัจฉาน มาถึงตอนนี้ จึงได้รู้แล้วว่าเดรัจฉานเองก็ไม่ได้รับอิสระ มันถูกลากเข้าสู่วงจรอุบาทว์ เหนือทุกสิ่งในโลกที่ถูกปกครองโดยสัตว์ประเสริฐ การกักขังทำร้ายทุกเผ่าพันธุ์ มีเพียงดาวสีน้ำเงินดวงนี้ที่คำค่านันยังเข้าไม่ถึง...ร้อยเปอร์เซ็นต์

นี่คือเหตุผลที่ EA-73 ถูกเรียกว่าแดนสุชาวดี มันคือสวรรค์ของผม...สำรวจสวรรค์ที่ชาวยูเรนัสจะได้พบกับเผ่าพันธุ์ที่มีความคิดคล้ายคลึงกับตน ยานพาหนะสีแดงพร้อมหัวฉีดน้ำประดาหน้าเข้ามา ผมกระโดดสู่ท้องฟ้า เข้าสู่จิตใจของสัตว์ประเสริฐทุกคนบนโลก

ได้โปรด มนุษย์...อย่าได้คิดก้าวกระโดดเหมือนที่ชาวยูเรนัสเคยเป็น

เมื่อนั้น ผมคงต้องหาที่อยู่ใหม่ หรืออาจไม่มีที่อยู่สำหรับผมอีกต่อไป

บางที สิ่งเดียวที่เข้าข่าย อาจเป็นดวงดาวแห่งความอ้างว้าง ที่ซึ่งผู้ปกครองเป็นเพียงเดรัจฉาน ไร้ซึ่งความนึกคิดเสียกระมัง

-จบ-